

DE BRIEF AAN DE ROMEINEN

UIT DE 'SYNOPSIS' DEEL 6
VAN J.N. DARBY

6.3

© UIT HET WOORD DER WAARHEID

DE 'SYNOPSIS' IS EEN DIEPGAAND COMMENTAAR
OP DE HELE BIJBEL,
VERSCHEENEN IN 8 DELEN BIJ DEZE UITGEVER.

VOOR BEGINNERS OF HEN DIE MEER WILLEN LEZEN VERWIJZEN WE NAAR:

- 'GODS WOORD VOOR ELKE DAG', J. KOECHLIN
- MEER DAN OVERWINNAARS (ROM.), R. BROCKHAUS

MET DANK AAN BR. H.C.M. TEN HAAKEN VOOR ZIJN INITIATIEF EN INZET!

DEZE EERSTE DIGITALE VERSIE KAN NOG ENKELE SCANFOUTEN BEVATTEN, WAARVOOR ONZE EXCUSES.
ER WORDT AAN GEWERKT DEZE TEKST NOGMAALS DOOR TE NEMEN.
TOCH DENKEN WE DAT HIJ NU AL NUTTIG KAN ZIJN VOOR BELANGSTELLENDE.

Verklaring over brief aan de Romeinen (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

INHOUD

[Inleiding](#)

[Hoofdstuk 1](#)

[Hoofdstuk 2](#)

[Hoofdstuk 3](#)

[Hoofdstuk 4](#)

[Hoofdstuk 5](#)

[Hoofdstuk 6](#)

[Hoofdstuk 7](#)

[Hoofdstuk 8](#)

[Hoofdstuk 9](#)

[Hoofdstuk 10](#)

[Hoofdstuk 11](#)

[Hoofdstuk 12](#)

[Hoofdstuk 13](#)

[Hoofdstuk 14](#)

[Hoofdstuk 15](#)

[Hoofdstuk 16](#)

Verklaring over brief aan de Romeinen (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Inleiding

De brief aan de Romeinen is terecht aan het begin van al de andere brieven geplaatst, omdat hij op een systematische wijze de fundamenten legt van de betrekkingen van de mens met God. Tegelijkertijd verzoent hij deze universele waarheid van de positie van de mens, eerst in verantwoordelijkheid en op de tweede plaats in genade, met de speciale beloften die aan de joden waren gedaan. Verder stelt deze brief de grote beginselen van de christelijke praktijk vast, van de zedenleer die niet van de mens is, maar die laat zien wat de vrucht is van het licht en de openbaring die door het christendom gegeven is. Het is belangrijk in te zien dat de brief aan de Romeinen de christen altijd ziet in deze wereld. Hij is gerechtvaardigd en heeft leven in Christus, maar hij is hier en hij wordt niet gezien als opgestaan met Hem.

De indeling van de brief is - geloof ik - als volgt. Eerst vinden we enkele inleidende verzen die zijn onderwerp openen, waarvan er enkele van het grootste belang zijn en de sleutel vormen tot het hele onderwijs van de brief en de werkelijke staat van de mens voor God (1:1-17). Dan toont de apostel, tot het eind van hfdst. 3:20, ¹.

dat de mens totaal verdorven en verloren is, in alle omstandigheden waarin hij zich bevindt. Zonder wet was er ongebreidelde zonde. Met de filosofie veroordeelde men het kwaad en beging men het toch. Onder de wet brak men de wet, terwijl men zich beroemde op het bezit ervan. Zo onteerde men de Naam van Hem met wiens heerlijkheid degenen die de wet bezaten als het ware vereenzelvigd waren, omdat ze die wet als Zijn volk van Hem ontvangen hadden. Vanaf hfdst. 3:21 tot het eind van hfdst. 8 wordt het redmiddel duidelijk uiteengezet in twee delen. In hfdst. 3:21 tot het eind van het hoofdstuk is op een algemene manier door het geloof het bloed van Christus het antwoord op alle zonde die de apostel zojuist heeft beschreven. Daarna in hoofdstuk 4 de opstanding, het zegel op het werk van Christus en de getuige van de genoegzaamheid ervan voor onze rechtvaardiging. Dit alles voorziet in de verantwoordelijkheid van het kind van Adam, die door de wet alleen maar verzaamd werd, in overeenstemming met de volle genade die in hfdst. 5:1-11 ontvouwd wordt. Maar in hfdst. 8 wordt ervan uitgegaan dat ze in Christus zijn die boven is, wat degenen die er deel aan heeft (dat is elke gelovige) in een nieuwe positie voor God plaatst in Christus, die hem op die manier vrijheid en leven gaf - de vrijheid waarin Christus Zelf was en het leven dat Hij Zelf leefde. Juist dit laatste verbindt rechtvaardiging en heiligheid in leven onscheidbaar met elkaar.

Maar er is in verbinding hiermee een ander punt, dat aanleiding geeft om een nog belangrijkere indeling van de onderwerpen van de brief op te merken. Vanaf hfdst. 3:21 tot het eind van vs.11 van hfdst. 5 behandelt de apostel het onderwerp van onze zonden. Persoonlijke schuld wordt verzoend door het bloed van Christus die (in hfdst. 4), nadat Hij was overgegeven om onze overtredingen, is opgewekt om onze rechtvaardiging. Maar vanaf hfdst. 5:12 wordt de vraag van de zonde behandeld - geen toekomstig oordeel afgewend, maar verlossing uit een tegenwoordige toestand ².

Het ene gedeelte eindigt in de zegen van hfdst. 5:1-11, het andere in de zegen van hoofdstuk 8

In de hoofdstukken 9-11 verzoent de apostel deze waarheden van dezelfde verlossing, die zonder onderscheid gold voor ieder mens die geloofde, met de belofte die aan de joden gedaan was. De wonderbare wijsheid van God wordt hierdoor aan het licht gebracht en de wijze waarop deze dingen waren voorzien en geopenbaard in het Woord.

Daarna zet hij uiteen (in hfdst. 12 en volgende) wat de praktische christelijke geest is. In dit laatste deel zinspeelt hij op de gemeente als een lichaam. Maar overigens gaat het in het algemeen om de mens, het individu, voor een God van gerechtigheid; en het werk van Christus dat hem daar persoonlijk in vrede plaatst. Om dezelfde reden is er in Romeinen geen sprake van de hemelvaart, behalve in een vers in hfdst. 8 om te wijzen op Christus voorbede. Romeinen spreekt over de dood en over Christus opstanding als de grondslag van een nieuwe positie voor de mens voor Gods aangezicht ³.

Voetnoten:

¹ Na de inleiding vinden we tot het eind van hfdst. 3 het kwaad en het redmiddel dat God heeft gegeven in het bloed van Jezus Christus. En daarna in hfdst. 4 de opstanding van Christus (nadat Hij was overgegeven om onze o-vertredingen) om onze rechtvaardiging, en daarom vrede met God, ons tegenwoordige staan in gunst, en hoop op de heerlijkheid, met al haar heerlijke gevolgen in de liefde van God. Abraham en David, de grote wortels van de belofte bevestigden dit beginsel van genade en rechtvaardiging zonder werken. Dit gedeelte eindigt met hfdst. 5:11, dat de brief verdeelt in twee aparte delen, wat betreft de hoofdgedachte van de leer van de rechtvaardiging en ons staan voor God. Hierover later nog.

² Terwijl het onderwerp de zonde in het vlees is en het der zonde gestorven zijn, brengt dit de kwestie van de wet met zich mee - die het middel is om de zonde te ontdekken als men beseft dat de wet geestelijk is.

³ Zie wat zojuist gezegd is over de verdeling bij hfdst. 5:11, en de meer volledige uiteenzetting van de indeling van de brief verderop.

Verklaring over brief aan de Romeinen (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 1

Laten we nu onderzoeken wat de gedachtegang is die de Heilige Geest, in deze brief geeft. We vinden hierin het antwoord op de ernstige vraag van Job, die verontwaardigd was toen hij zichzelf zonder redmiddel zag in de tegenwoordigheid van het oordeel van God: waarlijk, ik weet dat het zo is, want hoe zou de mens rechtvaardig zijn bij God (Job 9:2)? Toch is dat niet de eerste gedachte die opkomt bij de apostel. Dat is de behoefte van de mens. Maar het evangelie begint eerst met de openbaring en de voorstelling van Christus. Het biedt genade aan en de Persoon van de Heer Jezus. Het spreekt van een God van liefde. Hierdoor ontwaakt het bewustzijn van behoefte ⁴ terwijl het datgene aanbiedt wat erin voorziet; en de grootte ervan aangeeft in de genade die ons al de volheid voorstelt van de liefde van God in Christus. Het is een openbaring van God in de Persoon van Christus. Het brengt de mens op zijn plaats voor God, in de tegenwoordigheid van Hem die geopenbaard wordt - zowel in wat hij zelf is, als in genade in Christus. Al de beloften worden ook vervuld in de Persoon van Hem die geopenbaard wordt. Maar het is belangrijk te zien dat het begint met de Persoon van Christus, niet met vergeving of gerechtigheid, hoewel dit later volledig uiteengezet wordt vanaf vs.17.

In geen enkele andere brief plaatst de apostel zijn apostelschap op zo'n nadrukkelijke en officiële grondslag als hier. Want in Rome had hij geen aanspraken op grond van zijn arbeid. Hij had de gelovigen in Rome nooit gezien. Toch was hij hun apostel, want hij was de apostel van de volken. Hij was een schuldenaar van de volken. Hij schreef aan hen omdat hij een opdracht van de Heer Zelf had ontvangen voor alle volken. Ze behoorden tot het werkkterrein dat hem was toegewezen, omdat ze tot de volken behoorden. Het was zijn taak om hen als een offer geheiligd door de Heilige Geest aan God aan te bieden (hfdst. 15:16). Dit was zijn opdracht. God werkte krachtig in Petrus ten opzichte van de joden. Maar Paulus was naar de volken gezonden. Aan hem was deze zending toevertrouwd. Bovendien werd dit door de twaalven erkend. Al had God bepaald dat Paulus zijn zending zou volbrengen in rechtstreekse verbinding met de hemel en buiten de wereldlijke invloed van de hoofdstad, en al zou Rome een vervolger van het evangelie zijn, daarom behoorde die stad niet minder tot de volken. Rome behoorde aan Paulus wat het evangelie betreft. In overeenstemming met de Heilige Geest richt Petrus zich in de uitoefening van zijn apostelschap tot de joden, maar Paulus tot de volken.

Dit was de bestuursorde volgens Gods gedachten. Laten we nu overgaan tot het wezen van zijn positie. Paulus was de slaaf van Christus - dat was zijn karakter, zijn leven. Maar anderen waren dat ook min of meer. Hij was meer dan dat. Hij was apostel door de roeping van de Heer, een geroepen apostel. En dat niet alleen - en ijverig als de gelegenheid zich maar voordeed - maar hij was niets anders dan dat in zijn leven hier beneden. Hij werd afgezonderd tot de blijde boodschap van God.

Deze laatste twee kenmerken worden heel nadrukkelijk gegarandeerd door de openbaring van de Heer aan Paulus op de weg naar Damascus - zijn roeping en zijn zending tot de volken

bij die gelegenheid; en doordat hij werd afgezonderd door de Heilige Geest in Antiochië, toen hij uitging om zijn zending te vervullen.

Hij noemt het evangelie waartoe hij was afgezonderd, het evangelie, of de blijde boodschap, "van God". De Heilige Geest stelt het voor in zijn oorsprong. Het is niet dat wat de mens zou moeten zijn voor God. Evenmin is het alleen maar het middel waardoor de mens tot Hem kan naderen op Zijn troon. Maar het evangelie bevat de gedachten van God - en Zijn daden, mogen we eraan toevoegen - ten opzichte van de mens: Zijn gedachten in goedheid, de openbaring van Hemzelf in Christus, Zijn Zoon. Hij komt tot de mens in overeenstemming met dat wat Hij is en dat wat Hij wil in genade. God komt tot hem, het is het evangelie van God.

Dit is het juiste aspect. Het evangelie wordt nooit goed begrepen totdat we zien dat het het evangelie van God is, de werkzaamheid en de openbaring van Zijn wil in genade ten opzichte van de mens.

Nadat de apostel geweest is op de oorsprong, de Auteur van het evangelie, Degene die het zo in Zijn genade openbaart, stelt hij ons het verband voor tussen dit evangelie en de wegen van God die historisch eraan voorafgingen. De aankondiging van het evangelie hier beneden en tegelijkertijd het eigenlijke voorwerp ervan, namelijk Zijn Zoon. Dus eigenlijk het onderwerp van het evangelie en de verhouding waarin het stond tot dat wat eraan voorafging, de orde van zaken die degenen aan wie ze behoorden probeerden te handhaven als een zelfstandig en onafhankelijk systeem door het evangelie te verwerpen. De apostel brengt hier dat wat aan het evangelie voorafging niet als een onderwerp van geschil ter sprake. Maar hij laat het juiste karakter ervan zien om kracht bij te zetten aan het getuigenis van het evangelie. Zo loopt hij vooruit op bezwaren, die op die manier van tevoren worden opgelost.

Voor de niet - jood was het evangelie de openbaring van de waarheid en de openbaring van God in genade. Voor de jood was het dat zeker, terwijl het ook de juiste plaats aangaf van alles dat hem betrof. Het verband van het Oude Testament met het evangelie is, dat het evangelie van God van tevoren was aangekondigd door Zijn profeten in heilige Schriften. Let wel, in deze heilige Schriften kwam het evangelie niet. En evenmin werd het toen tot de mensen gericht. Maar het werd beloofd of van tevoren aangekondigd als iets dat gezonden zou worden. De gemeente werd zelfs niet aangekondigd. Het evangelie werd aangekondigd, maar als iets dat nog moest komen.

Bovendien is het onderwerp van dit evangelie in de eerste plaats de Zoon van God. Hij heeft een werk volbracht, maar Zijn Persoon Zelf is het ware onderwerp van het evangelie. Nu, Hij wordt voorgesteld vanuit een tweevoudig oogpunt. In de eerste plaats als het voorwerp van de beloften, de Zoon van David naar het vlees. In de tweede plaats als de Zoon van God in kracht. Temidden van het kwaad wandelde Hij door de Geest in Goddelijke en absolute heiligheid, terwijl (de) opstanding het roemrijke en zegevierende bewijs was van wie Hij was die in dit karakter wandelde. Dat wil zeggen: de opstanding is een openlijk bewijs van die kracht waardoor Hij in absolute heiligheid wandelde tijdens Zijn leven, een bewijs dat Hij de Zoon van God in kracht is. Hij is duidelijk verklaard als Zoon van God in kracht door dit middel. Dit was geen zaak van belofte, maar van kracht, van Hem die de strijd kon aanbinden niet de

dood waarin de mens lag, en die volkomen kon overwinnen. En dat in verbinding met de heiligheid die tijdens Zijn leven getuigenis aflegde van de kracht van die Geest waardoor Hij wandelde en waarin Hij Zichzelf bewaarde voor aanraking door de zonde. In dezelfde kracht waardoor Hij in Zijn leven absoluut heilig was, werd Hij opgewekt uit de doden.

In de wegen van God op de aarde was Hij het voorwerp en de vervulling van de beloften. Met betrekking tot de toestand van de mens onder zonde en dood was Hij volledig Overwinnaar van alles wat Hem in de weg stond, hetzij in Zijn leven of in Zijn opstanding. De Zoon van God was daar, bekend gemaakt door opstanding in overeenstemming met de kracht die in Hem was, een kracht die zichzelf openbaarde in overeenstemming met de Geest door de heiligheid waarin Hij leefde ⁵.

Wat een wonderbare genade de hele macht van het kwaad - die verschrikkelijke doodsdeur die zich sloot na het zondige leven van de mens en hem overliet aan het onvermijdelijke oordeel dat hij verdiende - verbroken en vernietigd te zien door Hem die bereid was de duistere ruimte binnen te gaan die de dood insloot en al de zwakheid van de mens in de dood op Zich te nemen. Zo bracht Hij een volkomen en absolute verlossing tot stand voor hem, van wie Hij de straf had gedragen door Zich aan de dood te onderwerpen! Deze overwinning over de dood, deze verlossing van de mens van de heerschappij van de dood, door de kracht van de Zoon van God die Mens geworden was, nadat Hij de dood had ondergaan, en dat als een offer voor de zonde - dit is de enige grond voor de sterfelijke en zondige mens om hoop te hebben. Dit zet alles opzij wat zonde en dood te zeggen hebben. Dit verbreekt voor hem die een deel heeft in Christus, het zegel van het oordeel over de zonde, dat is de dood. En een nieuwe mens, een nieuw leven begint voor hem die daaronder gevangen was geweest, buiten het hele terrein, het hele resultaat van zijn vroegere ellende - een leven gegrond op al de waarde van dat wat de Zoon van God daar volbracht had.

Kortom, we hebben als het onderwerp van het evangelie de Zoon van God, geworden uit het geslacht van David naar het vlees. Die in de boezem van de mensheid en van de dood verklaard is de Zoon van God in kracht te zijn door opstanding, ⁶ Jezus Christus, onze Heer. Het Evangelie was het evangelie van God Zelf. Maar door Jezus Christus, de Heer, ontving de apostel zijn opdracht. **Hij** was het Hoofd van het werk en stuurde de arbeiders in de oogst die ze moesten binnenhalen in de wereld. Het doel van zijn zending en de omvang ervan was geloofsgehoorzaamheid (geen gehoorzaamheid aan de wet) onder **alle** volken, door het gezag en de waarde van de Naam van Christus te vestigen. Deze Naam zou moeten overwinnen en erkend moeten worden.

De zending van de apostel was niet alleen zijn dienst. Dat hem deze zending werd toevertrouwd was tegelijk ook de persoonlijke genade en gunst van Hem van wie hij getuigde. Ik spreek nu niet over behoudenis, hoewel in het geval van Paulus beide dingen samenvielen - een feit dat een opmerkelijke kleur en energie aan zijn zending gaf. Maar er was genade en gunst in de opdracht zelf, en het is belangrijk daaraan te denken. Dit drukt zijn stempel op de zending en de uitvoering ervan. Een engel volbrengt een zending van de Voorzienigheid; een Mozes deelt nauwkeurig een wet mee in de geest van de wet. Een Jona, een Johannes de Doper, predikt bekering, onttrekt zich aan de genade die zijn bedreigingen tegen de verdorven heidenen schijnt te logenstraffen, of legt in de woestijn de bijl aan de wortel van de onvruchtbare bomen in Gods hof. Maar Paulus, de drager van de blijde boodschap van God,

ontvangt door Jezus genade en het apostelschap. Hij brengt door genade en als genade de boodschap van de genade aan de mensen, waar ze ook mogen zijn. De genade die komt in al de uitgestrektheid van de rechten van God op de mensen, en in Hemzelf als soeverein, en waarin Hij Zijn rechten uitoefent. Onder deze volken waren ook de gelovigen in Rome de geroepenen van Jezus Christus.

Paulus richt zich dus tot alle gelovigen in die grote stad. Ze waren geliefden van God, en heiligen door roeping ⁷. Hij wenst hun, zoals in al zijn brieven, genade en vrede van God de Vader en van de Heer Jezus Christus, namens wie hij zijn boodschap bracht. De volmaakte genade van God door Christus, de volmaakte vrede van de mens en dat met God. Dit bracht hij in het evangelie en in zijn hart. Dit zijn de juiste voorwaarden van de verhouding van God tot de mens en die van de mens tot God, door het evangelie - de grond waarop het christendom de mens plaatst. Als een enkeling wordt aangesproken komt er een andere overweging bij, namelijk die van zijn eigen zwakheden en gebreken. Daarom wordt "barmhartigheid" toegevoegd aan de wens van de heilige schrijvers in het geval van enkelingen. Zie de brieven aan Timotheus en Titus en de tweede brief van Johannes ⁸.

Als de liefde van God in het hart is, als Hij Zijn plaats daar heeft, dan is men voor het aangezicht van God bezig met de voorwerpen van de genade. Dan is het werk van God in hen, de genade die geopenbaard is, het eerste waaraan men denkt, hetzij in de liefde of in dankbaarheid.

Het geloof van de gelovigen in Rome doet dankzegging opstijgen in het hart van de apostel, die de roep ervan gehoord had.

Dan spreekt hij zijn verlangen uit om hen te zien, een verlangen dat hem vaak bezighield. Hier brengt hij zijn apostolische relatie tot hen ter sprake, met al de tederheid en al de fijngevoeligheid die behoren tot de genade en de liefde die deze relatie hadden gevormd en die de kracht ervan uitmaakten. Hij is rechtens de apostel van al de volken, zelfs al heeft hij ze misschien niet gezien. Maar in zijn hart is hij hun dienstknecht. En met de meest ware en vurige broederliefde, die voortvloede uit de genade die hem apostel had gemaakt, verlangt hij hen te zien om hen enige geestelijke genadegave mee te delen, die zijn apostelschap hem in staat stelde mee te delen. Wat hij hiermee beoogde was dat hij zich zou mogen verheugen in het geloof dat zowel hij als zij gemeen hadden - geloof versterkt door deze gaven - tot hun wederzijdse vertroosting. Dikwijls had hij zich voorgenomen tot hen te komen, om ook in dit deel van het gebied dat God hem had toevertrouwd enige vrucht te hebben. Maar tot nu toe was hij verhinderd geweest.

Dan verklaart hij dat hij een schuldenaar van al de volken is en dat hij bereid is, voor zover het aan hem ligt, om het evangelie ook aan hen die te Rome zijn te prediken. De manier waarop de apostel aanspraak maakt op het hele gebied van de volken als het zijne en waarop hij door God verhinderd wordt naar Rome te gaan, totdat hij daar aankomt aan het eind van zijn leven (en dan alleen als gevangene), is alle aandacht waard.

Hoe het ook zij, hij was bereid, en wel vanwege de waarde van het evangelie - een punt dat hem ertoe brengt zowel de waarde als het karakter van dit evangelie te noemen. Want - zegt hij - hij schaamde zich niet voor het evangelie. Het was de kracht van God tot behoudenis. Let

hier op de manier waarop de apostel alles voorstelt als van God afkomstig. Het is het evangelie van God, de kracht van God tot behoudenis, de gerechtigheid van God, en zelfs de toorn van God en wel van de hemel - iets anders dus dan aardse tuchtiging. Dit is de sleutel tot alles. De apostel legt er de nadruk op en brengt het vanaf het begin van de brief naar voren. Want de mens heeft altijd de neiging op zichzelf te vertrouwen, in zichzelf te roemen, naar enige verdienste - enige gerechtigheid - in zichzelf te zoeken, te Judaïseren, met zichzelf bezig te zijn alsof hij iets zou kunnen doen. Maar het was de vreugde van de apostel zijn God naar voren te brengen.

In het evangelie kwam God dus tussenbeide en bracht een behoudenis tot stand die volledig Zijn eigen werk was. Een behoudenis waarvan Hij de oorsprong en de kracht was en die Hij Zelf bewerkt had. De mens kreeg er deel aan door het geloof. Degene die geloofde kreeg deel aan deze behoudenis. Maar het feit dat men deel eraan had door het geloof betekende juist dat men de behoudenis verkreeg zonder er ook maar iets aan toe te voegen. Zo bleef het dus helemaal de behoudenis van God. God zij geprezen dat het zo is, of het nu gaat om de gerechtigheid of om de kracht, of om het hele resultaat. Want alleen zo is de behoudenis volmaakt en Goddelijk. God is tussenbeide gekomen in Zijn almachtige kracht en in Zijn liefde om de verlorene te verlossen in overeenstemming met Zijn eigen macht. Het evangelie is de uitdrukking hiervan. Men gelooft het en men heeft er deel aan.

Maar er is een speciale reden waarom het de kracht van God in behoudenis is. De mens was van God afgeweken door de zonde. Alleen gerechtigheid kon hem terugbrengen in de tegenwoordigheid van God en hem zo maken dat hij daar in vrede kon zijn. Omdat hij een zondaar was bezat hij geen gerechtigheid, maar juist het tegendeel. En als de mens als zondaar voor God zou komen, wachtte hem noodzakelijkerwijze het oordeel. Op die manier zou er dan gerechtigheid geopenbaard zijn. Maar in het evangelie openbaart God een positieve gerechtigheid van Zijn kant. Als de mens geen gerechtigheid heeft, God bezit een gerechtigheid die Hem toebehoort, die Zijn eigen gerechtigheid is, die volmaakt is zoals Hijzelf en in overeenstemming met Zijn eigen hart. Die gerechtigheid wordt geopenbaard in het evangelie. Menselijke gerechtigheid was er totaal niet. Een gerechtigheid van God wordt geopenbaard, die volkomen volmaakt in zichzelf is. Deze gerechtigheid is Goddelijk en volkomen. Om geopenbaard te worden, moest dat zo zijn. Het evangelie verkondigt ons deze gerechtigheid.

Het beginsel waarop deze gerechtigheid bekendgemaakt wordt is geloof. Omdat deze gerechtigheid er is en goddelijk is. Als de mens eraan zou werken of een deel ervan zou volbrengen, of als zijn hart enig aandeel zou hebben in de uitoefening ervan, dan zou het niet de gerechtigheid van God zijn. Het is volkomen en absoluut Zijn gerechtigheid. We geloven in het evangelie dat deze gerechtigheid openbaart. Maar als degene die gelooft erin deelt, dan heeft ieder die gelooft er deel aan. Deze gerechtigheid is op de grondslag van geloof. Ze wordt geopenbaard, en dus aan geloof, overal waar dat geloof bestaat. Dit is de betekenis van de uitdrukking die meestal vertaald is door " uit geloof tot geloof " , dat wil zeggen op de grondslag van geloof aan geloof. Het belang van dit beginsel is hier inderdaad duidelijk. Het laat iedere gelovige niet-jood toe op dezelfde grondslag als de jood, die geen ander recht heeft om binnen te gaan dan de niet-jood. Ze hebben alle twee geloof en het evangelie erkent geen ander middel om er deel aan te krijgen. De gerechtigheid is de gerechtigheid van God. Hierbij is de jood niets meer dan de niet-jood. Zoals er geschreven staat: " De rechtvaardige zal op grond van geloof leven " .De Schriften van de joden getuigden van de waar-

heid van de grondslag van de apostel.

Dit is wat het evangelie de mens verkondigde uit naam van God. Het hoofdonderwerp was de Persoon van Christus, de Zoon van David naar het vlees (de vervulling van de belofte); en de Zoon van God met kracht naar de Geest der heiligheid. Maar de gerechtigheid van God (niet van de mens) werd erin geopenbaard. Dit is het grote onderwerp van alles dat volgt. De apostel had werkelijk reden om zich niet te schamen voor het evangelie, hoe de mensen het ook mochten verachten.

Maar deze leer werd bevestigd door een andere overweging en werd gebaseerd op de grote waarheid die daarin lag opgesloten. God kon nu Hij Zichzelf voorstelde, de dingen niet bezien volgens de gedeeltelijke mededelingen die waren aangepast aan de onwetendheid van de mens en aan de tijdelijke bedelingen waardoor Hij hen regeerde. Zijn toorn was nu niet maar Zijn tussenkomst in regering, zoals door de Assyrische of Babylonische ballingschap. Het was “toorn van de hemel”. De wezenlijke tegenstand van Zijn natuur tegen het kwaad werd geopenbaard, en de straffende verwerping van het kwaad overal waar het voorkwam. Nu, God openbaarde Zichzelf in het evangelie. De Goddelijke toorn barst dus niet werkelijk los. Want de genade verkondigde de gerechtigheid van God in behoudenis voor zondaars die zouden geloven. Maar deze toorn wordt geopenbaard (niet precies in het evangelie - dat is de openbaring van gerechtigheid; maar hij wordt geopenbaard) van de hemel. En wel over goddeloosheid - alles wat de tegenwoordigheid van God niet eerbiedigt - dus over alles wat niet in overeenstemming is met Gods tegenwoordigheid. En over alle ongerechtigheid of wetteloosheid in hen die de waarheid bezaten maar God toch onteerden. Dat wil zeggen over alle mensen, niet-joden of anders en in het bijzonder de joden die de kennis van God bezaten volgens de wet. En eveneens, want het beginsel is universeel en vloeit voort uit dat wat God is als Hij Zichzelf openbaart, over ieder die het christendom belijdt, als hij wandelt in het kwaad dat God haat.

Deze toorn, deze Goddelijke toorn, in overeenstemming met de natuur van God - God die in de hemel woont, over de mens als een zondaar, maakte Gods gerechtigheid noodzakelijk. De mens moest God nu ontmoeten zoals Hij volkomen geopenbaard is. Dit bewees volkomen dat hij een zondaar was, maar het baande in genade de weg voor een plaats en een positie die veel voortreffelijker zijn en die gebaseerd zijn op de gerechtigheid van God. Het evangelie openbaart deze gerechtigheid. De gepastheid en de noodzakelijkheid ervan worden aangetoond door de zondestaat waarin alle mensen zijn, en naar aanleiding waarvan toorn werd geopenbaard van de hemel. De mens moest niet alleen door God worden geregeerd en toorn in regering ondergaan, maar hij zou voor God moeten verschijnen. Hoe konden we daar bestaan? Het antwoord is de openbaring van Gods gerechtigheid door het evangelie. Daarom wordt Christus ook, zelfs als er sprake is van de opstanding, verklaard de Zoon van God naar de Geest der heiligheid te zijn. God moet worden ontmoet zoals Hij is. De openbaring van God Zelf in Zijn heilige natuur ging noodzakelijkerwijze verder dan alleen de joden. Ze richtte zich tegen het verschijnsel zonde, overal waar ze was, overal waar ze de zonde ontmoette, om waar te maken wat God is. Het is een heerlijke waarheid; en wat een zegen is het dat op die manier Goddelijke gerechtigheid in soevereine genade zou worden geopenbaard! En omdat God liefde is, kunnen we zeggen dat het ook niet anders kon zijn. Maar wat is het heerlijk God zo geopenbaard te zien! Het hoofdthema van de brief vinden we dus in vs.17, en wat de noodzaak ervan aantoonde in vs.18. Vanaf vs.19 tot het eind van vs.20 van

hfdst. 3 wordt de toestand van de mensen, joden en niet joden, op wie deze waarheid van toepassing is, in detail beschreven. Hierdoor wordt getoond op welke manier men deze toorn had verdiend en wordt bewezen dat allen onder de zonde waren. Hierbij laten vs.19 en vs.21 van hfdst. 1 de grondbeginselen van het kwaad zien wat betreft de volken. Vanaf vs.21 tot vs.31 van hfdst. 3 wordt het antwoord in genade door de gerechtigheid van God, door het bloed van Christus, kort maar met kracht bekend gemaakt. Want we krijgen eerst het antwoord door het bloed van Christus op de oude toestand en dan de invoering in de nieuwe toestand door de dood en het leven door Christus.

De apostel begint met de volken - “ alle goddeloosheid” van de mensen. Ik zeg de volken, maar het is duidelijk dat als een jood erin valt deze schuld hem ook aankleeft. Maar de toestand die tot aan hf,2:17 beschreven wordt is die van de volken. Daarna vinden we die van de joden, tot hfdst. 3:20.

Hfdst. 1:18 is de stelling van het hele betoog vanaf vs.19 tot hfdst. 3:20. Want dit deel van de brief laat ons de oorzaak van die toorn zien. De volken zijn om twee redenen zonder verontschuldiging. In de eerste plaats omdat wat van God gekend kan worden geopenbaard is door de schepping, namelijk Zijn kracht en Zijn Goddelijkheid. Dit bewijs heeft bestaan sinds de schepping van de wereld. In de tweede plaats omdat ze, terwijl ze de kennis van God hadden zoals Noach die bezat, Hem niet als God verheerlijkt hadden, maar tot afgoderij vervallen waren. In de ijdelheid van hun overleggingen volgden ze hun eigen redeneringen over dit onderwerp en de denkbeelden die het in hun eigen verstand voortbracht. Zo werden ze dwazen terwijl ze zich uitgaven voor wijzen en vielen ze in de afgodendienst en dat van de ergste soort. Nu, God heeft dit geoordeeld. Als zij geen juist denkbeeld over de heerlijkheid van God wilden vasthouden, dan zouden ze zelfs geen juist idee over de natuurlijke eer van de mens bewaren. Ze zouden zichzelf ontoren zoals ze God onteerd hadden. Dit is precies de beschrijving, in een paar krachtige en geladen woorden, van de hele heidense mythologie. Ze hadden geen inzicht, geen morele smaak om God in hun kennis vast te houden. Daarom gaf God hen over aan een geest zonder inzicht, zodat ze zich beroemden op dingen die getuigden van een verdorven smaak, dingen die in strijd waren met de natuur zelf. Het natuurlijke geweten wist dat God oordeelde dat zulke dingen de dood verdienden volgens de rechtvaardige eisen van Zijn natuur. Toch deden ze niet alleen die dingen, maar ze hadden ook een welgevallen aan hen die ze deden, als hun eigen lusten hen niet meesleepten.

⁴ Het hart en het geweten worden er beide in betrokken. De wet kan de schuld van de mens aan het geweten tonen en - als de wet geestelijk gekend wordt - zelfs de verdorven toestand van de mens. Een bewustzijn van behoefte bewijst dat het hart ook is geraakt.

⁵ Dit brengt ons, omdat het voor ons is, in verbinding met een heiligheid (zoals de openbaring van gerechtigheid verderop ook doet, maar daar openlijker), die verbinding met God inhoudt zoals Hij is in Zichzelf en zoals Hij dat volledig geopenbaard heeft - niet zoals de joden buiten het voorhangsel.

⁶ Er staat niet “door Zijn opstanding” ,maar “door opstanding”, in abstracte zin. Zijn eigen opstanding was het grote bewijs, maar de opstanding van ieder mens is eveneens een bewijs.

⁷ De lezer moet erop letten dat er niet staat “geroepen een apostel te zijn” (vs.1) of “geroepen heiligen te zijn” (vs.7), maar apostel door roeping en heiligen door roeping. Ze **waren** wat hier van hen wordt verklaard en ze waren dat door roeping van God. Een jood was niet heilig door roeping; hij was op grond van zijn geboorte heilig, wat betreft zijn verhouding tot de volken. Maar deze gelovigen waren de geroepenen van Jezus Christus;

maar ze waren niet eenvoudig geroepen om heilig te zijn, ze waren dat door roeping.

8 De brief aan Filémon lijkt op het eerste gezicht misschien een uitzondering te zijn. Maar hij bevestigt deze opmerking, want het blijkt dat de gemeente in zijn huis in deze wens wordt inbegrepen. Dit maakt de manier van aanspreken van Judas des te opmerkelijker. Er is echter het punt van een verschillende lezing in Tt.1:4.

Verklaring over brief aan de Romeinen (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 2

En dit liet geen verontschuldiging over hen die het kwaad oordeelden (en die waren er), want ze begingen het terwijl ze het oordeelden. De mens veroordeelde zichzelf dus dubbel als hij oordeelde. Want door te oordelen toonde hij dat hij wist dat het kwaad was; en toch deed hij het. Maar het oordeel van God is naar waarheid over hen die zulke dingen doen. Zij die zich eer verwierven door hen te oordelen zouden het niet ontkomen.

Twee dingen worden hier met betrekking tot God voorgesteld. Zijn oordeel over het kwaad: De kwaaddoener zou niet ontkomen en zo zou het werkelijk verschil tussen goed en kwaad door het oordeel van God gehandhaafd worden. Maar bovendien Zijn goedertierenheid, verdraagzaamheid en lankmoedigheid met betrekking tot de kwaaddoener: Zijn goedertierenheid nodigde hem tot bekering. Degene die volhardde in het kwaad misleidde zichzelf doordat hij probeerde het zekere oordeel van God te vergeten en doordat hij Zijn goedertierenheid verachtte. De gevolgen, zowel een leven in strijd met God en met Zijn waarheid aan de ene kant, en van zoeken naar wat Hem behaagt en daardoor naar het eeuwige leven aan de andere kant, waren zeker. Verdrukking en benauwdheid in het ene geval, in het andere heerlijkheid en eer; en dat zonder de joden meer te ontzien dan de volken.

God oordeelde de dingen volgens hun ware morele karakter en volgens de voorrechten die de schuldige had genoten ⁹. Zij die zonder wet hadden gezondigd zouden zonder wet verloren gaan, en zij die onder de wet hadden gezondigd zouden geoordeeld worden in overeenstemming met de wet, op de dag waarop God de geheimen van het hart zou oordelen volgens het evangelie dat Paulus predikte. Dit karakter van het oordeel is heel belangrijk.

Het is niet de regering van de wereld door een aards en uiterlijk oordeel zoals de jood kende, maar het oordeel van ieder afzonderlijk volgens de kennis die God bezat van het hart.

God wilde ook realiteit hebben. De niet-jood die de wet vervulde was beter dan een jood die de wet brak. Als iemand zich een jood noemde en kwaad deed (hfdst. 2:17), onteerde hij God alleen maar en maakte dat Zijn Naam onder de volken werd gelasterd, terwijl hij zich beroemde op zijn voorrechten. Dan weidt de apostel uit over het punt dat God morele realiteit eist, en dat een niet-jood die deed wat de wet vroeg meer waard was dan een jood die de wet ongehoorzaam was. En dat de ware jood iemand was die de wet in zijn hart had, omdat hij ook in de geest besneden was, en niet iemand die alleen de uiterlijke besnijdenis bezat. Dit was een toestand die God kon prijzen, en niet alleen de mens.

⁹ Bijzonder treffend doet dit ook uitkomen wat overal in de leer van deze brief zo krachtig naar voren komt: dat alles wordt gezien in overeenstemming met de werkelijkheid ervan voor God, nu God geopenbaard is door Christus en het kruis. Alles moet zijn ware karakter en resultaat hebben in overeenstemming met wat Hij is. Merk bovendien op dat de uitdrukkingen kennis van het evangelie veronderstellen - "zoeken naar heerlijkheid, eer en onvergankelijkheid". Deze dingen worden door het christendom gekend.

Verklaring over brief aan de Romeinen (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 3

Nadat de apostel de grote waarheid heeft vastgesteld dat God echte morele goedheid eiste, beziet hij de positie van de joden. Konden ze niet pleiten op speciale Goddelijke gunst? Was er geen voordeel in het jodendom? Zeker was dat zo, vooral omdat ze de uitspraken van God bezaten. De wegen van God waren op zichzelf vol zegen, hoewel dat de onwankelbare waarheden van Zijn natuur niet veranderde. En als velen onder hen ongelovig waren geweest, wijzigde dat niet de trouw van God; en het feit dat het ongeloof van velen alleen maar des te meer de trouw van God aantoonde deed niets af van de eisen van de gerechtigheid. Want God bleef Dezelfde, ondanks wat zij waren. Ongelovigen zouden geoordeeld worden in overeenstemming met wat ze waren. Het zou alleen maar tot verheerlijking zijn van de onwankelbare trouw van God, die nooit faalde, hoe vergeefs ze voor de meerderheid van de natie ook mocht zijn. Anders zou Hij niemand kunnen oordelen, zelfs de wereld niet (die de jood zo graag geoordeeld zag). Want de toestand van de wereld vermeerderde en bewees ook de trouw van God ten opzichte van Zijn volk. Als de jood dus voordelen bezat, was hij daarom beter? Volstrekt niet! Allen waren besloten onder de zonde, hetzij jood of niet-jood, zoals God al verklaard had ¹⁰.

De apostel haalt nu het Oude Testament aan om dit te bewijzen met betrekking tot de joden, die het niet ontkenden met betrekking tot de volken - wat hij ook al had aangetoond. De wet, zegt hij, behoort aan u. U beroemt zich erop dat de wet uitsluitend op u betrekking heeft. Het zij zo. Maar luister dan naar wat de wet zegt over het volk, over uzelf. De wet spreekt tot u, zoals u toegeeft. Dan is er niet één rechtvaardige onder u waarop God vanuit de hemel kan neerzien. Hij citeert Ps.14:1-3 en Js,59:7,8 om het oordeel bekend te maken dat door die uitspraken waarop ze zich beroemden - over hen werd uitgesproken. Zo werd iedere mond gestopt en de hele wereld strafschuldig bevonden voor God. Dat is de reden dat geen vlees voor God gerechtvaardigd kan worden door de wet. Want als temidden van de duisternis de wereld zich wentelde in de zonde, door middel van de wet werd de zonde gekend.

Maar nu is zonder wet, buiten alle wet om, een gerechtigheid geopenbaard die van God is, terwijl de wet en de profeten daarvan getuigen.

We vinden dus niet alleen dat de toestand van de volken en van de joden uiteengezet wordt, samen met de grote onveranderlijke principes van goed en kwaad, wat de wegen van God ook mochten zijn. Maar de uitwerking van de wet zelf en dat wat het christendom invoerde met betrekking tot gerechtigheid, totaal buiten de wet, hoewel de wet en de profeten ervan getuigden. Kortom, de eeuwige waarheid wat betreft de zonde en wat betreft de verantwoordelijkheid van de mens, het resultaat van de wet, de verbinding van het Oude Testament met het christendom, en het ware karakter van het laatste met betrekking tot gerechtigheid. Namelijk dat het iets is dat volkomen nieuw en onafhankelijk is, de gerechtigheid van God Zelf. De hele kwestie tussen de mens en God met betrekking tot zonde en gerechtigheid, wordt in deze enkele woorden opgelost, wat betreft de grondslag ervan. De manier

waarop dit tot stand kwam zal nu behandeld worden ¹¹.

Het is de gerechtigheid van God door geloof in Jezus Christus. De mens heeft deze gerechtigheid niet volbracht, noch die verworven. Het is iets **van God**, het is Zijn gerechtigheid. Door te geloven in Jezus Christus krijgt men er deel aan. Als het een menselijke gerechtigheid was geweest, dan zou die door de wet tot stand zijn gekomen die de maatstaf is van die gerechtigheid -een wet die alleen aan de joden was gegeven. Maar omdat de gerechtigheid van God Zelf was, had ze betrekking op allen. Het terrein van deze gerechtigheid omsloot de een niet meer dan de ander. Het was de gerechtigheid van God "tot allen". Een jood stond niet meer in verbinding met de gerechtigheid van God dan een niet-jood. Het gezichtsveld en de toepassing ervan waren in feite universeel. Omdat het een gerechtigheid van God voor de mens was - aangezien niemand enige gerechtigheid bezat voor God - werd ze toegepast op allen die geloofden in Jezus. Overal waar er geloof was werd ze toegepast. De gelovige bezat deze gerechtigheid. Ze kwam **tot allen**, en **over** allen die geloofden in Jezus. Want er was geen onderscheid. Allen hadden gezondigd en misten de heerlijkheid van God ¹².

Allen waren verstoken van die heerlijkheid, maar werden om niet gerechtvaardigd door Zijn genade, door de verlossing die in Christus Jezus is. Of iemand nu een jood of een niet-jood was, hij was een zondig mens. De gerechtigheid was de gerechtigheid van God, ze werd geschonken door de goedheid van God, en de verlossing in Christus Jezus was het Goddelijke middel om deel er aan te krijgen ¹³.

Voordat deze verlossing werd volbracht, had God met het oog daarop de gelovigen geduldig verdragen, en Zijn gerechtigheid in het geven van vergeving aan hen werd nu duidelijk geopenbaard. Maar verder, de gerechtigheid zelf werd geopenbaard. We komen tot Christus als een genadetron die God gesteld heeft voor mensen, en we vinden daarop het bloed dat ons vrije toegang geeft in gerechtigheid tot God - God wiens heerlijkheid bevredigd is in het werk dat Christus Jezus volbracht heeft en waarvan Zijn bloed op het verzoendeksel getuigt. Het is niet langer "verdraagzaamheid" . Gods gerechtigheid is geopenbaard, zodat gezien wordt dat God rechtvaardig is en dat Hij rechtvaardig is als Hij hem rechtvaardigt, die uit het geloof in Jezus is. Waar is dan de roem? Want de joden roemden veel met betrekking tot de volken. Eigengerechtigheid roemt altijd. Een wet der werken is niet in staat die roem uit te sluiten. De mens die zichzelf rechtvaardigt door zijn werken zou iets hebben om in te roemen. Maar deze wet van het geloof, deze Goddelijke grondslag waarop we geplaatst zijn, sluit dit juist uit. Want door het werk van een Ander, zonder werken van de wet, hebben we door genade deel aan Goddelijke gerechtigheid, terwijl we van onszelf geen enkele gerechtigheid bezitten.

En is God een beperkt God ¹⁴? Is Hij alleen de God van de joden? Nee, Hij is ook de God van de volken. En hoe? In genade, want er is een enig God die de joden (die naar gerechtigheid zoeken) rechtvaardigt op de grondslag van geloof, en (omdat rechtvaardiging plaatsvindt op de grondslag van geloof) de gelovige niet-jood eveneens rechtvaardigt door het geloof. De mensen worden gerechtvaardigd door geloof. De niet-jood die gelooft wordt dus gerechtvaardigd. Met betrekking tot dé jood wordt de grondslag vastgesteld (want zij zochten de gerechtigheid). Met betrekking tot de niet-jood: omdat er geloof bestond in het veronderstelde geval, werd hij gerechtvaardigd, want rechtvaardiging vond plaats op die grondslag.

Is het dan zo dat het geloof het gezag van de wet omverwierp? Volstrekt niet! Het bevestigde volkomen het gezag van de wet. Maar het liet de mens delen in Goddelijke gerechtigheid, terwijl het erkende dat hij rechtvaardig en volkomen veroordeeld werd door de wet als hij daaronder was. Deze veroordeling maakte een andere gerechtigheid noodzakelijk, omdat de mens volgens de wet geen gerechtigheid had, geen gerechtigheid van zichzelf.

De wet eiste gerechtigheid, maar toonde dat er zonde was. Als de gerechtigheid die ze eiste niet noodzakelijk geweest was, toen ze faalde die in de mens voort te brengen, dan was er geen behoefte aan een andere gerechtigheid. Nu, het geloof bevestigde deze behoefte en de rechtsgeldigheid van de veroordeling van de mens onder de wet, door de gelovige te laten delen in die andere gerechtigheid, namelijk die van God. Dat wat de wet eiste, gaf ze niet. Het is zelfs zo dat omdat de wet gerechtigheid eiste, de mens faalde ze voort te brengen. Als ze die gerechtigheid gegeven had, zou dat de verplichting teniet gedaan hebben. God handelt in genade, als de verplichting van de wet volledig gehandhaafd blijft in veroordeling. Hij geeft gerechtigheid, omdat men ze moet ontvangen. Hij wist de verplichting van de wet niet uit, in overeenstemming waarmee de mens totaal veroordeeld wordt ¹⁵. Maar terwijl Hij de rechtvaardigheid van die veroordeling erkent en bevestigt, verheerlijkt Hij Zichzelf in genade door de mens een Goddelijke gerechtigheid te geven. Omdat de mens geen menselijke gerechtigheid had die hij God kon aanbieden, in verbinding met de verplichtingen die hem door de wet waren opgelegd. Niets gaf de wet ooit zo'n Goddelijke bekrachtiging als de dood van Christus, die de vloek van de wet droeg, maar ons niet onder de wet liet. Het geloof doet de wet dus teniet, het bevestigt volkomen het gezag van de wet. Het toont dat de mens rechtvaardig veroordeeld is onder de wet, en het handhaaft het gezag van de wet in die veroordeling. Want het is van oordeel dat allen die onder de wet zijn onder de vloek liggen ¹⁶.

De lezer zal zien wat tot het eind van dit derde hoofdstuk duidelijk uiteengezet wordt, namelijk het bloed van Christus dat wordt toegepast op de zonden van de oude mens - waardoor vergeving een rechtvaardige zaak wordt en de gelovige vrij wordt van zonden, omdat hij gereinigd is door Christus bloed. Dit voorzag in alle schuld van de oude mens.

We gaan nu in op een ander aspect van dat wat rechtvaardigt, maar nog zonden aantoonde. Wat ons echter nog niet op een nieuwe plaats brengt - die van de opstanding, in verbinding hiermee en volgend hierop.

Voetnoten:

¹⁰ Let hier op een heel belangrijk principe, dat er positieve voordelen verbonden kunnen zijn aan een positie, terwijl er geen innerlijke verandering is. Vgl. Rm.11:17 en 1Ko.10.

¹¹ Hfdst. 3:21 komt in feite terug op 1:17. Wat ertussen ligt is het bewijs van het argument van 1:18, dat de gerechtigheid van vs.17 absoluut noodzakelijk maakte.

¹² Let er hier op dat nu God geopenbaard is, de zonde wordt afgemeten naar de heerlijkheid van God. We zijn zo gewend dit te lezen dat we de betekenis ervan over het hoofd zien. Wat vreemd om te zeggen: "...en bereiken de heerlijkheid van God niet". De mens zou kunnen zeggen: "Waarom? Natuurlijk hebben we die heerlijkheid niet bereikt". Maar moreel gesproken is deze heerlijkheid geopenbaard. En als we daarvoor niet kunnen bestaan, in overeenstemming ermee, dan kunnen we absoluut niet voor God bestaan. Natuurlijk gaat het niet om Zijn innerlijke heerlijkheid, alle schepselen komen daaraan tekort. Maar we kwamen tekort aan dat wat passend was met, in overeenstemming met en kon bestaan in Zijn tegenwoordigheid. Als we daar niet kunnen bestaan, passend "wandelen in het licht zoals God in het licht is", kunnen we totaal niet bij God zijn. Er is nu

geen voorhangsel.

¹³ Om te laten zien hoe volledig dit onderwijs van Paulus is, geef ik hier een samenvatting van de beginselen ervan. Op zichzelf is het de gerechtigheid van God, zonder wet, terwijl de wet en de profeten ervan getuigen. Wat betreft de toepassing ervan is het de gerechtigheid van God door geloof in Christus Jezus tot allen, en over allen die geloven. Christus wordt voorgesteld als de genadetroon door geloof in Zijn bloed, om deze gerechtigheid te tonen door de vergeving van vroegere zonden (van een Abraham etc.) in overeenstemming met de verdraagzaamheid van God; maar om die te tonen in de tegenwoordige tijd, opdat Hij rechtvaardig kan zijn en hen kan rechtvaardigen die geloven in Jezus.

¹⁴ Opnieuw zien we hier hoe tot uitdrukking gebracht wordt wie God in Zichzelf is. Vgl. Mt.15:19-28.

¹⁵ De wet is op zichzelf de volmaakte regel van goed en kwaad voor elk kind van Adam, hoewel ze alleen aan de joden werd gegeven. Maar de wet was niet willekeurig. Ze hield zich bezig met alle verhoudingen waarin mensen waren, gaf hiervoor een volmaakte regel en de sanctie van Gods gezag, met een straf als bekrachtiging. Maar nu hebben we iets dat veel hoger is, niet wat de mens zou moeten zijn, maar God Zelf verheerlijkt.

¹⁶ Daarom handhaven zij die christenen onder de wet stellen, niet het gezag van de wet. Want ze houden hen vrij van de vloek van de wet, hoewel ze de wet breken.

Verklaring over brief aan de Romeinen (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 4

Als het ging om de jood, en zelfs als het ging om de kwestie van gerechtigheid, dan was er behalve de wet nog een ander punt van grote betekenis zowel voor de joden zelf als in de wegen van God. Hoe stond het met Abraham, die God riep om de stamvader, de vader van de gelovigen te zijn? Daarom gaat de apostel in op de vraag op welke grondslag Abraham geplaatst werd om in gerechtigheid voor God welgevallig te zijn, nadat hij eerst de verhouding heeft uitgelegd waarin het geloof stond ten opzichte van de wet door de bekendmaking van de gerechtigheid van God. Want de jood zou misschien toegeven dat hij persoonlijk gefaald had onder de wet, maar zich dan toch beroepen op het genot van de voorrechten die hij als kind van Abraham had. Als we dus Abraham zo bezien naar het vlees, (namelijk in verbinding met de voorrechten die van hem afkomstig waren als een erfenis voor zijn kinderen) en wijzelf onze plaats als zijn kinderen innemen in de lijn van de successie om die voorrechten te genieten, op welke grondslag worden we dan geplaatst? Op precies dezelfde grondslag van het geloof! Als Abraham door werken gerechtvaardigd was, dan zou hij iets hebben waarop hij zich kon beroemen. Maar voor God was het niet zo. Want de Schrift zegt: "Abraham geloofde God en het werd hem tot gerechtigheid gerekend." "Hem nu die werkt, wordt het loon niet toegerekend uit genade, maar als verschuldigd. Doch hem die niet werkt, maar gelooft in Hem, die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot gerechtigheid" (vs.4,5). Want daardoor verheerlijkt men in feite God op de manier waarop God wenst verheerlijkt te worden, en in overeenstemming met de openbaring die Hij van Zichzelf heeft gegeven in Christus.

Het geval van Abraham legt dus juist getuigenis af van de rechtvaardiging door het geloof. Zo is het ook met David, die dit getuigenis steunt omdat hij spreekt over de gelukzaligheid van de mens aan wie gerechtigheid wordt toegerekend zonder werken. David noemt die mens gelukzalig, van wie de ongerechtigheden vergeven en de zonden bedekt zijn, aan wie de Heer de zonde niet toerekent. Maar dit veronderstelde dat de mens een zondaar was en dat hij dat niet rechtvaardig was in zichzelf. Het ging erom wat God in genade voor zo iemand was en niet om wat hij voor God was, of juist toen hij een zondaar was. Zijn geluk was dat God hem de zonden niet toerekende die hij gedaan had. Zijn geluk was niet dat hij in zichzelf rechtvaardig was voor God. Er bestond alleen gerechtigheid voor de mens door de genade van God. Hier wordt gerechtigheid vereenzelvigd met het niet toerekenen van zonden aan de mens, die schuldig was omdat hij ze begaan had. Geen zonde wordt toegerekend.

Gold deze gerechtigheid dan alleen maar voor de besnedene? Nu is onze stelling dat God Abraham rechtvaardig rekende door het geloof. Maar was hij besneden toen dit plaats vond? Dat was niet het geval, hij was onbesneden. Gerechtigheid is dus door geloof, en voor de onbesnedenen door middel van geloof - een getuigenis dat verbijsterend was voor een jood, omdat Abraham het grote ideaal was waarmee al zijn denkbeelden over voortreffelijkheid en over voorrechten verbonden waren. De besnijdenis was alleen maar een zegel op de gerechtigheid door het geloof, dat Abraham bezat toen hij nog onbesneden was, opdat hij de vader van alle gelovigen zou kunnen zijn die in dezelfde onbesneden toestand waren, op-

dat ook hun de gerechtigheid zou worden toegerekend. Maar opdat hij bovendien de vader van de besnedenen zou zijn - dat wil zeggen het beginvoorbeeld van een volk dat werkelijk afgezonderd was voor God - niet alleen met betrekking tot de besnedenen, maar voor allen die zouden wandelen in de voetstappen van zijn geloof toen hij onbesneden was. Want per slot van rekening kreeg Abraham of zijn nageslacht de belofte dat hij erfgenaam van de wereld zou zijn niet in verbinding met de wet, maar door gerechtigheid van het geloof. Want als zij die op de grondslag van de wet staan erfgenamen zijn, dan is het geloof waardoor Abraham de belofte ontving tevergeefs en is de belofte vervallen ¹⁷. Want het is integendeel zo dat de wet toorn voortbrengt - en dat is heel iets anders dan het brengen in het genot van een belofte. Want waar geen wet is, daar is geen overtreding. Let erop dat hij niet zegt dat er geen zonde is. Maar als er geen gebod is, dan kan er ook geen gebod overtreden worden. Nu, als de wet aan een zondaar gegeven wordt, dan kan het niet anders of toorn is het resultaat van het opleggen van de wet.

Dit is de negatieve kant van het onderwerp. De apostel toont aan - met betrekking tot de joden zelf - dat de erfenis niet kon worden gegeven op grond van de wet zonder Abraham terzijde te stellen. Want de erfenis was zijn deel door de belofte, en dit hield in dat het door het geloof was. Want we geloven in een belofte, we vervullen niet zelf een belofte die ons gedaan is. In overeenstemming hiermee was de gerechtigheid van Abraham -volgens de Schrift - door middel van hetzelfde geloof. Het werd hem gerekend tot gerechtigheid.

Dit principe liet de volken toe. Maar het wordt hier vastgesteld met betrekking tot de joden zelf of liever met betrekking tot de wegen van God, met de bedoeling om de wet buiten te sluiten als een middel om de erfenis van God te verwerven. Het resultaat met betrekking tot niet-joden die het evangelie geloven wordt in vs.16 genoemd: "Daarom is het op grond van geloof, opdat het naar genade zou zijn en dus de belofte zeker zou zijn voor het hele nageslacht" van Abraham aan wie de belofte gedaan werd. Niet alleen voor het nageslacht dat onder de wet was, maar voor al het nageslacht dat het geloof bezat van Abraham, die de vader van ons allen is voor het aangezicht van God, zoals geschreven staat: "Ik heb u tot een vader van vele volken gesteld".

Zo wordt de grote grondslag vastgesteld. Het is door het geloof, voor de wet en zonder de wet. (Letterlijk "gescheiden van de wet". Die had er niets mee te maken.) En de belofte wordt gedaan aan de mens in zijn onbesneden toestand, en hij wordt gerechtvaardigd door die te geloven.

Een ander beginsel wordt nu naar voren gebracht. Menselijk gesproken was de vervulling van de belofte onmogelijk, want in dat opzicht waren zowel Abraham als Sara afgestorven. Tegen alle verwachting in moesten ze geloven in de belofte en vertrouwen op de almacht van Hem die de doden opwekt en de dingen die niet zijn roept alsof ze waren. Dat was het geloof van Abraham. Hij geloofde de belofte dat hij een vader van vele volken zou worden, omdat God gesproken had. Hij vertrouwde op Gods kracht. Zo verheerlijkte hij Hem, zonder dat hij ook maar iets in twijfel trok van wat God gezegd had, door te zien op de omstandigheden. Daarom werd dit hem ook gerekend tot gerechtigheid. Hij verheerlijkte God in overeenstemming met wat God was. Nu, dit werd niet alleen terwille van hem geschreven. Hetzelfde geloof zal ook ons tot gerechtigheid worden gerekend - geloof in God als Degene die Jezus heeft opgewekt uit de doden. Het gaat hier niet om geloof in Jezus, maar in Hem die

met kracht tussenbeide kwam in het domein van de dood, waar Jezus lag vanwege onze zonden, om Hem op te wekken door Zijn kracht - de machtige werking van de liefde van God die Hem (die de hele straf van onze zonden al had gedragen) ontrukte aan al de gevolgen ervan. Zodat we, doordat we God geloven die dit gedaan heeft, de hele omvang van Zijn werk omvatten, de genade en de kracht die daarin geopenbaard zijn, en we God op die wijze kennen. Onze God is de God die dit gedaan heeft. Hij Zelf heeft Jezus opgewekt vanuit de doden, die was overgegeven om onze overtredingen en weer opgewekt om onze rechtvaardiging. Onze zonden waren al op Hem. De krachtige tussenkomst van God verlostte Hem die in de dood lag omdat Hij onze zonden gedragen had. Het is niet maar een opstanding van de doden, maar van tussen de doden uit - de tussenkomst van God om in gerechtigheid de Persoon die Hem verheerlijkt had tevoorschijn te brengen. Door in zo'n God te geloven begrijpen we dat Hijzelf Degene is die ons, omdat hij Christus heeft Opgewekt vanuit de doden, verlost heeft van alles waaraan onze zonden ons hadden onderworpen. Omdat Hij Hem met verlossende kracht heeft teruggebracht uit de dood, die deze dood voor ons onderging.

Daarom hebben we vrede met God, omdat we gerechtvaardigd zijn door geloof. Let hier ook op het verschil tussen het geloof van Abraham en dat van ons. Hij geloofde dat God kon volbrengen wat Hij beloofd had. Maar wij worden geroepen te geloven in wat Hij volbracht heeft. Geloof in Gods Woord, geloof in God, geloof dat Zijn kracht in de opstanding aanneemt - dat geloof heeft ons opgeheven uit het hele resultaat van onze zonden. (Niet dat het lichaam natuurlijk al vernieuwd is.) Het rust in Gods kracht die deze verlossing voor ons bewerkt heeft en ons daardoor gerechtvaardigd heeft. Christus is overgegeven om onze overtredingen en opgewekt om onze rechtvaardiging. De interpretatie " omdat we gerechtvaardigd zijn" verwerp ik volkomen. Het is niet de betekenis van het Grieks en het is in tegenspraak met het begin van hfdst. 5 omdat men het geloof dan uitsluit van ons gerechtvaardigd worden.

Voetnoot:

¹⁷ Iemand die de brieven van Paulus nauwkeurig leest, moet letten op het gebruik van dit woordje "want". In heel veel gevallen duidt het geen gevolgtrekking aan, maar vormt het de overgang naar een onderwerp dat ermee te maken heeft en dat - in de gedachten van de apostel - tot dezelfde conclusie zou voeren. Of het vormt de overgang naar een dieper, algemeen principe waarop het hele betoog gebaseerd was en waardoor het gezichtsveld ruimer wordt en dingen insluit die ermee verbonden zijn.

Verklaring over brief aan de Romeinen (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 5

De apostel heeft de grote principes vastgesteld. Hij komt nu tot de bron en de toepassing van al deze dingen, dat wil zeggen de toepassing ervan op de toestand van de ziel in haar eigen gevoelens. Hij stelt ons het gevolg voor van deze waarheden als ze door het geloof door de kracht van de Heilige Geest zijn aangenomen. Het werk is volbracht. De gelovige heeft deel erin en is gerechtvaardigd. Nu we gerechtvaardigd zijn hebben we vrede met God, staan we in de Goddelijke gunst en verblijden we ons in de hoop op de heerlijkheid van God. We geloven in een God die met kracht tussenbeide gekomen is om Hem uit de doden op te wekken, die onze overtredingen gedragen had - en die nu Hij is opgewekt, de eeuwige getuige is van het feit dat onze zonden zijn weggedaan en dat de enige waarachtige God die God is die dat in liefde gedaan heeft. Ik heb dus vrede met Hem. Al mijn zonden zijn uitgewist, tenietgedaan, door het werk van Christus. Mijn hart is onbezwaard en kent de Heiland-God. Ik sta als een tegenwoordig iets in die genade of gunst. Gods heerlijke gunst die beter is dan het leven rust nu op mij. Door Christus, ingegaan in Zijn tegenwoordigheid, ben ik nu al in het genot van Zijn gunst, in tegenwoordige genade. Al de vruchten van de oude mens zijn voor God weggedaan door de dood van Christus. Wat betreft mijn zonden is er niets meer tussen mij en God. Hij heeft me niets meer toe te rekenen. Alles is opgelost door de dood en opstanding van Christus. Wat de huidige tijd betreft ben ik in Zijn tegenwoordigheid gebracht in het genot van Zijn gunst. Genade kenmerkt mijn huidige relatie met God. Verder, nu al mijn zonden zijn weggedaan in overeenstemming met de eisen van Gods heerlijkheid en Christus is opgestaan uit de doden nadat Hij aan al die heerlijkheid voldaan had, verheug ik me in de hoop op de heerlijkheid van God. Er is alle reden om op die heerlijkheid te hopen, ik kom er niet meer aan tekort (3:23). Alles is verbonden met God Zelf, met Zijn volmaaktheden en in overeenstemming daarmee, de gunst van God en Zijn heerlijkheid als onze hoop. Alles is verbonden met Zijn opstandingskracht: de al gevestigde vrede met God, de tegenwoordige gunst van God en de hoop op de heerlijkheid van God.

Let hier op het verschil tussen rechtvaardiging en vrede. “Wij dan, gerechtvaardigd op grond van geloof, hebben vrede”. Rechtvaardiging is mijn ware staat voor God, op grond van het werk van Christus, krachtens Zijn dood en opstanding. Het geloof, dat God zo kent, heeft vrede met God. Maar dit is een resultaat, evenals het tegenwoordige genot van de genade waarin we staan. Het geloof richt zich op de God die dit gedaan heeft, die Zijn kracht in liefde en in gerechtigheid getoond heeft doordat Hij Hem uit de doden heeft opgewekt, die mijn zonden droeg, die ze volkomen heeft afgeschaft en die God volmaakt verheerlijkt heeft toen Hij dat deed. Om deze reden hebben we ook “door Hem” de toegang verkregen tot de volle gunst van God waarin we staan. En wat is het resultaat? Dat is de heerlijkheid. We roemen in de hoop op de heerlijkheid van God. God is de Oorsprong en de Voleinder van alles. Het is het evangelie van God, de kracht van God tot behoudenis, de gerechtigheid van God, en het is de heerlijkheid van God die in hoop ons deel is. Dat is het resultaat van deze genade met betrekking tot ons. Het is vrede, genade of gunst, en heerlijkheid. We moeten wel zeggen dat dit alles is wat we kunnen bezitten: zowel in het verleden als in het heden en in de toekomst is voorzien.

Toch is er meer. In de eerste plaats praktische ervaring. In feite gaan we door verdrukkingen. Maar we verblijden ons daarin. Want hierdoor wordt ons hart beproefd en losgemaakt van de wereld. Verdrukking onderwerpt de wil, de natuurlijke werking van het hart, en reinigt het van die dingen waardoor onze hoop verflauwt, de tijdelijke dingen die ons hart vullen. Zodat we meer op God vertrouwen in alle dingen, die tenslotte volkomen door Hem bestuurd worden, die ons in Zijn trouwe genade al deze zegeningen gegeven heeft. Zo leren we beter begrijpen dat de wereld waardoor we heengaan voorbij gaat en verandert, en alleen maar een plaats is van beproeving, niet het eigenlijke terrein van ons leven. Zo wordt de hoop, die gegrond is op het werk van Christus, duidelijker en minder vermengd met wat van de mens is hier beneden. We zien duidelijker de dingen die men niet ziet en die eeuwig zijn. De ziel is meer verbonden met de toekomst die voor ons ligt. De ervaring, de beproefdheid, die ons van nature misschien ontmoedigt, werkt hoop. Want wat er ook mag gebeuren, we bezitten de sleutel tot alle dingen, omdat de liefde van God die ons deze hoop heeft gegeven en die duidelijker is geworden door deze beproevingen, is uitgestort in onze harten door de Heilige Geest die ons gegeven is, die de God van liefde is die in ons woont.

Maar terwijl de Geest deze innerlijke grond van vreugde geeft, zorgt Hij ervoor alles aan God toe te schrijven en aan wat Hij gedaan heeft buiten ons om, wat betreft het bewijs dat we hebben van Zijn liefde, opdat onze zielen opgebouwd worden op wat in Hem is en niet op wat in ons is. Deze liefde is inderdaad in ons; op een heerlijke manier verklaart ze alles. Maar de liefde die daar is door de tegenwoordigheid van de Heilige Geest is de liefde van God, die daarin bewezen is dat toen wij krachteloos waren, Christus te rechter tijd voor goddelozen gestorven is. De juiste tijd was toen was aangetoond dat de mens goddeloos was en zonder kracht om die toestand te verlaten, hoewel God hem onder de wet de weg wees. De mens kan zichzelf geven als hij een bevredigend motief heeft. Maar God heeft de liefde getoond die Hemzelf eigen was, (In het Grieks heeft het woord de nadruk, Zijn eigen liefde (vs.8).) in het feit dat Christus voor ons gestorven is, toen Hij geen enkel motief vond in ons, toen wij niets dan zondaars waren. De bron van die liefde was in Hemzelf, of beter was Hijzelf. Wat een blijdschap is het te mogen weten dat we al deze dingen bezitten in Hem en uit Hem!

Als God ons dus met Zichzelf verzoend heeft volgens de aandrang van Zijn eigen hart, toen wij vijanden waren, dan zal Hij veel meer, nu we gerechtvaardigd zijn, doorgaan tot het eind. We zullen behouden worden van de toorn door Christus. Daarom wordt er ook aan toegevoegd, als er sprake is van het middel: “ Want als wij...met God verzoend zijn door de dood van Zijn Zoon” , dus als het ware door wat Zijn zwakheid was, “veel meer zullen we behouden worden door Zijn leven”, de machtige energie waarin Hij voor eeuwig leeft. Zo maakt de liefde van God vrede met betrekking tot wat we waren, geeft ons zekerheid met betrekking tot onze toekomst, terwijl ze ons bovendien gelukkig maakt in het heden. En al deze zegeningen worden ons gewaarborgd door wat God Zelf is. Hij is liefde, vol zorg voor ons, vol wijsheid.

Maar er is een tweede “niet alleen” (vs.11). Nadat was vastgesteld wat onze toestand was:Vrede, genade en heerlijkheid - een volheid van verlossing inderdaad. “Niet alleen” roemen we in verdrukking, maar we roemen in God. We roemen in Hemzelf. Dit is het tweede deel van de heerlijke ervaring van de christen, van de vreugde die voortvloeit uit onze kennis van Gods liefde in Christus en onze verzoening door Hem. Het eerste was dat hij

roemde in de verdrukking vanwege de uitwerking ervan, omdat hij de Goddelijke liefde kende. Het tweede is de liefde van God Zelf in de mens. Omdat we die kennen roemen we niet alleen in onze verlossing, en dat zelfs in verdrukking. Maar omdat we zo'n Heiland God kennen, een God die Jezus heeft opgewekt uit de doden en die ons behouden heeft in Zijn liefde, daarom roemen we in Hem. Hogere vreugde kunnen we niet hebben.

Dit besluit dit deel van de brief, waarin door de verlossing door Christus volbracht, de afschaffing van onze zonden en de liefde van God Zelf volledig zijn waargemaakt en geopenbaard. Vrede, het bezit van genade en de hoop op de heerlijkheid. En dat door de loutere liefde van God Zelf, die we kennen omdat Christus stierf voor zondaars. Het is alleen uit God en dus goddelijk volmaakt. Het was geen zaak van ervaring, wat voor vreugde er ook uit voortvloeide, maar wat God deed uit Zichzelf. Hierdoor openbaarde Hij Zichzelf in wat Hij was. Tot op dit punt gaat het om zonden en persoonlijke schuld. Vanaf vs.12 gaat het om de zonde en de toestand van het menselijk geslacht. De loutere gunst van God ten opzichte van ons, die met ons begint als zondaars, wordt op een wonderbare manier naar voren gebracht tot op ons roemen in Hemzelf die Zich zo in gunst ten opzichte van ons heeft geopenbaard en dat nog doet.

Nu de grondslag en de oorsprong van de behoudenis zijn gegeven, en het vertrouwen en de vreugde die eruit voortvloeien, waarbij alles gebaseerd is op God die Zich bezighield met hen die niets dan zondaars waren en totaal krachteloos, en dat door de dood van Christus, was het vraagstuk van onze zonden opgelost - dat waarvoor elk mens geoordeeld moest worden volgens wat ieder afzonderlijk gedaan had. Zonder wet, of onder de wet, allen waren schuldig. Een verzoening of een genadetron werd voorgesteld in het kostbare bloed van Christus, vrede werd aangebracht voor de schuldige en God werd geopenbaard in liefde. Maar dit heeft ons hoger gevoerd. We hebben met God te doen en met de mens zoals hij is in zijn huidige toestand. Het gaat om de zondige mens. De jood had hier geen voorrecht, hij had niets om zich op te beroemen. Hij kon niet zeggen: De zonde is in de wereld gekomen door ons en door de wet. Het gaat om de mens, om zonde en om genade. De apostel gaat nu in op dit fundamentele en essentiële vraagstuk - geen zonden en schuld waarvoor men later moet worden geoordeeld als men zich niet bekeert, maar de huidige staat van de mens. De mens had eveneens niets waarop hij zich kon beroemen. De God van genade staat hier voor onze ogen, die Zich bezighield met de kwestie van de zonde, toen er niets dan zonde was, behalve dat de wet de zaak verergerd had door overtredingen.

Nu is de zonde door één mens in de wereld gekomen en door de zonde de dood. Dit bepaalt ons bij de toestand van het menselijk geslacht, niet alleen maar bij de daden van de individuele personen. Die toestand was uitsluiting uit Gods tegenwoordigheid en een verdorven natuur. Allen bevonden zich zonder onderscheid in die toestand, hoewel iedereen natuurlijk zijn eigen persoonlijke zonden en schuld daaraan had toegevoegd. De zonde was in de wereld gekomen door één mens, en door de zonde de dood. En zo was de dood tot alle mensen doorgegaan, omdat allen gezondigd hadden. Want de zonde was in de wereld voor de wet. En de wet maakte de toestand van de mens ook niet gunstiger. De wet rekende ¹⁸ hem zijn zonde definitief toe door hem kennis van zonde te geven en de zonde te verbieden. Maar toch heerste de dood, toen er nog geen toerekening plaatsvond volgens de regering van God op grond van een opgelegde en bekende regel. De dood was een voortdurend bewijs van de zonde. De geschiedenis van Genesis maakte dit alles trouwens onweerlegbaar, zelfs voor de

jood. De dood heerste ook over hen die geen verbond verbroken hadden dat gebaseerd was op een gebod dat men kende, zoals Adam ¹⁹ gedaan had, en zoals de joden ook gedaan hadden nadat de wet gegeven was. Tussen Adam en Mozes, toen er geen sprake was van een wet, zoals zowel voor als na die tussentijd het geval was, stierven de mensen evengoed - de zonde heerste.

We moeten er hier op letten dat vs.13-17 een tussenzin vormen, waarin de gedachte wordt uitgewerkt; zoals dat in zulke gevallen steeds gebeurt. Nadat de apostel Adam heeft voorgesteld als het voorbeeld van Hem die komen zou, van Christus, betoogt hij in deze tussenzin dat het karakter van de gave niet minder kan zijn dan het karakter van het kwaad. Als de zonde van de ene eerste mens in zijn gevolgen niet beperkt bleef tot degene die deze zonde bedreef, maar zich uitstreckte tot allen die als zijn nageslacht met hem verbonden waren, dan zal de genade die door één mens Jezus Christus is, met des te meer reden niet bij Hem ophouden, maar ook de velen omsluiten die met Hem verbonden zijn.

En met betrekking tot de zaak, zowel als tot de persoon - en hier gaat het om de wet - één enkele overtreding had de dood tot gevolg, maar de genade vergeeft een menigte van overtredingen. Zo kon de genade voorzien in dat wat de wet noodzakelijk gemaakt had. En wat het resultaat betreft, de dood had geheerst; maar door de genade zal niet alleen het leven heersen, maar wij zullen in het leven heersen door de Ene in overeenstemming met de overvloed van de genade - door Jezus Christus.

In vs.18 wordt het algemene betoog op een heel abstracte manier hervat. “ Door één overtreding” , zegt hij, “ tot alle mensen tot veroordeling, zo ook door één gerechtigheid (daad van gerechtigheid) tot alle mensen tot rechtvaardiging ten leven” . Eén overtreding strekte zich naar haar gevolgen, om zo te zeggen, uit tot alle mensen; ze had betrekking op allen. En zo was het ook met de éne daad van gerechtigheid. Dit was de draagwijdte van de daad op zich. Maar nu wat de toepassing ervan betreft: want zoals door de ongehoorzaamheid van één mens (alleen) velen tot zondaars gesteld zijn, zo zijn ook door de gehoorzaamheid van de éne (alleen) velen tot rechtvaardigen gesteld.

Het is nog steeds de gedachte dat de daad van de enkeling niet beperkt blijft, wat de gevolgen ervan betreft, binnen de grenzen van zijn eigen persoon. Ze is van invloed op veel anderen en laat hen de gevolgen van die daad ondergaan. Er is sprake van “ allen” , als het gaat om de reikwijdte van de daad ²⁰. Maar van “ de velen” , als het gaat om het definitieve gevolg met betrekking tot de mensen. Dat wil zeggen de “ velen” die in verbinding stonden met degene die de daad volbracht.

Dit was dus buiten de wet, hoewel de wet het kwaad kon verergeren. Het was een zaak van het gevolg van de daden van Adam en Christus. Het ging niet om het gedrag van afzonderlijke personen, waarop de wet kennelijk betrekking had. Door de ongehoorzaamheid van één mens waren de velen (alle mensen) tot zondaars gesteld, niet door hun eigen zonden. Ieder heeft zijn eigen zonden. Maar het gaat hier om een zondestaat die allen met elkaar gemeen hebben.

Wat voor nut had de wet dan? De wet is daarbij gekomen, als iets apart als het ware. De wet was maar een bijzaak van het hoofdfeit, “ opdat de overtreding (niet de zonde. De zon-

de was er al, maar de wet maakte elke werking ervan een uitdrukkelijke overtreding.) zou toenemen." Maar niet alleen waar de overtreding, maar waar de zonde toenam -want onder de wet en zonder de wet is ze toegenomen - daar is de genade meer dan overvloedig geworden. Opdat, zoals de zonde geheerst heeft door de dood, zo ook de genade zou heersen door gerechtigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus onze Heer.

Als de gerechtigheid geheerst had waar de zonde heerste, dan zou dat de veroordeling van de hele wereld tot gevolg gehad hebben. Maar het is de genade die heerst, de soevereine liefde van God. De gerechtigheid staat op dezelfde hoogte als het kwaad, als ze zich met het kwaad bezighoudt, door het feit dat ze gerechtigheid is. Maar God staat erboven en handelt en kan handelen - heeft het recht om te handelen - volgens Zijn eigen natuur; en Hij is liefde. Is het zo dat Hij ongerechtigheid en zonde goedkeurt? Nee!

Maar in Zijn liefde brengt Hij de vervulling van Goddelijke gerechtigheid tot stand door Jezus Christus. Hij heeft in Hem die Goddelijke gerechtigheid vervuld door Hem op te wekken en aan Zijn rechterhand te plaatsen. Maar dit is op grond van een werk dat Hij voor ons volbracht, waarin Hij God verheerlijkt heeft. Daarom is Hij onze gerechtigheid en zijn wij gerechtigheid van God in Hem. Het is de gerechtigheid van het geloof, want we bezitten deze gerechtigheid door in Hem te geloven. Het is de liefde die het karakter van genade aanneemt als het gaat om zonde, die heerst.

Die liefde geeft het eeuwige leven dat uitgaat boven de dood en buiten het bereik van de dood is, leven dat van boven komt en weer daarheen opvaart. En dat in Goddelijke gerechtigheid en in verbinding met die gerechtigheid, door die te verheerlijken en te openbaren door het werk van Jezus Christus (in wie we dit leven hebben), toen Hij volbracht had wat Goddelijke gerechtigheid aan het licht bracht, opdat wij het eeuwige leven zouden bezitten en de heerlijkheid die in overeenstemming daarmee is. Als de genade heerst, dan heerst God.

Dat de gerechtigheid zou worden gehandhaafd is dat wat Zijn natuur vereiste. Maar ze is meer dan gehandhaafd volgens de maatstaf van de eis die God stelde aan de mens als zodanig. Christus was zeker volmaakt als Mens. Maar Hij heeft verheerlijkt wat God is in Zichzelf, en nadat Hij was opgewekt uit de doden door de heerlijkheid van de Vader, heeft God, Zijn gerechtigheid verheerlijkt door Hem aan Zijn rechterhand te plaatsen - zoals Hij Zijn liefde verheerlijkt had door Hem te geven. Het is nu gerechtigheid in behoudenis die door genade gegeven wordt aan hen die geen gerechtigheid bezaten - gegeven in Jezus die door Zijn werk de hele grondslag ervoor legde door God te verheerlijken met betrekking zelfs tot de zonde, op de plaats waar in dit opzicht alles wat God is geopenbaard is.

De vervulling van de wet zou de gerechtigheid van de mens zijn geweest. De mens zou daarin hebben kunnen roemen. Maar Christus heeft God verheerlijkt - een bijzonder belangrijk punt in verbinding met gerechtigheid, waardoor het ook met heerlijkheid verbonden wordt. En de genade deelt de zondaar deze gerechtigheid mee door ze hem toe te rekenen, hem rechtvaardig te verklaren in overeenstemming daarmee, hem te brengen in de heerlijkheid die Christus verdiende door Zijn werk - de heerlijkheid waarin Hij als de Zoon leefde voordat de wereld bestond.

Voetnoten:

¹⁸ Het woord “toegerekend” in dit gedeelte (5:13), is niet hetzelfde als gerechtigheid toegerekend of geloof gerekend tot gerechtigheid. Het betekent een daad (of bedrag) op rekening van iemand anders gesteld, zonder de persoon aan te zien.

¹⁹ Dit is een aanhaling uit Hs.6:7, in overeenstemming met de juiste betekenis ervan. Israël wordt hier beschuldigd hetzelfde als Adam te hebben gedaan: “Maar zij hebben het verbond overtreden als Adam”.

²⁰ Hetzelfde onderscheid, met hetzelfde verschil in het voorzetsel, vinden we in verband met de gerechtigheid van God, als de apostel spreekt over de kracht van het bloed. Alleen geeft hij aan wie de velen zijn, omdat het voorwerp van het geloof wordt voorgesteld, niet zozeer het gevolg van het werk, hoewel dat verondersteld wordt: “...gerechtigheid van God door geloof in Jezus Christus tot allen, en over allen die geloven” (3:22). Dus tot allen, maar over alle gelovigen. Zo is het hier door één overtreding “tot alle mensen”, terwijl dan de velen die met Christus verbonden zijn tot rechtvaardigen gesteld zijn door Zijn gehoorzaamheid.

Verklaring over brief aan de Romeinen (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 6

Maar helaas! In deze heerlijke verlossing die door genade volbracht is, die de zonde en de persoon van de eerste Adam vervangt door de gerechtigheid van God en de Persoon van de tweede Adam, kan de verdorvenheid van het vlees een aanleiding vinden om de zonde te bedrijven die het liefheeft, of in elk geval om de leer daarvan te beschuldigen. Als we door de gehoorzaamheid van de Ene tot rechtvaardigen gesteld zijn, en omdat de genade meer dan overvloedig is, laten we dan zondigen opdat de genade overvloediger wordt. Dat is niet van invloed op deze gerechtigheid en verheerlijkt alleen maar deze overvloed van genade. Is dit de leer van de apostel of een wettig gevolg van zijn leer? Volstrekt niet! De leer is dat we in Gods tegenwoordigheid zijn gebracht door de dood, op grond van het werk dat Christus volbracht in Zijn dood doordat we deelhebben aan die dood. Kunnen we leven in de zonde waarvoor we gestorven zijn? Dan spreek ik mezelf tegen.

Maar omdat ik tot Christus gedoopt ben - in Zijn Naam, om deel te hebben met Hem, in overeenstemming met de waarheid die ligt opgesloten in de openbaring die we van Hem hebben - ben ik gedoopt om deel te hebben aan zijn dood. Want daardoor heb ik deze gerechtigheid waarin Hij verschijnt voor God, en ik in Hem. Maar Hij is gestorven aan de zonde. Hij heeft voor eeuwig afgerekend daarmee. Toen Hij stierf, verliet Hij die geen zonde kende die toestand van leven in vlees en bloed, waarmee in ons de zonde verbonden was, waarin wij zondaars waren; en waarin Hij, de Zondeloze, in een gedaante gelijk aan het zondige vlees en als een offer voor de zonde, tot zonde gemaakt werd voor ons ²¹. We zijn dan met Hem begraven door de doop

tot de dood (vs. 4). We hebben deel aan de dood, we gaan erin door de doop, die een beeld is van de dood. Opdat, zoals Christus werd opgewekt vanuit de doden door de heerlijkheid van de Vader, zo ook wij in nieuwheid van leven zouden wandelen. Kortom, ik ben ertoe gebracht dat ik deelheb aan deze Goddelijke en volmaakte gerechtigheid, doordat ik deelheb aan de dood ten opzichte van de zonde. Daarom is het onmogelijk dat dit zou gebeuren opdat ik in de zonde zou leven. Hier wordt niet gesproken over plicht, maar over de aard van de zaak. Ik kan niet aan een zaak sterven om erin te leven. De leer zelf toont al de absolute nonsens aan van de redenering van het vlees, dat onder de schijn van gerechtigheid onze behoefte aan genade niet wil erkennen. (Let erop dat we hier niet gezien worden als opgestaan met Christus. Omdat de gelovige hier altijd gezien wordt, zoals ik gezegd heb, als op aarde, hoewel levend in Christus en gerechtvaardigd, wordt de opstanding gebruikt als een motief voor de praktijk en de wandel hier.)

Het karakter van dit nieuwe leven, waarin de opstanding van Christus ons gebracht heeft, wordt hier op een treffende manier voorgesteld. Christus had God volmaakt verheerlijkt in Zijn sterven; ook zelfs in Zijn sterven was Hij de Zoon van de levende God. Dat de dood Hem niet kon vasthouden is dus niet alles, hoe waar dat ook is vanwege Zijn Persoon. Maar zijn opstanding was ook een noodzaak van de heerlijkheid van God de Vader. Alles wat in God

was, was verplicht dit te doen door Zijn heerlijkheid zelf (juist zoals Christus dat alles verheerlijkt had): Zijn gerechtigheid, Zijn liefde, Zijn waarheid, Zijn kracht, Zijn heerlijkheid, omdat Hij niet kon toelaten dat de dood de overwinning zou behalen op Hem die trouw was; Zijn verhouding als Vader, die Zijn Zoon niet onderwerpen kon en mocht laten aan de vrucht van de zonde en aan de macht van de vijand. God was het verschuldigd aan Christus, Hij was het verschuldigd aan Zijn eigen heerlijkheid als God en Vader. Het was ook noodzakelijk om de weerkaatsing van Zijn eigen heerlijkheid te tonen, die te openbaren in overeenstemming met Zijn raadsbesluiten - en dat in de mens. Christus werd opgewekt uit de doden door de heerlijkheid van de Vader. Alles wat de Vader is kwam tussenbeide, was werkzaam om Jezus de overwinning van de opstanding te geven. Nu Hij als de vrucht van de werking van de heerlijkheid van de Vader is ingegaan in deze nieuwe positie, is die positie het model - het karakter - van dat leven waarin wij leven voor God ²².

Zonder deze openbaring in Christus bleef God bedekt en verborgen, hoewel Hij werkzaam was en getuigenis aflegde van Zijn kracht en Zijn goedheid. Maar in de verheerlijkte Christus, het middelpunt van al Gods raadsbesluiten, zien we de heerlijkheid van de Heer met onbedekt gezicht, en elke mond belijdt Hem tot heerlijkheid van God de Vader.

Ons leven zou de praktische weerspiegeling moeten zijn van deze heerlijkheid van de Heer in de hemel. De kracht die ons in verbinding brengt met Hem op die plaats en die nog steeds in ons werkt, zien we aan het eind van Ef.1. Waaraan we kunnen toevoegen dat we die in zijn volle uitwerking aan het eind van Ef.3 vinden. Bijzonderheden hierover kunt u elders vinden.

Maar in Ef. is het om onze opstanding met Christus voor te stellen. Hier in Rom. is het Christus eigen opstanding, de leer of de zaak op zichzelf en de gevolgen en het morele belang ervan met betrekking tot de enkeling die leeft hier beneden, met het oog op zijn verhouding tot God als verantwoordelijk mens. Het is een totaal nieuw leven. We zijn levend voor God door Hem.

Als we zo met Hem zijn ééngemaakt in de gelijkheid van Zijn dood, dan zullen we ook in die van Zijn opstanding ingaan. We zien hier dat de opstanding een gevolg is dat hij afleidt als een feit, geen verborgen deelhebben aan de zaak. Want dit weten we in de eerste plaats (als de grote grondslag van alles), dat onze oude mens - dat in ons wat pleit voor de zonde als de vrucht van de volmaakte genade van God - gekruisigd is met Christus. Opdat het hele lichaam der zonde tenietgedaan zou zijn, zodat we de zonde niet meer zouden dienen. Hij ziet de totaliteit en het systeem van de zonde in een mens als een lichaam dat door de dood vernietigd wordt; zijn wil is geoordeeld en heeft niet langer

heerschappij over ons. Want wie gestorven is, is gerechtvaardigd ²³ van de zonde. De zonde kan hem niet langer ten laste worden gelegd als een zaak die bestaat in een levend en verantwoordelijk mens. Daarom, omdat we zo met Christus gestorven zijn - openlijk door de doop, in werkelijkheid doordat we Hem als ons leven hebben die stierf - geloven we dat we ook met Hem zullen leven. We behoren tot die andere wereld waar Hij leeft in de opstanding. De kracht van het leven waarin Hij leeft is ons deel. We geloven dit, daar we weten dat Christus, nu Hij is opgewekt uit de doden, niet meer sterft. Zijn overwinning over de dood is volkomen en definitief; de dood heeft geen heerschappij meer over Hem. Dat is de reden

dat we zeker zijn van de opstanding, namelijk vanwege deze volledige overwinning over de dood, waarin Hij in genade voor ons inging. Door het geloof zijn we met Hem in de dood gegaan. We delen daarin in overeenstemming met Zijn deel daarin. De kracht van Zijn leven van liefde bracht Hem daar. In Zijn sterven stierf Hij der zonde. Hij daalde liever neer zelfs tot in de dood, dan dat Hij zou falen in het handhaven van de heerlijkheid van God. Tot de dood en zelfs in de dood had Hij te maken met de zonde, hoewel er geen enkele zonde in Hem was, en met verzoeking. Maar daar in de dood heeft Hij voor eeuwig met alle zonde afgerekend. Wij sterven der zonde door deel te hebben in Zijn dood. Het gevolg - door de heerlijkheid van de Vader - is opstanding. Nu dus, " wat Zijn sterven betreft, is Hij eens voor altijd der zonde gestorven, maar wat Hij leeft, leeft Hij voor God".

Zo heeft Hij niets meer te maken met de zonde. Hij leeft, alleen op volmaakte wijze, zonder verbinding in Zijn leven met iets anders, voor God. Wat Zijn leven betreft, Zijn leven staat alleen in relatie tot God. Dit is een wonderbare uitdrukking. Wat Zijn trouw betreft, besteedde Hij Zijn leven voor God, Hij leefde voor God. Maar nu kent Zijn leven niets anders dan God. Daarom moeten wij het ook ervoor houden - want het is door het geloof - dat we voor de zonde dood zijn en levend voor God, met geen ander levensdoel dan God, in Christus Jezus. Ik moet mezelf dood **beschouwen**. Ik heb het recht daartoe, omdat Christus voor mij gestorven is. En omdat Hij nu voor eeuwig leeft voor God, heb ik mezelf te beschouwen als iemand die, door het leven dat ik leef door Hem, de zonde verlaten heeft waaraan ik gestorven ben. Want dit is de Christus die ik ken, geen Christus die op aarde leeft in verbinding met mij overeenkomstig de natuur waarin ik leef hier beneden. In die natuur heb ik bewezen een zondaar te zijn, en is aangetoond dat ik ongeschikt ben voor een echte relatie met Hem. Hij is gestorven voor mij als levend in dat leven, en door de opstanding is Hij binnengegaan in een nieuwe levensstaat buiten de vorige. **Daar** ken ik Hem als gelovige. Ik heb deel aan de dood en aan het leven door Hem die is opgestaan. Ik heb gerechtigheid door het geloof, maar gerechtigheid omdat ik deelheb aan een gestorven en opgewekte Christus, omdat ik dus door het geloof voor de zonde dood ben.

En dit is het essentiële verschil in dit deel van de brief. Het onderwerp is niet dat Christus Zijn bloed heeft gestort voor onze zonden, maar dat wij met Hem gestorven zijn. Voor het geloof is er een eind gekomen aan onze toestand en onze positie in het vlees. De Christus die ons leven geworden is, is gestorven. En omdat ik levend ben door Hem, is wat Hij gedaan heeft mijn deel; en ik moet zeggen: ik stierf. Ik beschouw mezelf dood ²⁴.

De apostel trekt de duidelijke consequentie: " Laat dan de zonde niet: heersen in uw sterfelijk lichaam" . Stelt uw leden niet als werktuigen ter beschikking van de zonde, waaraan u gestorven bent door Christus. Maar als levend geworden, als ontwaakt uit de doden, geeft uw leden als werktuigen van de gerechtigheid aan God voor Wie u leeft. Het lichaam is nu alleen maar het werktuig van het Goddelijke leven; en we zijn vrij het als zodanig voor God te gebruiken. Want in feite zal de zonde niet over ons heersen, omdat we niet onder de wet zijn maar onder de genade. Hier wordt niet over het beginsel gesproken, maar over de kracht. In beginsel zijn we dood voor de zonde, voor het geloof. En in de praktijk heeft de zonde geen macht over ons. Let erop dat de bron van praktische kracht om de zonde te overwinnen niet in de wet ligt, maar in de genade.

Nu is het waar dat, omdat we niet onder de wet zijn, de regel waaronder we gesteld zijn

geen regel van toerekening maar van niet-toerekening is. Is dit een reden waarom we zouden zondigen? Nee! Er is realiteit in deze dingen. We zijn slaven van dat wat we gehoorzamen. De zonde voert tot de dood, de gehoorzaamheid tot praktische gerechtigheid. We staan op de ruimere grondslag van een nieuwe natuur en van de genade, niet de toepassing van een uiterlijke regel op een natuur die zich er niet aan onderwierp en dat ook niet kon. En inderdaad, terwijl dat vroeger met hen het geval was, hadden de discipelen in Rome het bewijs geleverd van de juistheid van het betoog van de apostelen door te wandelen in de waarheid. Verlost van de slavernij van de zonde, waren ze (om menselijke taal te gebruiken) slaven van de gerechtigheid geworden, en daarmee eindigde het niet op zichzelf.

Praktische gerechtigheid ontwikkelde zich doordat het hele bestaan met steeds meer inzicht werd afgezonderd voor God. Ze waren gehoorzaam in die en die dingen; maar de vrucht was heiliging, een geestelijke bekwaamheid, want ze werden afgezonderd van het kwaad tot een diepere kennis van God (vgl. Ex.33:13) De zonde bracht geen vrucht voort, ze eindigde in de dood. maar nu, van de zonde vrijgemaakt en slaven van God geworden - de ware gerechtigheid van gehoorzaamheid, zoals die van Christus Zelf - hadden ze hun vrucht al in heiligheid, en het einde zou het eeuwige leven zijn. Want het loon van de zonde was de dood, maar de gave van God was het eeuwige leven door Jezus Christus, onze Heer.

Maar dit leven was levend voor God, en dit is niet zonde, toch is het genade. Hier komt de apostel, terwijl zijn onderwerp rechterlijke gerechtigheid voor God is, dicht bij Johannes en brengt zijn leer in verbinding met die van de eerste brief van Johannes. Terwijl Johannes aan de andere kant daar ingaat op de leer van de verzoening en de aanneming als hij spreekt over het meedelen van het leven. De oproep is heel mooi voor iemand die in echte vrijheid geplaatst is -de vrijheid van de genade, terwijl hij voor de zonde dood is. Hij is volkomen vrijgemaakt door de dood. Aan wie gaat hij zich nu geven? Want nu is hij vrij. Gaat hij zich overgeven aan de zonde? Het is een edele oproep. (Let wel, het is geen oproep die gericht wordt tot zondaars (zoals men dit gedeelte soms gebruikt), maar tot hen die al vrijgemaakt zijn.)

Voetnoten:

²¹ Dit ziet niet maar eenvoudig op het dragen van onze zonden; dat is het onderwerp van het eerste deel van de brief. De toestand waarin we waren, als een heel geslacht, was de toestand van de gevallen zondige Adam. Christus de Zondeloze kwam en leed plaatsvervangend voor ons en Gods heerlijkheid. Dat wil zeggen, als een offer op die plaats, werd Hij tot zonde gemaakt, onderging Hij het van God verlaten zijn en stierf Hij, terwijl Hij God verheerlijkte, op die plaats en aan die plaats, aan de hele bestaansorde waarin wij waren en waarin Hij, tot zonde gemaakt, onze plaats innam voor God. Dit werk gaat ongetwijfeld verder dan onze behoudenis, hoewel Hij het volbracht als Mens en voor de mens. Hij verscheen om de zonde teniet te doen door de offerande van Zichzelf. Als het Lam van God neemt Hij de zonde van de wereld weg. Zijn offer is de grondslag van de toestand van die nieuwe hemel en nieuwe aarde waarin gerechtigheid woont.

²² In feite waren Vader, Zoon en Heilige Geest allen betrokken bij de opstanding van Christus. Hij richtte de tempel van Zijn lichaam in drie dagen op, werd levend gemaakt door de Geest en opgewekt door de heerlijkheid van de Vader.

²³ Het woord is "gerechtvaardigd". En hier zien we duidelijk het belangrijke verschil tussen zonde en zonden. Men kan iemand die gestorven is niet beschuldigen van zonde. Hij heeft geen verdorven wil, geen boze lusten. Hij heeft misschien veel zonden bedreven toen hij leefde. Misschien is hij van die zonden gerechtvaardigd, misschien ook niet. Maar u kunt hem niet beschuldigen van zonde. En zoals we al zagen, vanaf hfdst. 5:12 gaat het om het onderwerp van de zonde - de toestand van de mens - niet om dat van zijn zonden.

²⁴ Let er hier op dat de brief aan de Romeinen niet verder gaat en zegt dat we met Christus zijn opgestaan. Dat voert vanzelf tot eenmaking, wat een onderwerp van Efeze is. Alleen moeten we opmerken dat dood en opstanding nooit verder voeren tot de hemelse positie; ze vormen de subjectieve staat van onze ervaring. In Efeze worden we, terwijl we dood waren in zonden, opgenomen, levend gemaakt en in Christus geplaatst, zoals Christus werd opgewekt en in de heerlijkheid geplaatst boven de hemelen. Het is alleen Gods werk. Maar hier is het individueel: we zijn levend in Hem. We zullen delen in Zijn opstanding, en nu wandelen we in nieuwheid des levens. Het is persoonlijk en praktisch, de mens levend op aarde.

Verklaring over brief aan de Romeinen (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 7

We hebben het gevolg gezien van de dood en de opstanding van Christus met betrekking tot de rechtvaardigmaking en tot het praktische leven. In het eerste deel van de brief (tot hfdst. 5:11) zagen we dat Hij gestorven is voor onze zonden. Vanaf hfdst. 5:12 rekenen we, omdat Hij gestorven is, onszelf dood voor de zonde en levend voor God door Hem. Onze staat onder de twee hoofden, Adam en Christus, is besproken. Er bleef nu nog een ander punt over dat de apostel moest behandelen - de uitwerking van deze laatste leer op de kwestie van de wet. De christen, of beter gezegd de gelovige, heeft deel aan Christus als een Christus die gestorven is en die leeft voor God, omdat Christus door Hem is opgewekt uit de doden. Wat is de kracht van deze waarheid met betrekking tot de wet, want de wet heeft alleen macht over een mens zolang hij leeft? Omdat de gelovige dus gestorven is, heeft de wet geen enkele heerschappij meer over hem. Dit is onze positie met betrekking tot de wet. Verzwakt dat het gezag van de wet? Nee! Want we zeggen dat Christus gestorven is en dat wij daarom ook gestorven zijn; maar de wet is niet langer van toepassing op iemand die gestorven is.

Om het gevolg van deze waarheid voor te stellen, gebruikt de apostel het voorbeeld van de huwelijkswet. De vrouw zou een overspeelster zijn als ze een ander zou toebehoren terwijl haar man nog leefde; maar als haar man gestorven is dan is ze vrij. De toepassing van deze regel verandert de vorm van de waarheid. Het is duidelijk dat men niet onder het gezag van twee mannen tegelijk kan leven. De een sluit de ander uit. De wet en de opgestane Christus kunnen niet verenigd worden in hun gezag over de ziel. Maar in ons geval verliest de wet niet zijn kracht (dat wil zeggen zijn rechten op ons), door zelf te sterven maar doordat wij sterven. De wet heerst alleen over ons terwijl we leven. Met deze verbreking van de band door de dood begint de apostel. De man stierf, maar in de toepassing wordt de band tenietgedaan door ons sterven. We zijn dus voor de wet gedood door het lichaam van Christus, want we hebben te maken met een Christus die is opgestaan na Zijn dood, opdat we Hem zouden toebehoren die opgewekt is uit de doden, opdat we vrucht zouden dragen voor God. Maar we kunnen niet tegelijk aan beide toebehoren.

Toen we in het vlees waren - toen als mens ieder verplicht was te wandelen in de verantwoordelijkheid van een mens die leeft in het leven dat hij van nature heeft, als een kind van Adam, was de wet voor hem de regel en de volkomen maatstaf van die verantwoordelijkheid en vertegenwoordigde de wet het gezag van God. De lusten die tot zonde dreven werkten in die natuur en omdat ze deze hinderpaal van de wet ontmoetten, vonden ze daarin dat wat, door die te weerstaan, de wil prikkelde en juist door het verbod zelf het kwaad voor de geest riep dat het vlees liefhad en dat de wet verbood. En zo werkten deze lusten in de leden om vrucht voort te brengen die de dood tot gevolg had. Maar nu was hij buiten het gezag van de wet, hij was verdwenen voor de achtervolging van de wet, omdat hij gestorven was aan die wet, aan het gezag waaraan we onderworpen waren geweest ²⁵. Als we **onder** de wet gestorven waren, zou dat ook de veroordeling betekend hebben. Maar Christus onderging dit juist en nam het oordeel op Zich, terwijl ons deel de verlossing van de oude mens is die in de dood is. Onze oude mens is met Hem gekruisigd, zodat onze verlossing is dat we aan de wet

gestorven zijn. De wet veroordeelde ons alleen maar, maar het gezag van de wet eindigt als het leven eindigt van hem die zich onder dat gezag bevond. En omdat we in Christus gestorven zijn, kan de wet ons die onder de wet waren niet meer bereiken. We behoren de nieuwe man toe, de opgestane Christus, opdat we zouden dienen in nieuwheid van geest, de bereidwilligheid van de genade in ons nieuwe leven, en - zoals de apostel later verklaren zal, door de Heilige Geest ²⁶ - niet in de slavernij van de letter.

Dit is de leer. Nu wat betreft de conclusies die we eruit kunnen trekken. Is de wet dus zonde, omdat we onttrokken worden aan het gezag van de wet? Volstrekt niet! Maar de wet gaf de kennis van de zonde en rekende de zonde toe. Want de apostel zegt dat hij niet zou hebben begrepen dat de loutere drang van zijn natuur zonde was, als de wet niet gezegd had: " Gij zult niet begeren" . Maar het gebod gaf de zonde de gelegenheid om de ziel aan te vallen. De zonde, dat boze principe van onze natuur ²⁷, maakte gebruik van het gebod om de ziel te prikkelen tot de zonde die verboden werd. Ze vond in het gebod zelf een aanleiding om de zonde op te wekken, door ook te werken op de wil die zich verzette tegen het verbod. Zo bracht de zonde allerlei begeerten voort. Want zonder de wet kon de zonde de ziel niet in dit conflict storten en de doodsteek geven, door de ziel in haar geweten verantwoordelijk te stellen voor de zonde die ze zonder deze wet niet gekend zou hebben. Onder de wet was de begeerte werkzaam, met het bewustzijn van zonde in het hart. En het resultaat was de dood in het geweten, zonder enige verlossing voor het hart van de macht van de begeerte.

Zonder de wet veroorzaakte de zonde niet zo'n prikkeling van de wil, die weigerde zich te onderwerpen aan dat wat hem beteugelde. Want een barrière voor de wil wekt hem juist op en prikkelt hem. En het bewustzijn van zonde, tegenover Gods verbod, brengt het geweten onder het oordeel van de dood. Zo bleek het gebod, dat op zichzelf ten leven was, in feite de dood te brengen. Het " doe dit en leef" bewerkte de dood, door de eisen van God voor te stellen aan een zondige natuur met een wil die ze verwierp, en aan een geweten dat de rechtvaardige veroordeling alleen maar kon aannemen.

Een mens gaat in rustige onverschilligheid zijn weg en doet zijn eigen wil, zonder kennis van God en daarom zonder enig besef van zonde of opstandigheid. Zodra de wet komt sterft hij onder het rechtvaardige oordeel van de wet, die alles verbiedt wat hij wenst. De begeerte was een boos ding, maar ze openbaarde niet het oordeel van God; integendeel, ze vergat dat oordeel. Maar toen de wet gekomen was, maakte de zonde gebruik van deze gelegenheid. De zonde wordt hier gezien als een vijand die de een of de andere persoon of plaats aanvalt. De zonde wist dat de wil zou volharden in het kwaad en dat het geweten de mens zou veroordelen en gebruikte de wet om de mens in een richting te drijven die in strijd was met de wet en om hem te doden in zijn geweten, dat overtuigd was van zonde door het verbod van de wet namens God. De dood was dus het resultaat voor de mens, namens God in oordeel. De wet was wel goed en heilig. Want de wet verbood de zonde, maar hierdoor werd de zondaar veroordeeld.

Kwam de dood dan tot stand door het goede ²⁸? Nee! Maar de zonde, opdat het karakter ervan in het ware licht zou worden gezien, gebruikte het goede om de dood te veroorzaken voor de ziel. Op die manier werd de zonde, door het gebod, uitermate zondig. Bij dit alles wordt de zonde verpersoonlijkt als iemand die de ziel probeert te doden.

Dat was dus de uitwerking van de wet, die eerste man, omdat de zonde bestond in de mens. Om dit nog duidelijker uit te leggen deelt de apostel mee wat zijn geestelijke opvatting is van de ervaring van een ziel onder de wet.

We moeten hier opmerken dat het onderwerp waarover hij spreekt niet het feit is van het conflict tussen de twee naturen, maar de uitwerking van de wet. Waarbij verondersteld wordt dat de wil vernieuwd is en dat de wet de instemming van het geweten verkregen heeft en het voorwerp is van de gevoelens van het hart - een hart dat erkent dat de wet geestelijk is. Dit is noch de kennis van de genade, noch van de Heiland Christus, noch van de Geest ²⁹. De hoofdzak is hier niet de veroordeling, hoewel de wet de ziel inderdaad onder het oordeel achterlaat, maar het volkomen gebrek aan kracht om de wet te vervullen, opdat die ons niet veroordelen zal. De wet is geestelijk. Maar ik als mens ben vleeselijk, een slaaf van de zonde, wat het inzicht van mijn innerlijk mens ook mag zijn - want ik keur niet goed wat ik doe. Wat ik wil dat doe ik niet, en wat ik haat dat doe ik. Omdat ik op die manier liefheb en op die manier haat, stem ik met de wet in dat ze goed is. Als het gaat om het morele voornemen van de wil dan doe ik het kwade niet, want ik wil het kwade niet dat ik doe. Integendeel, ik haat het. De zonde die in mij woont doet het dus. Want in feite woont er in mij, dat is in mijn vlees - de hele natuurlijke mens zoals hij is, geen goed. Want zelfs waar de wil aanwezig is, zie ik toch geen mogelijkheid om iets goeds te doen. De kracht ontbreekt volkomen.

In vs.20 legt de apostel, nu hij deze verklaring heeft, de nadruk op het ik en het mij. " Als ik nu dat doe, wat ik zelf niet wil" - zo moeten we het lezen, en ook - " dan doe ik zelf het niet meer, maar de zonde, die in mij woont" . Ik zie dus kwaad aanwezig bij de **ik zelf** die het goede wil doen. Want wat de innerlijke mens betreft, verlustig ik me in de wet van God. Maar er is in mij een ander vast principe dat strijd voert tegen de wet van mijn gemoed, dat me tot gevangene maakt van deze wet der zonde in mijn leden. Zodat ik zelf een ellendig mens ben, wat mijn verlangens ook mogen zijn, juist al zijn ze ook nog zo goed. Omdat ik een mens ben en wel zo'n mens, kan ik alleen maar ellendig zijn. Maar als we eenmaal zover zijn, zijn we een enorme stap verder.

Het kwaad waarvan hier sprake is, is het kwaad dat in onze natuur is, en het ontbreken van kracht om ervan verlost te worden. De vergeving van zonden was volledig uiteengezet. Wat hier benauwt is de tegenwoordige werking van de zonde waarvan we niet verlost kunnen worden. Het bewustzijn hiervan is vaak een zaak die meer bedroeft dan vroegere zonden, die de gelovige kan zien als weggedaan door het bloed van Christus. Maar hier hebben we het geweten van zonde nog in ons, ook al haten we de zonde, en de kwestie van de verlossing verwarren we met onze ervaring. Tenminste totdat we geleerd hebben wat ons in dit deel van de brief wordt onderwezen, namelijk om de oude mens als zonde in ons te veroordelen, niet onszelf, en onszelf dood te houden. Omdat Christus, door Wie we nu leven, gestorven is en omdat Hij het Offer voor de zonde is, is onze veroordeling onmogelijk. Want de zonde is veroordeeld en wij zijn vrij door " de wet van de Geest des levens in Hem" . Hét is geen vergeving, maar verlossing, omdat de zonde in het vlees geoordeeld is op het kruis.

Door Gods genade heeft de vernieuwde mens drie dingen geleerd. Eerst is hij tot de ontdekking gekomen dat in hem, dat is in zijn vlees, geen goed woont. Maar in de tweede plaats heeft hij geleerd onderscheid te maken tussen hemzelf, die het goede wil, en de zonde die in

hem woont. Maar verder, als hij het goede wil, de zonde te sterk voor hem is. Als hij zo zichzelf heeft leren kennen, zoekt hij niet naar verbetering in het vlees, maar naar verlossing, en hij heeft die in Christus. Kracht komt daarna. Hij is tot de ontdekking gekomen en tot de belijdenis dat hij geen kracht heeft. Hij geeft zich over aan een ander. Hij zegt niet: “ Hoe kan ik?” Maar hij zegt: “ **Wie** zal mij verlossen?”

Nu, toen wij volkomen krachteloos waren stierf Christus voor de goddelozen. Dit ontbreken van kracht wordt ontdekt; en we vinden tenslotte genade, als met betrekking tot wat we zijn en tot alle hoop op verbetering in onszelf, de genade onze enige toevlucht is.

Maar gelukkig, als we ons aan de genade toevertrouwen, dan is er niets dan genade voor ons. De verlossing komt tot stand doordat we absoluut niet levend zijn in het vlees. We zijn gestorven aan het vlees en aan de wet, die ons in slavernij en veroordeling hield, en we zijn verbonden met een andere man, Christus opgewekt uit de doden. En zodra de beangste ziel gezegd heeft: “ Wie zal mij verlossen?” , is het antwoord gereed: “ Ik dank **God** door Jezus Christus, onze Heer!” Het antwoord is niet dat Hij **zal** verlossen. De verlossing **is al** volbracht. Want hij dankt.

Deze man was ellendig in zijn strijd onder de wet, zonder kennis van verlossing. Maar in de dood van Christus is hij gestorven aan de natuur die hem zo maakte. Hij heeft volkomen afgerekend met zichzelf. De verlossing van God is volledig. De twee naturen zijn nog tegengesteld aan elkaar, maar de verlossing is niet onvolkomen. Deze verlossing bewerkt door God, en de voortgang van de openbaring ervan, worden in het volgende hoofdstuk uiteengezet.

We kunnen hier opmerken dat de apostel niet zegt: “ Wij weten dat de wet geestelijk is, maar **wij** zijn vleeselijk” . Als hij dat gedaan had, dan zou dat betekenen dat hij sprak over christenen, als zodanig, in hun eigenlijke normale toestand. Maar het is juist de persoonlijke ervaring van wat het vlees is onder de wet, als iemand levend gemaakt is, en niet de staat van een christen als zodanig voor God. Merk ook op dat de wet bezien wordt vanuit het oogpunt van christelijk inzicht - “ wij weten” - als we niet langer onder de wet zijn en als we in staat zijn de hele betekenis ervan te beoordelen, in overeenstemming met de geestelijke gezindheid van hem die oordeelt. En die ook, omdat hij geestelijk is, ziet wat het vlees is; omdat hij nu niet in het vlees is, maar in de Geest ³⁰.

Letterlijk genomen is dit gedeelte helemaal niet iemands toestand, maar we zien hier principes die tegengesteld zijn aan elkaar. Het resultaat daarvan wordt aangetoond door iemand te veronderstellen onder de wet: de wil is altijd goed, maar het goede wordt nooit gedaan, altijd het kwade. Niettemin is dit voor het geweten de praktische toestand van iedere vernieuwde mens onder de wet. We kunnen hier nog een ander belangrijk principe opmerken. Een mens in deze toestand wordt volkomen in beslag genomen door zichzelf. **Hij** wil het goede, **hij** volbrengt het niet, **hij** doet wat **hij** niet wil. Noch Christus noch de Heilige Geest worden genoemd. In de normale toestand van een christen, is hij bezig met Christus. Maar wat in dit zevende hoofdstuk tot uitdrukking wordt gebracht is het natuurlijke en het noodzakelijke resultaat van de wet, als het geweten ontwaakt is en de wil vernieuwd is. Want het willen is bij hem aanwezig. Maar hij is onder de **wet**, ziet het geestelijk karakter ervan, stemt ermee in, verlustigt zich erin naar de innerlijke mens. Hij kan het goede echter niet volbrengen, de zonde heeft heerschappij over hem. Het bewustzijn niet te beantwoorden aan de

verantwoordelijkheid en het ontbreken van vrede veroorzaken vanzelf dat de ziel in zichzelf gekeerd raakt en volkomen in beslag, genomen wordt door het eigen ik, waarvan bijna veertig keer sprake is vanaf vs.14. Het is goed als dit het geval is, want het is beter dan dat men ongevoelig is. Maar het is geen vrede.

Deze vrede vinden we ergens anders en wel hierin. Als we zover gekomen zijn dat we ons bewust zijn van eigen machteloosheid om het goede te doen ten opzichte van God, zien we dat God voor ons het goede gedaan heeft dat we nodig hebben. We hebben niet alleen vergeving, maar we zijn verlost en we zijn in Christus, helemaal niet in het vlees.

Het conflict gaat door, de strijd tussen de twee naturen duurt voort, maar we danken God door onze Heer Jezus Christus ³¹. Merk hier op dat de verlossing alleen gevonden wordt als er de volle overtuiging is van ons onvermogen en onze krachteloosheid, zowel als van onze zonden. Het is veel moeilijker tot deze overtuiging van onvermogen te komen dan tot de overtuiging gezondigd te hebben. Maar de zonde van onze natuur - de onverbeterlijke verdorvenheid ervan, haar verzet tegen het goede, de wet der zonde in onze leden - wordt alleen in haar ernst voor de wet gekend door de ervaring van de nutteloosheid van onze pogingen het goede te doen. Onder de wet laat de nutteloosheid van deze pogingen het geweten in angst en slavernij en werkt het besef dat het onmogelijk is bij God te zijn. Onder de genade zijn de pogingen niet tevergeefs, en de boze natuur vertoont zich aan ons (hetzij in gemeenschap met God, of door struikelingen als we de gemeenschap verwaarlozen) in al haar wanstaltigheid tegenover die genade. Maar in dit hoofdstuk wordt de ervaring van de zonde in de natuur voorgesteld als verkregen onder de wet, opdat de mens zichzelf leert kennen in die positie - leert wat hij is wat betreft zijn vlees en dat hij in feite op die manier niet kan slagen met een goed geweten voor God te verschijnen. Hij is onder de eerste man; de dood had de band nog niet verbroken wat betreft de toestand van de ziel. We moeten nu bedenken dat deze ervaring van de ziel onder de wet als een tussenzin ter sprake wordt gebracht, om de zondige toestand te laten zien waarop de genade wordt toegepast en om de uitwerking van de wet te tonen. Ons onderwerp is dat de gelovige deel heeft in de dood van Christus, dat hij gestorven is en levend is door Hem die is opgestaan. Dat Christus, nu Hij door genade de dood heeft ondergaan, waar Hij tot zonde gemaakt werd, voor altijd heeft afgedaan met die toestand waarin Hij te maken had met zonde en dood in de gelijkheid van het zondige vlees. En dat Hij, nu Hij voor altijd heeft afgerekend met alles wat ermee verbonden was, door de opstanding is binnengegaan in een nieuwe orde van zaken - een nieuwe toestand voor God, totaal buiten het bereik van alles waaraan Hij Zich voor ons had onderworpen, wat in ons verbonden was met ons natuurlijke leven en buiten het bereik van de wet die de zonde op het geweten bond namens God. In Christus zijn we in deze nieuwe orde van zaken.

Voetnoten:

²⁵ Ik twijfel er niet aan dat dit vers zo moet worden gelezen. De lezer kan misschien vinden "de wet gestorven zijnde". De uitdrukking "gestorven aan dat waarin we gevangen waren", verwijst naar vs.4, waar gezegd wordt: "Gij zijt voor de wet gedood". Christus onder de wet stierf onder de vloek van de wet. In het vlees te zijn is te leven onder de verantwoordelijkheid van een mens in zijn natuurlijke leven - een kind van de gevallen Adam. In dat leven (tenzij het wetteloos is) is de wet de regel van menselijke gerechtigheid. We moeten het feit dat het vlees in de christen is niet verwarren met het zijn in het vlees. Het principe van het oude leven is nog aanwezig, maar het is absoluut niet het principe van zijn verhouding tot God. Als ik in het vlees ben, dan is het vlees het principe van mijn verhouding met God; maar omdat de wil van het vlees zondig is, is het onmogelijk dat ik God

zou behagen. Ik kan zoeken naar gerechtigheid in het vlees -die zal zijn op de grondslag van de wet. Maar de christen is gestorven door Christus aan die hele staat van zaken. Hij leeft niet in dat leven, zijn leven is in Christus en hij heeft de Heilige Geest ontvangen. Het vlees is niet langer het principe van zijn verhouding met God; op die grondslag heeft hij erkend dat hij verloren was. Op een andere plaats horen we dat hij in Christus is op de grondslag waarop Christus voor God is. De Heilige Geest plaatst hem daar, zoals we zullen zien, in kracht door het geloof, omdat Christus zijn leven is.

²⁶ Hij zegt hier niet door de Geest, omdat hij nog niet gesproken heeft over de gave van de Heilige Geest op grond van het werk van Christus. Hij spreekt alleen over de manier, het karakter van de dienst die wordt uitgeoefend.

²⁷ De lezer zal zich herinneren dat we in heel dit deel van de brief, namelijk vanaf hfdst. 5:12, te maken hebben met zonde, niet met zonden.

²⁸ Zonde en dood gaan samen. De wet wordt gegeven om door de overtreding duidelijk te maken wat zonde en dood zijn. De apostel vraagt eerst: "Is de wet zonde?" Omdat het resultaat van de wet de dood voor de mens was. Volstrekt niet! Maar de wet gaf kennis van zonde en schreef de dood op de ziel door het oordeel, omdat de mens een zondaar was. De tweede vraag is: als de wet dus goed is in zichzelf, is dat goede mij dan de dood geworden? Nee, het is de zonde die (opdat al de afschuwelijkheid ervan zou blijken) mij gedood heeft in mijn geweten en als middel daarvoor de wet gebruikt heeft. De zonde zag in de toestand van de mens de mogelijkheid om dit goede te misbruiken en hem erdoor te doden.

²⁹ Er is ook een conflict als de Heilige Geest in ons woont. Gl.5 spreekt daarvan: "Want het vlees begeert tegen de Geest", etc. Maar dan zijn we niet onder de wet, zoals de apostel verder ook zegt: "Maar als gij door de Geest geleid wordt, dan zijt gij niet onder de wet". Hier in Rm.7 is de persoon waarover gesproken wordt onder de wet. Alles staat in verbinding met de wet. De wet is geestelijk, we stemmen met de wet in, we verlustigen ons in de wet. Noch Christus noch de Geest worden genoemd totdat het punt van de verlossing ter sprake komt.

³⁰ Dit vormt de sleutel tot dit - helaas, omdat men niet vrij is - veel besproken gedeelte. Het is niet de tegenwoordige ervaring van iemand, maar een verlost persoon beschrijft hier de toestand van iemand die niet verlost is. Iemand die niet verlost is zou niet precies zo kunnen spreken, omdat hij onzeker is wat betreft het resultaat voor hemzelf. Iemand in een moeras beschrijft niet rustig hoe men erin zinkt, omdat hij bang is te zinken en onder te gaan. Maar als hij uit het moeras is beschrijft hij hoe men daarin zinkt. Het eind van Romeinen 7 toont iemand die uit het moeras is en in rust het principe en de manier laat zien waarop men erin zinkt. Dit hele deel van de brief is moeilijker dan wat aan hfdst. 5:12 voorafgaat, omdat onze eigen ervaring in strijd is met wat het geloof ons leert te zeggen. Als ik door genade vergeving heb ontvangen en gerechtvaardigd ben, spreekt mijn ervaring dat niet tegen. Het is wat God voor mij gedaan heeft buiten mijzelf om. Mijn schuld is betaald. Maar als ik moet zeggen dat ik voor de zonde dood ben, dan spreekt mijn ervaring dat tegen.

Daarom vinden we in dit opzicht geen rust, totdat we het eigen ik of het vlees als volledig verdorven en onverbeterlijk opgeven en we geloven dat we, als gevolg van de verlossing, helemaal niet in het vlees zijn. Vgl. hfdst. 7-8.

³¹ Het laatste vers van hfdst. 7 spreekt over de abstracte geest en aard van de strijdende naturen. Maar de ene is het gemoed en het voornemen van het hart in de vernieuwde mens, de andere is het feit dat het vlees daar aanwezig is. De ene is "ik zelf", de andere "mijn vlees". Dus het "ik" is goed; alleen wordt het in dit laatste vers niet gezien onder de wet of het tegendeel.

Verklaring over brief aan de Romeinen (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 8

“ Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen die in Christus Jezus zijn” (vs.1). Hij spreekt hier niet over de kracht van het bloed in het wegdoen van zonden (hoe bijzonder belangrijk dat bloed ook is, en de grondslag van al het overige), maar over de nieuwe positie die volkomen buiten het bereik is van alles waarop het oordeel van God van toepassing was. Christus was inderdaad onder het gevolg van de veroordeling geweest in onze plaats. Maar nu Hij is opgestaan verschijnt Hij voor God. Zou daar sprake kunnen zijn van zonde, of van toorn, of van veroordeling, of van toerekening? Onmogelijk! Dat was allemaal opgelost voordat Hij daarheen opvoer. Hij was daar omdat het was opgelost. En dat is de positie van de christen in Christus. Maar omdat het door opstanding is, is het een echte bevrijding. Het is de kracht van een nieuw leven, waarin Christus is opgewekt uit de doden, en waaruit wij leven in Hem. Het is - wat betreft dit leven van de gelovige - de kracht, werkzaam en voortdurend, en daarom een wet genoemd, waardoor Christus werd opgewekt uit de doden - de wet van de Geest des levens in Christus Jezus. En die heeft me vrijgemaakt van de wet van de zonde en de dood die vroeger in mijn leden heerste en vrucht voortbracht tot de dood. Het is onze verbinding met Christus in de opstanding, de getuige van de kracht van het leven dat in Hem is, en dat door de Heilige Geest, die het “ geen veroordeling” van onze positie verbindt met de energie van een nieuw leven, waarin we niet langer onderworpen zijn aan de wet van de zonde, omdat we daaraan gestorven zijn in Zijn dood, of aan de wet, omdat de eisen daarvan ook noodzakelijkerwijze zijn opgehouden voor hem die gestorven is, want de wet heeft alleen macht over een mens zolang hij leeft. Christus heeft de wet bovendien volkomen verheerlijkt door de vloek van de wet te dragen. We zien aan het eind van Ef.1 dat het de kracht van God Zelf is die verlost; en zeker moest dit noodzakelijk zo zijn - die kracht die de heerlijke verandering bewerkte - voor ons deze nieuwe schepping.

Deze vrijmaking van de wet van de zonde en de dood is niet alleen maar een ervaring (ze zal kostbare ervaringen tot gevolg hebben). Het is een Goddelijke werking, die door het geloof gekend wordt in Zijn werking die Christus opwekte uit de doden, gekend in al haar kracht door haar vervulling in Jezus, in de uitwerking waarvan we deelhebben door het geloof. De moeilijkheid om het aan te nemen komt omdat we zien dat onze ervaring ermee in strijd is. Dat Christus mijn zonden heeft weggedaan, en dat God mij heeft liefgehad, is door genade een zaak van eenvoudig geloof. Dat ik gestorven ben is iets dat gauw tegengesproken wordt in mijn hart. Ik moet de groei van hfdst. 7 meemaken en zien dat de zonde in het vlees veroordeeld is in Christus offer voor de zonde, en dat ik levend ben door Hem, waarbij ik de zonde als een aparte zaak veroordeel (een vijand waarmee ik te maken heb, niet ik zelf), om vaste vrede te hebben. Dat Christus onze zonden heeft weggedaan is niet alles. Ik leef door Hem die is opgestaan, en ben met deze man verbonden en omdat Hij mijn leven is - het ware “ik” in mij, kan ik zeggen dat ik gestorven ben omdat Hij gestorven is. “ Ik ben met Christus gekruisigd en ik leef; niet meer ik, maar Christus leeft in mij”. Als dat zo is, dan ben ik gestorven, want Hij is gestorven; zoals iemand die in een deelgenootschap wordt opgenomen ook de voordelen ervan verworven heeft die ertoe behoren, voordat hij erin was opgenomen. Dat dit zo is blijkt duidelijk volgens vs.3. God heeft het gedaan in Christus, zegt de apostel; hij

zegt niet “ in ons” . Het resultaat in ons vinden we in vs.4. De krachtige werking, waardoor we onszelf gestorven rekenen, vond plaats in Christus als een offer voor de zonde. Daar werd de zonde in het vlees veroordeeld. God deed het, want het is altijd God, en God die gewerkt heeft, die hij naar voren brengt om het evangelie van God uiteen te zetten.

De zaak die veroordeeld moest worden is inderdaad in ons; het werk dat er een eind aan maakte voor onze ware bewuste staat voor God, is volbracht in Christus, die het behaagd heeft in genade, zoals we zullen zien, Zichzelf in de positie te plaatsen die nodig was om het te volbrengen. Maar doordat we deelhebben aan het leven dat in Hem is, wordt het een praktische werkelijkheid voor ons. Alleen heeft deze verwerkelijking te strijden met de tegenstand van het vlees; maar niet zo dat we daarin zouden wandelen.

Er blijft nog een punt over dat we hier moeten opmerken. In vs.2 hebben we het nieuwe leven in zijn kracht in Christus, dat ons vrijmaakt van de wet van zonde en dood. In vs.3 hebben we de oude natuur, de zonde in het vlees, waarmee wordt afgerekend, die veroordeeld wordt, maar in het offer voor de zonde waarin Christus leed en stierf, zodat ermee is afgerekend voor het geloof. Dit voltooit de verlossing en de kennis ervan.

De sleutel tot deze hele leer van de apostel, en dat wat heilig praktisch leven, het christelijk leven, verenigt met absolute genade en eeuwige verlossing van veroordeling, is de nieuwe positie totaal gescheiden van de zonde, die de dood ons geeft, terwijl we nu in Christus levend zijn voor God. De kracht van God, de heerlijkheid van de Vader, de werking van de Geest, zien we betrokken bij de opstanding en het plaatsen van Hem, die onze zonden gedragen had en voor ons tot zonde gemaakt was, in een nieuwe positie voor God buiten het bereik van zonde en dood. En door het geloof heb ik deel in Zijn dood, heb ik deel in dit leven.

Het is niet alleen genoegdoening door Christus gegeven voor bedreven zonden, en de verheerlijking van God in Zijn werk -inderdaad de grondslag van alles, - maar de verlossing van de persoon die in de zonde was, juist zoals Israël werd uitgevoerd uit Egypte. Het bloed had de hand van God in oordeel tot stilstand gebracht. Maar de hand van God in kracht verlost hen voor altijd bij de Rode Zee. Wat ze ook geweest mogen zijn, ze waren vanaf die tijd bij God die hen geleid had tot Zijn heilige woning.

De eerste verzen van dit hoofdstuk geven bovendien een samenvatting van het resultaat van Gods werk met betrekking tot dit onderwerp in hfdst. 5:12 tot het eind, hfdst. 6-7: Geen veroordeling voor hen die in Christus zijn; de wet van de Geest des levens in Hem verlost van deze wet van zonde en dood; en dat wat de wet niet kon doen heeft God gedaan.

We zullen opgemerkt hebben dat de verlossing van de **wet** van de zonde en de dood plaatsvindt. In dit opzicht is de verlossing absoluut en volkomen. De zonde is **helemaal niet langer** een wet. Deze verlossing is voor iemand die de heiligheid liefheeft, die God liefheeft, een onderwerp van diepe en oneindige vreugde. Dit gedeelte zegt niet dat het vlees veranderd is - juist het tegendeel. Men zou niet spreken over de wet van een zaak die niet meer bestond. We hebben ermee te strijden, maar het is geen wet meer; evenmin kan het ons onder de dood brengen in ons geweten.

De wet kon deze verlossing niet bewerken. De wet kon de zondaar veroordelen, maar niet de zonde en dan tegelijk de zondaar verlossen. Maar wat de wet niet kon doen - omdat die kracht vereiste in de mens, terwijl hij integendeel alleen kracht had voor de zonde - **dat heeft God gedaan**. Hier wordt ons nu de vernedering van Christus onder ons, zelfs tot in de dood, in al haar betekenis voorgesteld - Zijn neerdalen zonder zonde tot ons en tot in de dood. Dit is het geheim van onze verlossing. God, de God van alle genade en heerlijkheid, heeft Hem gezonden die het eeuwige voorwerp van Zijn welbehagen was, Zijn eigen Zoon, in wie al de energie en Goddelijke kracht van de Zoon van God Zelf was, om deel te hebben aan vlees en bloed temidden van mensen, in de positie waarin wij allen zijn. Hij was in Zichzelf eeuwig zonder zonde, maar - om neer te dalen tot de diepte van de positie waarin wij waren, zelfs tot de dood - heeft Zichzelf ontledigd van Zijn heerlijkheid om mens te worden, "in een gedaante gelijk aan het vlees van de zonde". En als mens heeft Hij Zichzelf vernederd tot de dood, opdat het hele vraagstuk van de zonde voor God beslist zou worden in de Persoon van Christus, omdat Hij beschouwd werd als in onze positie ³²; toen Hij in de gelijkheid van het zondige vlees tot zonde :voor ons gemaakt werd - "voor de zonde", zoals het wordt uitgedrukt (dat wil zeggen als een offer voor de zonde). Hij nam het op Zich om God te verheerlijken door te lijden voor dat wat de mens was. Hij volbracht het, stelde Zichzelf als offer voor de zonde; en zo zijn niet alleen onze zonden weggedaan, maar is de zonde in het vlees (het was de toestand van de mens, de sfeer van zijn bestaan; en Christus werd op het kruis behandeld alsof Hij daarin was) veroordeeld in dat wat een offer van verzoening voor de zondaar was.

De Zoon van God - door God in liefde gezonden - is gekomen. En Hij heeft niet alleen onze zonden gedragen, maar God heeft Hem die geen zonde kende tot zonde gemaakt voor ons, toen Hij Zichzelf vrijwillig opofferde als een vlekkeloos offerlam om de wil te volbrengen van God, omdat Hij gekomen was om Zijn wil te doen. Hij heeft Zichzelf geplaatst, eeuwig zonder zonde (in Hem was het genade en gehoorzaamheid), in de positie waarin ons falen in onze verantwoordelijkheid hier beneden de mens gebracht had. En in gedaante gevonden als een mens, stierf Hij om God te verheerlijken ten opzichte van de zonde, zodat wij door het kruis ontheven zijn van de last op het geweten van de zonde die in ons woont. Hij neemt voor God de hele last van de zonde op Zich, maar in overeenstemming met de kracht van het eeuwige leven en de Heilige Geest die in Hem was, en offert Zichzelf als een slachtoffer voor de zonde. Op die plaats wordt Hij tot zonde gemaakt; en in Zijn dood, die Hij in genade ondergaat, is de zonde in het vlees totaal veroordeeld door het rechtvaardige oordeel van God. En de veroordeling zelf is de afschaffing van die zonde door Zijn offerdaad - een daad die geldig is voor ieder die gelooft in Jezus die hem volbracht. Wij zijn gestorven met Hem en zijn levend door Hem. We hebben het lichaam van het vlees, de oude mens, afgelegd; we zijn voor de wet gedood door het lichaam van Christus; onze oude mens is met Hem gekruisigd, opdat het lichaam der zonde tenietgedaan zou zijn. Ik twijfel er niet aan dat het volle resultaat zal zijn het wegdoen van de zonde uit het hele toneel van hemel en aarde, in die nieuwe hemelen en nieuwe aarde, waarin gerechtigheid woont. Maar hier spreek ik over de staat van het geweten met het oog op de heerlijkheid van God.

Wat een wonderbare verlossing! Wat een werk ter verheerlijking van God! De zedelijke betekenis van het kruis voor de heerlijkheid van God is een onderwerp dat, bij het bestuderen, steeds groter wordt - het is een studie die nooit ophoudt. Het is, om zijn zedelijke volmaaktheid, een motief voor de liefde van de Vader Zelf met betrekking tot Jezus: " Daarom heeft

de Vader Mij lief, omdat Ik Mijn leven afleg, opdat Ik het weer neem" (Jh.10:17).

Wat een volmaakt werk om de zonde weg te doen uit het oog van God (door in plaats daarvan dat volmaakte werk voor Hem te stellen dat de zonde wegnam), en om de zondaar te verlossen, door hem voor God te stellen in overeenstemming met de volkomen afschaffing van de zonde en met de waarde van dat werk in Zijn oog! Het is mogelijk dat we de vergeving van de zonden gekend hebben, voordat we door Rm.7 gaan, en sommigen hebben gezegd dat hfdst. 3 voor hfdst. 7 komt. Maar de onderwerpen zijn totaal verschillend. In het eerste deel zien we God in genade bezig met de schuldige zondaar om hem te rechtvaardigen, en dat deel is op zichzelf volledig: " We roemen in God" . Het tweede deel gaat in op wat we zijn, en ervaringen daarmee verbonden; maar het werk van hfdst. 7 is altijd in wezen wat de wet doet, het oordeel van wat we zijn, maar daarom alleen met betrekking tot wat in ons is, niet tot wat we gedaan hebben - strijd, niet schuld. De vorm van de ervaring zal gewijzigd zijn. De ziel zal zeggen: ik hoop dat ik me niet bedrogen heb, etc. Maar het is altijd wet, en daarom geeft de apostel het zijn eigenlijke karakter in zichzelf.

Het praktische resultaat wordt genoemd in vs.4: " Opdat de gerechtigheid van de wet" , de rechtvaardige eis ervan, " vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest" . We zijn volmaakt voor God in Christus zonder enige gerechtigheid door de wet; maar door te wandelen naar de Geest wordt de wet vervuld in ons, hoewel we er niet aan onder -worpen zijn. Hij die liefheeft, heeft de wet vervuld. De apostel gaat hier niet verder in op vruchten van de gerechtigheid, omdat het vraagstuk was de onderwerping aan de wet en de vervulling ervan door de mens. De genade brengt meer voort dan dit, zoals we zien in Ef., Kol. en andere plaatsen: ze bewerkt dat het karakter van God wordt weergegeven, niet maar wat de mens zou moeten zijn voor God, maar wat Christus was. Maar hier lost hij het vraagstuk van de wet op, en laat hij zien dat we door te wandelen door de Geest daarmee de wet vervullen.

In deze nieuwe natuur, in het leven van opstanding en van geloof, wordt dat wat de wet eist in ons vervuld omdat we niet onder de wet zijn, want we wandelen naar de Geest, en niet naar het vlees. De zaken die nu tegenover elkaar staan zijn het vlees en de Geest. In feite wordt de regel, van het juk waarvan we als een systeem bevrijd zijn, in ons vervuld. Onder de wet had de zonde de heerschappij; nu we vrijgemaakt zijn van de wet, wordt die wet in ons vervuld ³³.

Maar het is de Geest die in ons werkt en die ons leidt, die onze positie karakteriseert. Nu is dit karakter (want zo stelt de apostel het voor) het resultaat van de tegenwoordigheid, de inwoning van de Heilige Geest in ons. De apostel gaat hier van deze grote waarheid uit. Dat wil zeggen, als hij schrijft aan christenen wordt het feit (want er is hier sprake van feit) van de tegenwoordigheid van de Heilige Geest, de Trooster, behandeld als een welbekend feit. Dit onderscheidt de christen in het openbaar als het zegel en het kenmerk van zijn belijdenis.

De afzonderlijke gelovige wist dit wat hemzelf betrof; en hij wist het met betrekking tot de gemeente. Maar in het laatste aspect laten we het hier buiten beschouwing, want christenen individueel zijn het onderwerp. Ze bezaten de Geest. De apostel doet overal een beroep op hun bewustzijn van dit feit: " Toen gij geloofd hebt, zijt gij verzegeld" (Ef.1:13). „Hebt gij de Geest ontvangen op grond van de werken van de wet of op grond van de prediking van het geloof?" (Gal.3:2), etc. Maar hier wordt gesproken over de individuele, morele uitwer-

king hiervan, die zich echter uitstrekt tot de opstanding van het lichaam. De twee dingen worden verbonden: het erkende feit van de tegenwoordigheid van de Heilige Geest; en de openbaring van Zijn energie in het leven, en later in de opstanding van de gelovige. Dit was in Christus gezien; de opstanding zelf was naar de Geest der heiligheid.

We komen nu dus tot de praktische uitwerking, in de christen op aarde, van de leer van de dood met, en het leven door, Christus, gerealiseerd door het wonen in ons van de Heilige Geest die ons gegeven is. Hij is onderscheiden, want Hij is de Geest, de Geest van God; niet-temin werkt Hij in het leven, zodat het praktisch onszelf is in dat wat van het leven van Christus is in ons.

We zullen het onderwijs van de apostel over dit onderwerp in het kort onderzoeken. Hij brengt het plotseling ter sprake, als wat de christen karakteriseert - "ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest". Zij die naar het vlees zijn begeren de dingen van het vlees; zij die naar de Geest zijn, de dingen van de Geest. Het is hier niet een kwestie van plicht, maar van de zekere werking van de natuur in overeenstemming waarmee een persoon bestaat. En deze tendens, deze voorliefde van de natuur heeft haar onfeilbaar gevolg - dat van het vlees is de dood, dat van de Geest is leven en vrede. Omdat de geneigdheid van het vlees vijandschap is tegen God. Het heeft zijn eigen wil, zijn eigen lusten; en het feit dat het die heeft maakt het niet onderworpen aan de wet van God - die daartegenover zijn eigen gezag heeft - en het vlees kan inderdaad niet onderworpen zijn. Het zou ophouden te bestaan als het dat kon, want het bezit een eigen wil die onafhankelijkheid zoekt, niet het gezag van God over zich - een wil die zich evenmin verlustigt in wat de wet eist. Daarom kunnen zij die in het vlees zijn, die in hun verhouding tot God gezien worden als levend in die natuur, in dit natuurlijke leven, God niet behagen. Dat is het vonnis over de mens, die zijn natuurlijke leven leeft, in overeenstemming met de natuur zelf van dat leven. De wet kon hem er niet uit verlossen, hij was nog steeds in het vlees zoals daarvoor. De wet had een regel voor de mens, zoals hij is als mens voor God, die de maatstaf aangaf van zijn verantwoordelijkheid in die positie, maar die hem kennelijk niet verlostte uit de positie waarop hij van toepassing was. Zodat omdat de mens in het vlees was, de werkingen van de zonde bezig waren, door middel van de wet zelf, om de dood voort te brengen.

Maar het principe van de verhouding van de gelovige tot God is niet het vlees maar de Geest, als de Geest van God in ons woont. Dat is wat onze positie karakteriseert voor God. In Zijn oog, en voor Hem, zijn we niet in het vlees. Dit veronderstelt inderdaad het bestaan van het vlees, maar omdat we de Heilige Geest ontvangen hebben, en we leven hebben van de Heilige Geest, vormt **Hij** onze schakel met God. Ons morele bestaan voor God is in de Geest, niet in het vlees of de natuurlijke mens.

Merk hier op dat de apostel niet spreekt over gaven of openbaringen van kracht, die buiten ons uitwerken op anderen, maar over de levenskrachten van de Geest, zoals die werd geopenbaard in de opstanding van Jezus en zelfs in Zijn leven in heiligheid. Onze oude mens wordt dood gerekend; we leven voor God door de Geest. Hiermee in overeenstemming wordt over deze tegenwoordigheid van de Geest - hoe werkelijk die ook is - gesproken op een manier die meer betekenis heeft van karakter dan van aparte en persoonlijke tegenwoordigheid, hoewel dat karakter niet kon bestaan tenzij Hij daar persoonlijk was: "Gij zijt in (de) Geest, als inderdaad Gods Geest in u woont" ³⁴. De nadruk ligt op het woord God en in

het Grieks staat er geen lidwoord voor Geest. Toch heeft het duidelijk betrekking op de Geest persoonlijk, want er wordt gezegd “ in u woont” , zodat Hij onderscheiden wordt van de persoon in wie Hij woont.

Maar de betekenis van de zaak is deze: er is niets in de mens dat het vlees kan weerstaan of de mens eruit kan verlossen; het is hemzelf. De wet kan niet buiten deze grens gaan (name-lijk, die van de mens aan wie ze gericht is), en behoort dat ook niet te doen, want ze houdt zich bezig met zijn verantwoordelijkheid. Er moet iets zijn dat niet mens is en dat toch werkt in de mens, opdat hij verlost mag worden. Geen schepsel kon hierin iets doen: hij is verantwoorde-lijk in zijn eigen plaats.

Het moet God zijn. De Geest van God die in de mens komt houdt niet op God te zijn en laat de mens niet ophouden mens te zijn. Maar Hij werkt op Goddelijke wijze in de mens een le-ven, een karakter, een morele toestand van bestaan, een nieuwe mens; in deze zin een nieuw wezen, en op grond van de reiniging door het bloed van Christus. De Geest woont - nadat Christus het werk van de verlossing volbracht heeft, waarvan dit de kracht is in ons - in de mens, en de mens is in Christus en Christus in de mens. Maar omdat hij op die manier werkelijk een nieuw leven heeft, dat zijn eigen morele karakter bezit, is de mens als zodanig voor God; en in Zijn oog, wat hij is in deze nieuwe natuur, onscheidbaar van de bron ervan, zoals de stroom van de fontein; de gelovige is in de Geest, nu de Heilige Geest als het resul-taat van het werk van Christus werkzaam is in, en de kracht is van, het leven dat Hij gegeven heeft. Dit is de positie van de christen voor God. We zijn niet langer in het vlees, maar in de Geest, als het zo is dat de Geest van God in ons woont. Er is geen ander middel. En het is inderdaad de Geest van Christus - Hij in de kracht van wie Christus werkte, leefde, Zichzelf of-ferde; door wie Hij ook werd opgewekt uit de doden. Zijn hele leven was de uitdrukking van de werking van de Geest - van de Geest in de mens. “ Maar als iemand de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe” . Het is de ware en enige schakel, de eeuwige werke-lijkheid, van het nieuwe leven waarin we leven in God.

We hebben te maken met realiteit. Het christendom vindt zijn verwerkelijking in ons in een gelijkvormigheid van natuur aan God. God kan daar niet buiten en buiten die natuur kunnen we ons niet in Hem verblijden of gemeenschap met Hem hebben. Hij Zelf geeft die. Hoe kunnen we inderdaad uit God geboren worden, tenzij God werkt om ons leven mee te de-len? Wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken. Maar de Geest is de bron en de kracht ervan. Als iemand de Geest van Christus niet heeft, als de energie van dit geestelijk leven dat in Hem werd geopenbaard, dat door de kracht van de Geest is, niet in ons is, dan behoren we Hem niet toe, dan hebben we geen deel in Christus, want alleen zo heeft men deel in Hem. Maar als Christus in ons is, dan is de energie van dit geestelijke leven in Hem die ons leven is en het lichaam wordt voor dood gerekend; want als het een wil heeft alsof het in leven is, is het niets dan zonde. De Geest is leven, de Geest waardoor Christus werkzaam leefde. Christus in de Geest in ons is leven - de bron van onze gedachten, onze daden, ons oordeel, van alles dat moreel gesproken de mens vormt, opdat er gerechtigheid mag zijn. Want dat is de enige praktische gerechtigheid die mogelijk is, het vlees kan geen enkele gerechtigheid voortbrengen. We leven alleen omdat we Christus als ons leven heb-ben; want gerechtigheid is in Hem, en in Hem alleen, voor God. Elders is er niets dan zonde. Daarom, te leven is Christus. Er is geen ander leven; al het andere is dood.

Maar de Geest heeft nog een ander karakter. Hij is de Geest van **Hem** die Jezus opwekte uit de doden. Dit deed God met betrekking tot de Christus. Als de Geest in ons woont, zal God in ons volbrengen wat Hij volbracht in de Christus ³⁵, vanwege deze zelfde Geest. Hij zal onze sterfelijke lichamen opwekken. Dit is de uiteindelijke verlossing, het volle antwoord op de vraag: "Wie zal mij verlossen uit dit lichaam van de dood?"

Merk hier op dat de Geest op drie manieren omschreven wordt: de Geest van God, in tegenstelling tot het zondige vlees, de natuurlijke mens; de Geest van Christus, het formele karakter van het leven dat de uitdrukking is van Zijn kracht (dit is de Geest werkzaam in de mens in overeenstemming met de volmaaktheid van de Goddelijke gedachten); de Geest van Hem die de mens Christus opwekte van tussen de doden. Hier is het de volkomen en uiteindelijke verlossing van het lichaam zelf door de kracht van God die werkt door Zijn Geest. Op die manier hebben we dus het volle antwoord gekregen op de vraag: "Wie zal mij verlossen?" We zien dat christelijk leven in zijn ware karakter -dat van de Geest, afhangt van verlossing. Het is op grond van verlossing dat de Geest bij ons tegenwoordig is.

In vs.10-11 hebben we tegenwoordige dood ten opzichte van het vlees en de zonde, en werkelijke opstanding; alleen omdat er niets dan zonde is als we leven uit ons eigen natuurlijke leven, houden we omdat Christus in ons is, ons leven, nu al terwijl we nog leven, ons lichaam voor dood. Omdat dit het geval is, hebben we dat wat gezien werd in Christus (hfdst. 1:4) - de Geest der heiligheid en opstanding uit de doden. We moeten opmerken hoe (tot hiertoe in overeenstemming met de betekenis van de uitdrukking "de Geest is leven") de Persoon van de Geest verbonden wordt met de toestand van de ziel hier, met het werkelijke leven van de christen. Iets verderop wordt Hij daarvan onderscheiden. We begrijpen dit, want de Geest is echt de Goddelijke Persoon, maar Hij werkt in ons in het leven dat Hij heeft meegeleefd. "Wat uit de Geest geboren is, is geest" (Jh.3:6). Zo is het inderdaad de Geest die praktische gerechtigheid voortbrengt, goede gedachten; maar Hij werkt die in mij zodat ze van mij zijn. Toch ben ik volkomen afhankelijk en heb ik deze dingen aan God te danken. Het leven is van dezelfde natuur als de bron ervan volgens Jh.3, maar het is afhankelijk; de hele kracht is in de Geest. Door Hem zijn we afhankelijk van God. Christus Zelf leefde zo. Alleen was het bij Hem zo dat het leven in Hem **was** en dat er geen zonde in het vlees was die het weerstond. Terwijl het voor ons altijd waar blijft dat, als God ons leven gegeven heeft, dit leven is in Zijn Zoon. "Wie de Zoon heeft, heeft het leven". En we weten dat het vlees begeert tegen de Geest, zelfs als we het hebben.

Maar laten we verder gaan met ons hoofdstuk. De apostel besluit deze uiteenzetting van het geestelijke leven, dat de ziel vrijheid geeft, door de christen voor te stellen als iemand die daarom een schuldenaar is, niet aan het vlees dat nu geen enkel recht meer op ons heeft. Toch wil hij niet rechtstreeks zeggen dat we schuldenaars zijn aan de Geest. Het is inderdaad onze plicht te leven naar de Geest; maar als we zouden zeggen dat we schuldenaars zijn, zou dat betekenen dat de mens onder een hogere wet geplaatst werd, waarvan de vervulling voor hem daardoor nog onmogelijker zou zijn. De Geest was de kracht om te leven, en dat door de gevoelens die Hij meedeelt - niet de verplichting die te hebben. Als we naar het vlees leven gaan we sterven; maar als we door de Geest de daden van het lichaam doden zullen we leven. Het kwaad is er, maar er is kracht om het te overwinnen. Dit is het gevolg in overeenstemming met de natuur van God en van het vlees. Maar er is een andere kant van het onderwerp - de verhouding die deze tegenwoordigheid en werking van de Geest ons

geeft ten opzichte van God. In plaats dus van te zeggen “ wettelijke schuldenaars aan de Geest” , is de Geest Zelf onze kracht waardoor we het vlees doden en er zo zeker van zijn met God te leven; en we zijn de zonen van God, omdat we geleid worden door de Geest. Want we hebben niet ontvangen een geest van slavernij om opnieuw in vrees te zijn (dat was de toestand van de gelovigen onder de wet), maar een Geest die beantwoordt aan onze aanneming om zonen van God te zijn, en dit is de kracht ervan - een Geest waardoor we roepen: “ Abba, Vader!”

De apostel verbindt de Geest van God weer in de nauwste eenheid met het karakter, de geest , die Hij in ons werkt, in overeenstemming met de verhouding waarin we zijn geplaatst door Zijn genade in Christus, en waarvan we ons bewust zijn en die we in feite verwerklijken door de tegenwoordigheid van de Heilige Geest in ons: Hij is in ons een Geest van zoon-schap. Want Hij stelt ons in de waarheid, in overeenstemming met Gods gedachten. Maar wat betreft de kracht hiervoor, wat betreft de morele werkelijkheid ervan in ons: het is door de tegenwoordigheid van de Heilige Geest alleen dat het plaatsvindt. We zijn alleen verlost van de wet en de geest van de slavernij omdat de Geest in ons woont, hoewel het werk en de positie van Christus de oorzaak zijn. Deze positie wordt noch gekend noch verwerklijkt tenzij door de Geest, die Jezus neerzond toen Hij er Zelf in was ingegaan als mens in de heerlijkheid daarboven ³⁶.

Maar deze Geest woont in ons, werkt in ons en brengt ons feitelijk in deze verhouding die voor ons verworven is door Christus, door dat werk dat Hij voor ons volbracht, nu Hijzelf in deze verhouding is ingegaan (dat wil zeggen, als opgestane mens).

We hebben gezien dat de apostel over de Geest in ons spreekt als over een bepaald karakter, een toestand waarin we zijn, omdat Hijzelf ons hele morele bestaan doordrenkt - onze gedachten, gevoelens, bedoelingen, handelingen. Of beter gezegd Hij scheidt ze, Hij is de bron ervan, Hij werkt door ze voort te brengen. Zo is Hij praktisch een Geest van zoon-schap, omdat Hij alles in onze zielen werkt wat met deze verhouding verband houdt. Als Hij werkzaam is, werken onze gedachten en gevoelens ook; we zijn in het genot van deze verhouding op grond van deze werking. Zo vereenzelvigt de apostel de Heilige Geest dus met alles wat Hij in ons werkt. Dat kon ook niet anders, want zo kent de christen Hem. De wereld ontvangt Hem niet omdat ze Hem niet ziet noch Hem kent. Maar gij kent Hem, zegt de Heer, omdat Hij bij u is en in u woont. Kostbare toestand! Zo kennen we Hem - als de Heilige Geest Zelf de bron is van ons bestaan en van onze gedachten, in overeenstemming met de raadsbesluiten van God in Christus en de positie die Christus voor ons heeft verworven. Maar als de apostel zo gesproken heeft over de Geest als kenmerkend voor ons morele bestaan, zorgt Hij ervoor Hem te onderscheiden als een persoon, een werkelijk apart bestaan. De Geest Zelf getuigt met onze geest dat we kinderen van God zijn. Beide dingen zijn even kostbaar: ³⁷ het deel-hebben in de Geest als de kracht van het leven waardoor we in staat zijn ons te verheugen in God en in de verhouding van kinderen tot Hem; en de tegenwoordigheid en het gezag van de Geest om ons de zekerheid ervan te geven.

Onze positie is die van **zonen**, onze eigenlijke verhouding die van **kinderen**. Het woord **zoon** staat in tegenstelling tot de positie onder de wet, een positie van slaaf; het is de staat van voorrecht in zijn verste uitgestrektheid. Maar als ik zeg het kind van zo iemand, dan houdt dat de intimiteit en de werkelijkheid van de verhouding in. Nu zijn er twee dingen die de

apostel uiteenzet -de positie van het kind en de gevolgen ervan, en de toestand van het schepsel in verbinding waarmee het kind gevonden wordt. Dit geeft aanleiding tot twee werkingen van de Geest - het geven van de zekerheid dat we kinderen zijn met al de heerlijke gevolgen ervan; en Zijn werk van medelijden en genade in verbinding met het leed en de zwakheden waarin het kind zich hier beneden bevindt.

Als hij dan de uiteenzetting van de toestand van het kind op die manier voltooid heeft, besluit hij deze beschrijving van zijn positie in Christus met een verklaring van de zekerheid van de genade - buiten hemzelf - in God, die hem deze positie waarborgt en hem door de kracht van God in genade bewaart voor alles wat hem zijn zegen, zijn geluk zou kunnen ontroven. Het is God die hem deze positie geeft en die de Auteur ervan is. Het is God die degenen die Hij in die positie geplaatst heeft, ook tot een goed eind zal brengen. Dit laatste punt wordt behandeld in vs.31-33. We hebben in vs.1-11 de Geest in leven; in vs.12-30 de Geest als een kracht die werkt in de gelovige; en in vs.31-33 God werkzaam voor, niet in ons, om onze zegen te waarborgen. Daarom, spreekt de apostel in het laatste gedeelte niet over heiliging.

Het eerste punt dat we in dit tweede gedeelte dus moeten aanroeren is, dat de Geest Zelf met onze geest getuigt dat we kinderen zijn van de familie van God. Dat wil zeggen, dat als de Heilige Geest (die werkt in ons leven, zoals we hebben gezien) de gevoelens van een kind heeft voortgebracht en door deze gevoelens het bewustzijn een kind van God te zijn, Hij Zichzelf dan niet losmaakt daarvan, maar door Zijn krachtige tegenwoordigheid Zelf ook getuigt dat we kinderen zijn. We hebben dit getuigenis in onze harten in onze verhouding met God; maar de Heilige Geest Zelf, als van ons onderscheiden, legt dit getuigenis af aan ons in wie Hij woont. De werkelijk vrijgemaakte christen weet dat zijn hart God als Vader erkent, maar hij weet ook dat de Heilige Geest Zelf hem Zijn getuigenis geeft. Dat wat gegrond is op het Woord wordt verwerkelijkt en waargemaakt in het hart.

En als we kinderen zijn, dan zijn we erfgenamen - erfgenamen van God en mede-erfgenamen met Christus. Heerlijke positie waarin we geplaatst zijn met Christus! En het getuigenis hiervan is het eerste deel van de persoonlijke taak van de Geest; maar dit heeft zijn gevolgen hier, het heeft zijn karakter hier. Als de Geest van Christus in ons is, zal Hij de bron zijn van de gevoelens van Christus. Maar in deze wereld van zonde en ellende kon het niet anders of Christus moest lijden - lijden ook ter wille van de gerechtigheid, en vanwege Zijn liefde.

In morele zin is dit gevoel van lijden het noodzakelijke gevolg van het bezit van een morele natuur die totaal in strijd is met alles wat in de wereld is. Liefde, heiligheid, ontzag voor God, liefde voor de mens, alles is in wezen lijden hier beneden; een actief getuigenis leidt tot uiterlijk lijden. We zijn erfgenamen met Hem, we lijden met Hem, we worden met Hem verheerlijkt - dat is de volgorde van het leven en de hoop van de christen. Let er ook op dat we, aangezien we de hele erfenis van God bezitten, lijden op grond van de heerlijke positie waarin we gebracht zijn en van ons deelhebben in het leven van Christus Zelf. En het lijden is niet waard vergeleken te worden met de heerlijkheid die in ons zal worden geopenbaard.

Want het schepsel wacht op de openbaring van de zonen van God. Dan zal zijn verlossing komen. Want, als we lijden, is dat in liefde, omdat alles lijden is om ons heen. De apostel legt het dan uit. Het is onze verbinding met het schepsel die ons in dit lijden brengt, want het schepsel is onderworpen aan ellende en ijdelheid. We weten het, wij die de Geest hebben,

dat de hele schepping zucht in haar vervreemding van God, als in barensnood, maar toch in hoop. Als de heerlijkheid de kinderen zal vrijmaken, dan zal het schepsel hun vrijheid delen. In de genade kan het niet delen, dat is een zaak die de ziel aangaat. Maar omdat heerlijkheid de vrucht zal zijn van Gods kracht in uiterlijke dingen, zal zelfs het schepsel verlost worden van de slavernij van de vergankelijkheid en deelhebben in de vrijheid van de heerlijkheid. Want het is niet de wil van het schepsel die het onderworpen maakte (het heeft geen wil in dat opzicht); maar het was vanwege hem die het onderwierp, vanwege de mens.

Maar de Geest, die ons laat weten dat we kinderen en erfgenamen van de heerlijkheid zijn, leert ons door hetzelfde middel al de ellende van het schepsel te begrijpen; en door ons lichaam zijn we ermee verbonden, zodat er medelijden is. Op die manier wachten we ook op het zoonschap, dat is de verlossing van het lichaam. Want wat betreft het bezit van het volle resultaat, zijn we behouden in hoop; zodat we in de tussentijd zuchten en ook begrijpen, in overeenstemming met de Geest en onze nieuwe natuur, dat de hele schepping zucht. Aan de ene kant is er het inzicht van de Geest en de gevoelens van de Goddelijke natuur; en aan de andere kant de band met de gevallen schepping door het lichaam ³⁸. Hier heeft de werking van de Heilige Geest dus ook haar plaats, evenals ze ervan getuigt dat we kinderen zijn en erfgenamen van God met Christus.

Daarom is het niet alleen de schepping die zucht, omdat ze onderworpen is aan de slavernij van de vergankelijkheid als gevolg van de zonde van de mens. Maar wij zelf, die de eerstelingen van de Geest hebben - die God gegeven heeft vooruitlopend op de vervulling van Zijn belofte in de laatste dagen, en die ons verbindt met de hemel - wij zuchten ook, terwijl we wachten op de verlossing van ons lichaam om bezit te nemen van de heerlijkheid die voor ons bereid is. Maar dit is omdat de Heilige Geest die in ons is deelneemt in ons lijden en ons helpt in onze zwakheden: in ons wonend pleit Hij temidden van deze ellende door zuchten die niet in woorden zijn uit te drukken. Het besef van het kwaad dat ons drukt en alles om ons heen, is aanwezig. En hoe meer we ons bewust zijn van de zegen en de vrijheid van de heerlijkheid, des te meer voelen we het gewicht van de ellende die de zonde heeft teweeggebracht. We weten niet waarom we zullen vragen als redmiddel. Maar het hart brengt zijn leed tot uitdrukking, evenals Jezus bij het graf van Lazarus - tenminste in onze kleine mate. Dit is echter niet de zelfzucht van het vlees dat er niet van houdt te lijden; het is de liefde van de Geest. We hebben hier een treffend bewijs van de manier waarop de Geest en het leven in ons in de praktijk vereenzelvigd worden: God doorzoekt de harten, onze harten. Maar hij vindt daar de liefde van de Geest, want Hij - de Geest - treedt tussenbeide. Het is dus mijn hart - het is een geestelijke liefde, maar het is de Geest Zelf die bidt. Verenigd met het schepsel door het lichaam, met de hemel door de Geest, is het besef dat ik van de verdrukking heb niet de zelfzucht van het vlees, maar het medelijden van de Geest, die het voelt in overeenstemming met ³⁹ God.

Wat een heerlijke en bemoedigende gedachte is het dat God het hart doorzoekt, zelfs als het besef van de ellende temidden waarvan het hart werkzaam is ons bezwaart, Hij daar dan niet het vlees vindt maar de liefde van de Geest. En dat de Geest Zelf Zich in ons in genade bezighoudt met al onze zwakheden. Wat een aandachtig oor moet God hebben voor zulke verzuchtingen!

De Geest is dus de getuige in ons dat we kinderen zijn, en daardoor erfgenamen. En Hij

neemt deel in de droevige ervaring dat we met de schepping verbonden zijn door onze lichamen en wordt de bron van gevoelens in ons, die tot uitdrukking worden gebracht door verzuchtingen, die zowel van Goddelijke als van menselijke aard zijn en die de waarde hebben van Zijn eigen voorbede. En deze genade wordt bewezen in verbinding met onze onwetendheid en zwakheid. Bovendien, als we tenslotte niet weten wat we zullen bidden, we weten wel dat alles meewerkt door Gods eigen hand tot ons grootste goed (vs.28) ⁴⁰.

Dit brengt, in de derde plaats, een andere kant van de waarheid naar voren - wat God doet en wat God voor ons is, buiten onszelf, om ons alle zegen te waarborgen. De Heilige Geest is leven in ons. Hij getuigt van onze heerlijke positie. Hij werkt in Goddelijk medelijden in ons, in overeenstemming met onze feitelijke positie van zwakheid in dit arme lichaam en in deze lijdende schepping. Hij wordt - en maakt ons tot - de stem van dit lijden voor Gods aangezicht. Dit alles vindt plaats in ons. Maar God handhaaft al onze voorrechten door wat Hij is in Zichzelf. Dit is het laatste deel van het hoofdstuk, vanaf vs.28 of 31 tot het eind. God beschikt alle dingen ten gunste van hen die naar Zijn voornemen geroepen zijn. Want dat is de bron van alle goeds en van alle geluk in ons en voor ons.

Dat is de reden dat in deze mooie en kostelijke climax de heiliging en het leven in ons worden weggelaten. De Geest had ons over deze punten onderwezen in het begin van het hoofdstuk. De Geest is leven, het lichaam dood, als Christus in ons is. Maar nu stelt hij de raadsbesluiten, de plannen, de daden, de werking van God Zelf voor, die ons zegenen en beveiligen, maar die niet het leven in ons zijn. De innerlijke werkelijkheid is uiteengezet in het voorgaande gedeelte. Hier gaat het om de zekerheid, de veiligheid, op grond van wat God is en van Zijn raadsbesluiten. Hij heeft Zijn kinderen van tevoren gekend, Hij heeft hen voorbestemd tot een zekere heerlijkheid, een zekere wonderbare zegen, namelijk gelijkvormig gemaakt te worden aan het beeld van Zijn Zoon. Hij heeft hen geroepen, Hij heeft hen gerechtigd, Hij heeft hen verheerlijkt. God heeft dit alles gedaan. Het is volmaakt en vast, evenals Hij die het wilde en die het heeft gedaan. Er ontbreekt geen enkele keten in de schakel van alles wat nodig was om hun zielen te verbinden met de heerlijkheid in overeenstemming met de raadsbesluiten van God.

En wat een heerlijkheid! Wat een positie - arme schepselen die de verlost zijn - gelijkvormig gemaakt te worden aan het beeld van de Zoon van God Zelf! Dit is in feite het plan van de genade, niet alleen om ons te zegenen door Jezus, maar om ons te zegenen met Hem. Hij daalde zelfs tot ons neer, zondeloos, in liefde en gerechtigheid, om ons met Zichzelf te verenigen in de vrucht van Zijn heerlijke werk. Dit was het voornemen van Zijn liefde, dat we precies hetzelfde deel met Hem zouden hebben. En dit was ook bepaald door de raadsbesluiten van de Vader. Geprezen zij Zijn Naam daarvoor!

Het resultaat van al deze dingen voor de ziel is, dat God voor ons is. Blijde en heerlijke conclusie, die het hart een onuitsprekelijke vrede geeft en een rust die gegrond is op de kracht en standvastigheid van God - een rust die alle vrees buitensluit met betrekking tot alles wat haar zou kunnen verstoren. Want als God voor ons is, wie kan dan tegen ons zijn? En de wijze waarop Hij voor ons is sluit elke gedachte uit met betrekking tot enige grens aan de mildheid van God. Hij die Zijn Zoon gegeven had, hoe zou Hij ons met Hem niet alle dingen geven? Bovendien, wat betreft onze gerechtigheid voor God, of beschuldigingen die tegen de gelovigen zouden kunnen worden ingebracht, zowel als met betrekking tot alle moeilijkhe-

den van de weg: God Zelf heeft gerechtvaardigd, wie zal dan veroordelen? Christus is gestorven, Hij is opgestaan en is aan de rechterhand van God en treedt voor ons tussenbeide: wie zal ons scheiden van Zijn liefde? De vijanden? Hij heeft ze al overwonnen. Hoogte? Hij is daar voor ons. Diepte? Hij is daar geweest; het is het bewijs van Zijn liefde. Moeilijkheden? We zijn meer dan overwinnaars; ze vormen juist de onmiddellijke aanleiding tot de openbaring van Zijn liefde en trouw en doen ons beseffen waar ons deel is en wat onze kracht is. De verdrukking overtuigt het hart dat Zijn liefde kent alleen maar daarvan dat niets ons kan scheiden van de liefde van God die in Christus Jezus is. Al het andere is het schepsel en kan ons niet scheiden van de liefde van God - een liefde van God die ook is ingegaan in deze ellende van het schepsel en voor ons de overwinning op alles behaald heeft. Op die manier wordt de verlossing, de vrijheid en de verzekerdheid van de gelovigen door genade en kracht volledig tot uitdrukking gebracht.

Er wordt dus op drie manieren uiteengezet dat God voor ons is: in het geven, het rechtvaardigen en in het feit dat er geen scheiding mogelijk is. Twee triomfantelijke vragen beslissen de laatste twee punten, waarover het hart gemakkelijk vragen zou kunnen stellen. Maar de twee vragen worden gesteld: Wie zal veroordelen? Wie zal scheiden? Wie zal veroordelen als God Zelf rechtvaardigt? Er wordt niet gezegd gerechtvaardigd voor God, want God is voor ons. De tweede vraag wordt beantwoord door het kostbare feit dat in alles wat ons van Hem schijnt te scheiden, integendeel Zijn liefde bewezen wordt, zoals we hebben gezien. Bovendien is het maar het schepsel dat ons misschien zou willen scheiden, terwijl de liefde de liefde van God is. Het begin van vs.34 moet bij vs.33 worden gelezen.

We zijn hier gekomen tot ervaringen die vollediger zijn dan in hfdst. 5. Ze volgen op het gedeelte dat de strijd laat zien van iemand die leert wie hij in zichzelf is, en de werking van de wet, en wat het is met Christus gestorven te zijn en levend te zijn door en verenigd met Hem, en als in Hem voor God te komen, met het bewustzijn dat God voor hem is. Maar in hoofdstuk 5 vinden we meer de eenvoudige genade van God, wat Hij is in Zijn eigen heerlijke natuur en gedachten, als boven de zonde, ten opzichte van de zondaar. In hfdst. 8 hebben we meer volledig wat de plaats van de christen is bij God, maar in hfdst. 5 meer volledig wat God eenvoudig is in genade. Hfdst. 5 legt de nadruk op wat God is als Hij zo gekend wordt door het werk van Christus, hfdst. 8 op onze plaats in Christus voor Hem. Wat is het heerlijk beide te hebben!

Voetnoten:

³² De lezer zal begrijpen dat Jezus deze positie kon innemen en tot zonde gemaakt kon worden, juist omdat Hij Zelf in elk opzicht vrij was van zonde. De kracht van de opstanding in de gestorven Christus was de kracht van de heiligheid in de levende Christus. Het was ook de kracht van die liefde die Hij openbaarde tijdens Zijn leven, en die we in volmaaktheid kennen in Zijn dood. Hij was het rechtvaardige voorwerp van het Goddelijke welbehagen.

³³ Als we het vlees buiten beschouwing laten, is het leven waardoor we leven in feite Christus. Hij is ons leven, en wat leven betreft, wat we zijn voor God is dat waardoor we hier leven. Ons leven is verborgen met Christus in God, en Christus is ons leven hier beneden. En daarom kan Johannes zeggen, die Christus geopenbaard had als dit leven, dat "ieder die uit God geboren is niet kan zondigen, omdat hij uit God geboren is" (Jh.3:9). Het is dezelfde Christus in ons en in de hemel. Praktisch ontwikkelt dit leven zich temidden van de tegenstand van het vlees. Onze zwakheid - schuldige zwakheid - komt daarbij, en het is heel wat anders.

³⁴ Merk hier op, dat in het begin van het hoofdstuk gezegd wordt, dat we in Christus zijn en hier dat we in de

Geest zijn. Zo ook dat we de Geest van Christus hebben, en dan als Christus in u is". Omdat het door de Geest is dat we in Christus zijn. Wie de Heer aanhangt is één geest (vgl. Jh.14). En dit geeft zijn ware karakter aan ons leven en onze plaats voor God. In Christus en Christus in ons vormt in veel plaatsen in de Schrift, de christelijke positie, die ook gekend wordt door de Heilige Geest die in ons woont (vgl. Jh.14).

³⁵ Merk hier op dat Jezus de persoonlijke naam van Christus is. Hoewel het Christus werd, is dat eigenlijk een naam van positie en ambt - de Gezalfde. Hij die de Christus opwekte zal de lichamen van hen die met Hem verbonden zijn ook levend maken.

³⁶ Hoewél Hij natuurlijk altijd als Zoon wandelde hier beneden, en dat niet alleen toen Hij in het openbaar met Zijn dienst en als Zoon bekendgemaakt werd, zoals we weten uit wat er gebeurde in de tempel toen Hij ongeveer twaalf jaar oud was. Inderdaad zijn we zonen voordat we de Geest van zoonschap ontvangen. Juist omdat we zonen zijn is de Geest van de Zoon in onze harten gezonden (Gal. 4). Maar Christus, toen Hij de volle plaats van heerlijkheid als mens binnenging, in overeenstemming met het voornemen van God door Zijn werk, ontving (Hd.2) de Geest om die aan ons te schenken en ons met Hem daar te verenigen.

³⁷ We zullen verderop zien dat de brief aan de Kolossers alleen spreekt over leven en de brief aan de Efeziërs over de Heilige Geest.

³⁸ Wat was het medelijden van Christus in dit opzicht toch veel volmaakter (alles in Hem was absoluut)! Want hoewel Hij in staat was om medelijden te hebben omdat Hij waarachtig mens was, was Hij in Zijn eigen toestand niet verbonden met de gevallen schepping zoals wij. Hij had er medelijden mee, als waarachtig mens, maar als een mens die geboren was uit de Heilige Geest. Wij, als boven het vlees en door het geloof niet in het vlees, zijn er in feite nog mee verbonden door het aarden vat waarin we zijn.

³⁹ "De wil van" moet hier niet tussengevoegd worden.

⁴⁰ Lees hier in de tekst: "Maar wij weten". "Wij weten niet, wat wij bidden zullen, zoals het behoort....maar wij weten wel dat alle dingen voor ons meewerken ten goede".

Verklaring over brief aan de Romeinen (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 9

Er bleef nog een belangrijk vraagstuk over dat besproken moest worden. Namelijk hoe dit heil, dat gelijk was voor de jood en voor de niet-jood, omdat beiden ver van God waren, deze leer dat er geen verschil was, verzoend moest worden met de speciale beloften die aan de joden waren gedaan. Het bewijs van hun schuld en verderf onder de wet zei nog niets over de beloften van een trouwe God. Ging de apostel die opzij zetten om de volken op dezelfde grondslag te plaatsen? Ze lieten ook niet na de apostel ervan te beschuldigen dat hij zijn volk en de voorrechten ervan veracht had. De hoofdstukken 9-11 geven antwoord op deze vraag en zetten met een zeldzame en bewonderenswaardige volkomenheid de positie van Israël uiteen met betrekking tot God en tot het evangelie. Dit antwoord vormt op zichzelf al een wijd open deur tot inzicht in de wegen van God.

De apostel begint met de verzekering van zijn grote belangstelling voor de zegen van Israël. Hun toestand was een bron van voortdurende smart voor hem. Het was ver van hem dat hij hen zou verachten. Hij had hen juist lief zoals Mozes. Zijn liefde was even groot, want hij had gewenst door een vloek van Christus gescheiden te zijn terwille van hen ⁴¹. Hij erkende dat al de voorrechten die God tot dan toe gegeven had hun eigendom waren. Maar hij stemt niet toe dat het woord van God zijn doel zou hebben gemist. En hij geeft dan bewijzen van Gods vrije soevereiniteit, in overeenstemming waarmee Hij, zonder inbreuk te maken op de beloften gedaan aan de joden, de volken kon toelaten naar Zijn verkiezing.

In de eerste plaats was deze waarheid zichtbaar in de schoot van Abrahams eigen gezin. De joden maakten aanspraak op hun exclusieve recht op de beloften op grond van hun afstamming van Abraham. Ze zeiden dat ze hun beloften met recht en met uitsluiting van alle anderen bezaten, omdat ze zijn nageslacht waren. Maar niet allen zijn Israël, die uit Israël zijn. Evenmin, omdat zij Abrahams nageslacht zijn, zijn zij allen kinderen.

Want in dat geval had ook Ismaël moeten worden aangenomen en daar wilden de joden niets van horen. God was dus soeverein. Maar men zou kunnen aanvoeren dat Hagar een slavin was. Maar het geval van Ezau sloot zelfs die reddende gedachte uit. Dezelfde moeder baarde twee zonen van één vader, en God had Jakob verkoren en Ezau verworpen. Het was dus op de grondslag van soevereiniteit en verkiezing dat God beslist had dat het nageslacht genoemd zou worden in het gezin van Izaäk. En voordat Ezau en Jakob waren geboren verklaarde God dat de oudste de jongste zou dienen. De joden moesten dus de soevereiniteit van God op dit punt toegeven.

Was God dan onrechtvaardig? Hij verklaarde duidelijk aan Mozes als een principe dat Zijn soevereiniteit goed was. Dit is het eerste van alle rechten. Maar in welk geval had Hij dit recht uitgeoefend? In een geval dat betrekking had op dat recht van Israël op zegen, waarvan de joden gebruik wilden maken. Heel Israël zou zijn afgesneden als God in gerechtigheid was opgetreden. Er was niets behalve Gods soevereiniteit waardoor ontkoming mogelijk was. God nam de toevlucht tot Zijn soevereiniteit om te sparen wie Hij wilde. Zo had Hij Isra-

el gespaard, terwijl de gerechtigheid hen allen zonder onderscheid zou hebben veroordeeld, zoals ze vergaderd waren rondom het gouden kalf dat ze gemaakt hadden om te aanbidden. Dit wat betreft de kant van de barmhartigheid. Wat de kant van het oordeel betrof diende Farao tot voorbeeld. Omdat hij een vijand was van God en van Zijn volk had hij de eisen van God minachtend van de hand gewezen en zich in zijn trots tegen Hem verheven: “Wie is de HEERE, Wiens stem ik gehoorzamen zou? Ik zal Israël niet laten trekken”. Omdat Farao in die toestand was gebruikte Hij hem om een voorbeeld te geven van Zijn toorn en oordeel. Zo dan, Hij ontfermt Zich over wie Hij wil en Hij verhardt wie Hij wil. De mens beklaagt zich hierover, zoals hij dat ook doet over de genade die om niet rechtvaardigt.

Wat rechten aangaat, vergelijk die van God met die van het schepsel dat tegen Hem heeft gezondigd. Hoe kan de mens, die gemaakt is van leem, het woord durven opnemen tegen God? De pottenbakker **heeft macht** om met het leem te doen wat hij wil.

Niemand kan tegen God zeggen: wat doet Gij? Gods soevereiniteit is het eerste van alle rechten, het fundament van alle rechten, de grondslag van alle moraal. Als God geen God is, wat is Hij dan? De kern van het vraagstuk is: moet God de mens oordelen, of de mens God? God kan doen wat Hem behaagt. Hij is geen voorwerp van beoordeling. Dat is Zijn recht. Maar als de apostel dan de twee gevallen, toorn en genade, gaat voorstellen, neemt hij het geval dat God **lankmoedigheid** toont ten opzichte van iemand die al voor de toorn was toe bereid. Dat is het voorbeeld dat hij de mensen dan uiteindelijk geeft van Gods toorn in de uitoefening van Zijn gerechtigheid. En verder noemt hij het geval dat God Zijn heerlijkheid openbaart in de vaten van de barmhartigheid die **Hij** heeft toe bereid tot heerlijkheid. Er worden dus deze drie punten vastgesteld met wonderbare nauwkeurigheid:

1. De macht om alle dingen te doen, terwijl niemand het recht heeft om er iets van te zeggen.
2. Wonderbare verdraagzaamheid ten opzichte van de bozen, in wie tenslotte Zijn toorn geopenbaard wordt.
3. De bekendmaking van Zijn heerlijkheid over de vaten, die Hij Zelf door barmhartigheid tot heerlijkheid bereid heeft en die Hij geroepen heeft, hetzij uit de joden of uit de volken, volgens de verklaring van Hosea.

De leer die wordt vastgesteld is dus soevereiniteit van God, om de aanspraken van de joden teniet te doen op het exclusieve genot van al de beloften omdat ze nakomelingen van Abraham waren. Want onder zijn nakomelingen waren er meerderen van dit genot uitgesloten door de uitoefening van deze soevereiniteit. En bovendien had alleen uitoefening hiervan, bij het geval van het gouden kalf, degenen gespaard die aanspraak maakten op dit recht van afstamming. Niets minder dan Gods soevereiniteit had hen toen gespaard. Daarom was het noodzakelijk dat de jood die erkende of anders dat hij zowel de Edomieten als de Ismaëlieten precies dezelfde rechten gaf en er zelf afstand van deed, de families van Mozes en Jozua alleen misschien uitgezonderd. Maar als dit het karakter van Gods soevereiniteit was, dan was Hij nu vrij om die uit te oefenen ten gunste zowel van de volken als van de joden. Hij riep wie Hij wilde.

Als we deze aanhalingen uit Hosea nauwkeurig onderzoeken, dan zullen we zien dat Petrus, die alleen aan bekeerde joden schrijft, alleen de passage aan het eind van hfdst. 2 neemt, waar Lo-Ammi en Lo-Ruchama, Ammi en Ruchama worden. Paulus haalt ook het gedeelte aan dat we aan het eind van Hs.1 vinden, waar staat: “Ter plaatse waar tot hen gezegd zal

zijn: Gijlieden zijt Mijn volk niet, zal tot hen gezegd worden: Gij zijt (niet “Mijn volk” , maar) kinderen des levenden Gods” . Juist deze laatste passage past hij toe op de volken die door genade geroepen zijn.

Maar andere plaatsen uit de profeten bevestigen ruimschoots het oordeel dat de apostel door de Geest over de joden uitspreekt. Jesaja verklaarde officieel dat ze als Sodom en Gomorra zouden zijn geworden als God hun geen klein overblijfsel had overgelaten. Hoe talrijk het volk was, alleen een klein overblijfsel zou behouden worden. Want God deed een haastige zaak in oordeel op de aarde. En in moreel opzicht was dit de stand van zaken: De volken hadden de gerechtigheid verkregen die ze niet gezocht hadden, ze hadden die verkregen door geloof; en Israël dat geprobeerd had die te verwerven door de vervulling van een wet, had de gerechtigheid niet bereikt. Waarom? Omdat ze die niet zochten op grond van geloof, maar op grond van werken van de wet. Want ze hadden zich gestoten aan de steen des aanstoots (namelijk aan Christus), zoals geschreven is: “ Zie, Ik leg in Sion een steen des aanstoots en een rots der ergernis;” en “ een ieder die in Hem gelooft zal niet beschaamd worden”.

Voetnoot:

⁴¹ Lees hier “ik heb gewenst”. Mozes had in zijn angst gezegd: “Delg mij uit Uw boek”. Paulus was in zijn liefde niet bij hem achtergebleven.

Verklaring over brief aan de Romeinen (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 10

Nu hij dit onderwerp heeft aangeroerd stort de apostel, die zijn volk hartelijk liefhad als het volk van God, zijn hart uit met betrekking tot de leer die een steen des aanstoots voor hen was. Zijn wens, het doel van de liefde van zijn hart, was hun behoudenis. Omdat ze het voorwerp van zijn liefde waren, waren ze in zijn ogen bekleed met hun ijver voor God, ondanks de onwetendheid daarvan. Het was helaas een ijver die onwetend was van wat God leerde. Omdat ze Gods gerechtigheid niet kenden, probeerden ze in hun ijver hun eigen gerechtigheid op te richten en onderwierpen ze zich niet aan die van God. Want Christus is het einde van de wet tot gerechtigheid voor een ieder die gelooft. Daar werd de gerechtigheid van God gevonden. Daar werd de steen des aanstoots voor Israël gevonden.

Niettemin bouwt de apostel zijn betoog duidelijk en hecht op. Hij doet dat van zijn eigen kant. Maar Deuteronomium levert hem een onverwacht bewijs van het grote beginsel. Hij haalt een gedeelte aan uit dat Boek dat gaat over het onderwerp van de toestand van Israël als het de wet gebroken zou hebben en zou lijden onder de gevolgen daarvan. De wetgever had gezegd dat de “verborgen dingen” voor God waren, maar de “geopenbaarde” voor het volk. Dat wil zeggen dat de wet duidelijk en nadrukkelijk gegeven werd als voorwaarde voor het genot van de zegen. Maar wat God in genade zou kunnen doen als Israël zich onder de gevolgen zou bevinden van de gebroken wet bleef in de verborgenheid van Zijn soevereine wil. Hierop wordt echter een ander **beginsel** duidelijk geopenbaard, namelijk dat als de vervulling van de wet onmogelijk was en als Israël uit het land verdreven was omdat het de wet gebroken had, als hun hart zich dan tot God bekeerde in dat verre land, Hij hen dan zou aan nemen. Het was helemaal afgelopen met de wet als een voorwaarde voor de verhouding tot God. Israël was verdreven volgens het hoofdstuk dat we bezien (Dt.30), het was Lo-Ammi, niet langer het volk van God. Het getuigenis van God werd niettemin tot hen gericht: ze mochten zich keren tot Hem in de geest en door het geloof. Het was niet langer de wet, het was geloof. Maar zegt de apostel, als dat zo is, dan is Christus het voorwerp ervan. Geen enkele jood zou hebben ontkend dat het getuigenis van God de hoop van iedere ware Israëliet was als alles verdorven was.

We zien hier in Deut. dus dat Mozes heeft afgedaan met de wet en andere raadsbesluiten van God veronderstelt, waarop hij het beginsel grondt van een terugkeer van het hart tot God als alles voorbij is met betrekking tot de wet en Israël op een plaats is waar het onmogelijk zou zijn de wet te houden, omdat het in gevangenschap is onder de volken. Dit gedeelte nu is van opmerkelijk belang in het betoog van de apostel, en dat het wordt aangehaald is een buitengewoon bewijs van de werking van de Heilige Geest in zijn argumenten. Het is de apostel die Christus ter sprake brengt. Maar de combinatie van de waarheden van de verschillende posities van Israël, van de wet en van de terugkeer in hun harten als ze verloren waren onder de wet (een combinatie waarvan alleen Christus de sluitsteen kon zijn), laat een totaalbeeld zien van de eenheid van al Gods wegen, in moreel opzicht en in Zijn bedelingen, waartoe alleen de Geest van God in staat is en dat klaarblijkelijk Zijn gedachten tot uitdrukking brengt. Zie Dt.29 (aan het eind) en Dt.30.

Het woord van het geloof dat dus verkondigd werd als de hoop van Israël was het woord dat de apostel predikte. Dat als iemand met zijn mond de Heer Jezus beleed en met zijn hart geloofde dat God Hem had opgewekt uit de doden, hij behouden zou worden. Kostbare, eenvoudige en stellige verklaring! Die bovendien als dat nodig was, bevestigd werd door het getuigenis van het Oude Testament: “Een ieder die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden”. De woorden **hart en mond** staan in tegenstelling tot de wet. In het geval dat Deuteronomium veronderstelde kon Israël de wet niet vervullen.

Maar het woord van hun God, zei Mozes tegen hen, kon in hun hart en in hun mond zijn. Daarom was het nu voor de jood (evenals voor iedereen) het geloof van het hart.

Let erop dat er niet staat: “Als u liefhebt in uw hart”. Of: “Als uw hart is wat het zou moeten zijn tegenover God”. Maar er staat: “Als u in uw hart **gelooft**”. Iemand gelooft met zijn hart, als hij werkelijk gelooft met een hart dat belangstelling heeft voor de zaak. Omdat zijn verlangens en gevoelens uitgaan naar de waarheid wenst hij dat, als er gesproken wordt over genade, het werkelijk de waarheid is wat hem gezegd wordt. Hij wenst de zaak en tegelijk twijfelt hij er niet aan. Hij gelooft niet in het feit van zijn deelhebben erin, maar in de waarheid van de zaak zelf, omdat hij zich ermee bezighoudt als iets dat belangrijk is voor hemzelf. Het onderwerp is hier niet de toestand van zijn gevoelens, ook al is dat een heel ernstige overweging **op zijn plaats**, maar de betekenis en de waarheid van wat wordt voorgesteld door het woord. De betekenis ervan voor hemzelf, omdat hij het nodig heeft voor zijn behoudenis - een behoudenis waarvan hij zich bewust is dat hij die nodig heeft, dat hij er niet buiten kan. Het gaat dus om een waarheid waarvan hij zeker is, als een getuigenis van God Zelf. God verzekert zo iemand dat de behoudenis zijn deel is, maar in **dat** feit moet hij niet geloven als het voorwerp van zijn geloof. De behoudenis is wat God verzekert aan ieder die werkelijk gelooft.

Bovendien blijkt dit geloof door het bewijs dat het geeft van zijn oprechtheid - door de belijdenis van de naam van Christus. Als iemand overtuigd is dat Jezus de Christus is, maar weigert om Hem te belijden, dan betekent zijn overtuiging duidelijk een zwaarder oordeel voor hem. Het geloof van het hart brengt de belijdenis van de mond voort. De belijdenis van de mond is het bewijs van overeenstemming met de oprechtheid van het geloof en van eerlijkheid, in het besef van het recht dat de Heer op ons heeft in genade. Het is het getuigenis dat God vereist bij het begin. Het is het blazen van de bazuin op aarde in het aangezicht van de vijand. Het betekent dat men zegt dat Christus overwonnen heeft en dat alles Hem rechtens toebehoort. Het is een belijdenis die voorstelt wat God gedaan heeft als antwoord op de naam van Jezus. Het is niet de voorstelling van de gerechtigheid zelf, maar de openlijke erkenning van Christus, die zó uitdrukking geeft aan het geloof waardoor men deelheeft in de gerechtigheid van God. Zodat er gezegd kan worden: “Hij gelooft in Christus tot behoudenis; hij heeft het geloof dat rechtvaardigt”.

Ik ben hier wat meer ingegaan op de details, omdat dit een punt is waarop het menselijk hart zichzelf in verwarring brengt en dit des te meer doet omdat het oprecht is, zolang er nog enig ongeloof en enige eigen gerechtigheid overblijft. Het is onmogelijk dat een ontwaakte ziel geen behoefte zou hebben aan een hart dat in orde is gebracht en gekeerd tot God. En daarom probeert zo iemand de gunst van God te doen afhangen van de toestand

van zijn eigen gevoelens, doordat hij zich onderwerpt aan de gerechtigheid van God. Maar God had ons lief toen we nog zondaars waren. Natuurlijk is de toestand van onze gevoelens van groot belang. Maar dit veronderstelt een al bestaande relatie, volgens welke we liefhebben. Wij hebben ook lief, omdat God ons heeft liefgehad. Maar Zijn liefde heeft wat gedaan, ze heeft iets gedaan in overeenstemming met onze behoeften en in overeenstemming met Gods heerlijkheid. Ze heeft Jezus gegeven en Hij heeft volbracht wat vereist was, opdat wij zouden deelhebben in goddelijke gerechtigheid. En zo heeft Hij ieder die erkent dat hij een verloren zondaar is en die in Hem gelooft, in de zekere verhouding van een kind en een gerechtvaardigde voor God geplaatst, volgens de volmaaktheid van het werk van Christus. De behoudenis is het deel van zo iemand overeenkomstig de verklaring van God Zelf. Als we weten dat God zo'n liefde voor ons had en ons door zo'n genade behouden heeft en we zo'n gunst genieten, laten we dan inderdaad gevoelens kweken die passend zijn voor de gave van Jezus en voor de kennis die we hebben van Hem en van Zijn goedheid.

Het is duidelijk dat het geldt zowel voor de jood als voor de niet-jood, als het voor “ een ieder” is die gelooft in Jezus. Want er is geen onderscheid, dezelfde Heer is rijk over allen die Hem aanroepen. Het is mooi deze uitdrukking “Er is geen onderscheid” nu opnieuw te mogen horen. De apostel had deze woorden in hfdst. 3 gebruikt met de toevoeging: “Want allen hebben gezondigd”. De zonde plaatst alle mensen op hetzelfde niveau van verdorvenheid voor God. Maar gelukkig is er ook geen onderscheid, “want dezelfde Heer van allen is rijk over allen”, wat de behoudenis betreft. Want een ieder die Zijn naam aanroept zal behouden worden.

Op deze uitspraak baseert de apostel een ander betoog, waardoor hij de wegen van God rechtvaardigt die in zijn dienst vervuld werden. De joodse Schriften verklaarden dat ieder die de naam van de Heer aanriep behouden zou worden. Nu, de joden erkenden dat de volken de naam van de ware en levende God niet kenden. Het was dus nodig om Hem te verkondigen, opdat ze Hem zouden kunnen aanroepen, en daardoor werd de hele dienst van de apostel gerechtvaardigd. Daarmee in overeenstemming stond er geschreven: “Hoe lieflijk zijn de voeten van hen die het evangelie van de vrede prediken”. Want bij de behandeling van deze vragen onder de joden steunt hij vanzelfsprekend op het gezag van hun eigen Schriften.

Maar hij past dit principe van evangelisatie zowel op de joden als op de volken toe. Want de wet was niet de verkondiging van een blijde boodschap. Hij citeert Jesaja met dit doel. Het was in een verkondiging - een waarheid die openlijk zo gepredikt werd -dat Israël niet geloofd had, volgens Js.53. Er moest geloof zijn in een waarheid die zo gepredikt werd, in het woord dat verkondigd werd. Vs.18 kan wat moeite geven. Het is duidelijk dat de apostel hiermee wil bewijzen dat er een verkondiging van de waarheid van Gods kant had plaats gevonden. Israël was zonder verontschuldiging, want de boodschap was zelfs overal heen uitgegaan, de woorden die God verkondigden tot aan de einden van de aarde. Het getuigenis werd dus niet beperkt tot de joden. De volken hadden het overal gehoord. Dit is duidelijk. Maar leent de apostel de woorden alleen maar, of is het zijn bedoeling te spreken over het getuigenis van de natuur zelf? Want Ps.19 die hij aanhaalt is van toepassing op het getuigenis van de schepping. Ik geloof dat hij deze verzen gebruikt om aan te tonen dat God de volken op het oog had in Zijn getuigenissen. En dat hij rustig duidelijk wil maken aan de joden door een aanhaling uit hun eigen Schriften, dat niet alleen zij (de joden) het hebben ge-

hoord, maar dat het getuigenis overal is uitgegaan, en dat dit naar Gods gedachten was. Paulus haalt deze Psalm niet aan als een profetie van wat nu gebeurde. Hij ontleent alleen zijn woorden hieraan, maar het gaat hem niet om die vorm van spraak die van de schepping uitging. Hij doet dit om aan te tonen dat dit universele getuigenis naar Gods gedachten was, welk middel er ook gebruikt mocht worden.

Maar dan noemt hij de zaak met meer nauwkeurigheid voor de jood en voegt eraan toe: heeft Israël het niet geweten? Was het volk niet in kennis gesteld van deze uitbreiding tot de volken van het getuigenis van deze verkondiging van genade aan hen, van de aanneming van het getuigenis door de volken, om hen in relatie met God te brengen? Ja, Mozes had al gezegd dat God Israël tot jaloesheid zou verwekken door een volk zonder kennis. En Jesaja had vrijmoedig gesproken en formeel verklaard dat God zou worden gevonden door een volk dat Hem niet zocht. En wat Israël betreft, dat Hij de hele dag Zijn handen had uitgestrekt naar een ongehoorzaam en tegensprekend volk. Kortom, dat de volken Hem zouden vinden en Israël verdorven en ongehoorzaam zou zijn. Het getuigenis dat van hun respectieve posities gegeven wordt is dus duidelijk en officieel, hoewel de apostel geleidelijk en rustig hiertoe komt: de volken worden aangenomen, maar Israël is vijandig.

Verklaring over brief aan de Romeinen (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 11

Hierop wordt onmiddellijk de vraag gesteld of God Zijn volk dan verworpen heeft: “ Heeft God Zijn volk verstoten?” Op die vraag vormt dit hoofdstuk het antwoord. De apostel geeft drie bewijzen dat dit helemaal niet het geval is. In de **eerste** plaats is hij zelf een Israëliet. Er is een overblijfsel dat God bewaard heeft, evenals in de dagen van Elia. Dit was een bewijs van de voortdurende gunst van de HEERE, van het belang dat Hij in Zijn volk stelt, zelfs al is het ontrouw. Zodat toen de profeet, de trouwste en krachtigste van hen, niet wist waar hij iemand kon vinden die trouw was aan God buiten hemzelf, Gods ogen gericht waren op het overblijfsel dat de knie voor Baal niet had gebogen. In de **tweede** plaats betekende de roeping van de volken en het feit dat zij de plaats van Israël innamen niet de definitieve verwerping van Israël in de raadsbesluiten van God. Want God had het gedaan om Israël tot jaloersheid te verwekken. Het was dus niet met het doel om hen te verwerpen. In de **derde** plaats zou de Verlosser uit Sion komen en de goddeloosheden van Jakob afwenden.

Wat de apostel, of liever de Heilige Geest, over dit punt zegt moeten we wat meer in detail bezien. Door het geval van Elia aan te halen toont de apostel dat toen Israël in zo'n toestand was, dat zelfs Elia tegen hen pleitte, God hen toch niet verworpen had. Hij had zeventuizend mannen voor Zichzelf overgelaten, naar de verkiezing van Zijn soevereine genade. Een **eerste bewijs**: zo was het nu precies hetzelfde. Maar het was door genade en niet door werken. Het uitverkoren deel heeft de zegen dus verkregen en de rest was verblind. Juist zoals er geschreven stond: “God heeft hun gegeven een geest van diepe slaap” etc.

Waren ze dan gestruikeld opdat ze zouden vallen? Nee! Maar door hun val is het heil tot de volken gekomen om Israël tot jaloersheid te verwekken – een **tweede bewijs** dat het niet gebeurde om hen te verwerpen. Maar als hun achteruitgang en val een zegen voor de volken was, wat zou dan niet de vrucht van hun herstel zijn? Als de eerstelingen heilig zijn, dan ook het deeg. Als de wortel heilig is, dan ook de boom. Nu, wat betreft de onafgebroken keten van hen die de beloften genieten in deze wereld, was Abraham de wortel, en niet de volken. En Israël was de natuurlijke stam en de natuurlijke takken. Wat gebeurde er nu met de edele olijfboom van de belofte in deze wereld, waarvan Abraham de wortel was (terwijl God Zelf de bron van blad en vrucht was) en Israël de stam en de boom? Er waren enkele slechte takken geweest en die waren afgebroken; en andere uit de volken waren op hun plaats geënt en genoten op die manier de natuurlijke rijkdom van de boom van de belofte. Maar deze, die van de wilde olijfboom waren, waren geënt op de grondslag van het geloof. Veel van de Israëlitische takken, de natuurlijke erfgenamen van de beloften, waren afgehouden vanwege hun ongelooft. Want toen hun de vervulling van de beloften werd aangeboden verwierpen ze die. Ze steunden op hun eigen gerechtigheid en verachtten de goedertierenheid van God. Daarom stonden de volken, die deelgenoten gemaakt waren van de beloften, op de grondslag van het geloof. Maar als ze deze grondslag zouden verlaten dan zouden ze hun plaats in de boom van de belofte verliezen, net zoals de ongelovige joden hun plaats verloren hadden.

Goedertierenheid zou hun deel zijn in deze bedeling van Gods regering, met betrekking tot hen die deel hadden in het genot van Zijn beloften, als ze in die goedertierenheid bleven. Zo niet, dan zouden ze worden afgehouden. Dit was met de joden gebeurd en het zou met de volken precies zo gaan als ze niet in die goedertierenheid bleven. Zo is Gods regering met betrekking tot wat als Zijn boom stond op **aarde**.

Maar er werd een bepaald raadsbesluit van God vervuld door wat nu plaatsvond. Namelijk de gedeeltelijke verblinding van Israël (want ze waren niet verworpen), totdat allen uit de volken die in de zegen van deze dagen moesten delen ingegaan zouden zijn. Daarna zou Israël in z'n geheel behouden worden. Dan zouden er geen enkelingen gespaard en toegevoegd worden aan de gemeente, waarin Israël als volk geen enkele plaats meer had. Maar ze zouden als een geheel, als Israël, behouden worden. Christus zal verschijnen uit Sion als de zetel van Zijn macht en zal de goddeloosheid van Jakob afwenden, doordat God hun alle overtredingen vergeeft. Dit is het **derde bewijs** dat Israël niet verworpen was. Want al zijn ze vijanden wat betreft het evangelie in de tegenwoordige tijd, ze zijn nog steeds geliefden terwille van de vaders. Want wat God eenmaal verkoren en geroepen heeft verstoot Hij nooit. Hij heeft geen spijt van Zijn raadsbesluiten of van de roeping die ze uitvoert. Het raadsbesluit van God is dus onveranderlijk, maar de manier waarop het wordt uitgevoerd brengt de wonderbare wijsheid van God aan het licht. De volken waren lang in de ongehoorzaamheid van het ongeloof gebleven. God komt in genade tussenbeide. De joden verzetten zich tegen het werk van de genade. Ze verliezen elk recht op de beloften door dit ongeloof, zodat ze de uitvoering van de belofte moeten ontvangen op de grondslag van de loutere barmhartigheid en de soevereine genade van God ⁴², op dezelfde manier als de arme niet-jood. Want Hij heeft hen allen onder het ongeloof besloten, opdat het voor allen louter barmhartigheid zou zijn. Dat is de reden dat de apostel het uitroept: O diepte van wijsheid en kennis! De beloften worden vervuld, en de aanspraken op menselijke gerechtigheid worden tenietgedaan. De joden die alles verloren hebben ontvangen alles op de ware grond van de goedertierenheid van God. Hun schijnbare verlies van alles is alleen maar het middel om alles uit soevereine genade te ontvangen, in plaats van het te verwerven op grond van menselijke gerechtigheid of een niet verbeurde belofte. Alles is genade. Maar God is altijd trouw en dat ondanks de ontrouw van de mens. De mens wordt gezegend. De jood ontvangt de vervulling van de belofte. Maar zowel de een als de ander moet dat toeschrijven aan de loutere barmhartigheid van God.

We vinden hier niets over de gemeente. Het gaat om de boom van de belofte en hen die op grond van hun positie achtereenvolgens deel hebben aan het genot van de beloften op aarde. De ongelovige joden werden nooit afgehouden van de gemeente, ze waren nooit in de gemeente. Ze waren in de positie geweest van de natuurlijke erfgenamen van het recht op de beloften. De gemeente is niet de eigen olijfboom van de joden van nature, zodat ze opnieuw daarop geënt zouden moeten worden. Niets is zo eenvoudig als deze gedachte van de keten van hen die recht hadden op de beloften vanaf Abraham. Deze keten was Israël. Maar enkele van de takken werden toen afgehouden. De boom van de belofte blijft op aarde. De volken worden erop geënt in plaats van de joden. Zij worden ook ontrouw, dat wil zeggen het wordt verondersteld. Daarom zouden zij op hun beurt worden afgehouden en zouden de joden opnieuw op de oude olijfboom geënt worden. Zo zouden ze hersteld worden volgens de beloften en met het oog op het genot van de beloften. Maar het gebeurt uit louter barmhartigheid. Ze krijgen de zegen duidelijk niet door het evangelie. Want wat het evange-

lie aangaat zijn ze vijanden terwille van de volken, maar wat de verkiezing betreft zijn ze geliefden terwille van de vaderen.

Let hier verder op het volgende belangrijke principe. Het genot van voorrechten door positie stelt ons daarvoor verantwoordelijk, zonder daarmee te zeggen dat de enkeling opnieuw geboren was. De joodse tak was aan de boom van de belofte maar hij werd afgebroken, zo ook de volken. Er was geen sprake van leven of werkelijkheid. Maar ze waren op de plaats van zegen, “deelhebbers aan de wortel en de vettigheid van de olijfboom”, doordat ze erop geënt waren.

Deze mededelingen van Gods gedachten besluiten dit deel van de brief. Namelijk het deel waarin de apostel de soevereine genade die aan zondaars bewezen wordt (waardoor allen op één lijn gesteld worden als even verdorven door de zonde), verzoent met de speciale voorrechten van het volk Israël die gegrond waren op de trouw van God. Ze hadden alles verloren wat hun recht betrof. God zou Zijn beloften vervullen in genade en door barmhartigheid.

Voetnoot:

⁴² Vs.31 zou als volgt vertaald moeten worden: “Zo zijn ook dezen (de joden) nu ongelovig geweest aan uw barmhartigheid, opdat ook zij barmhartigheid zouden verkrijgen” (of dat ze voorwerpen van barmhartigheid zouden zijn). “Uw barmhartigheid” betekent de genade in Christus die zich uitstreckte tot de volken. Op die manier waren de joden de voorwerpen van barmhartigheid, omdat ze elk recht verbeurd hadden om de uitvoering van de belofte te genieten. God zou niet falen die te vervullen. Hij schenkt hun die in barmhartigheid aan het eind, als Hij de volheid van de volken heeft binnengebracht.

Verklaring over brief aan de Romeinen (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 12

De apostel vat nu de draad weer op van zijn onderwijs, door zich te gaan bezighouden met de morele gevolgen van zijn leer - zoals hij dat in al zijn brieven doet. Hij plaatst de gelovige bij het begin op de grondslag van Gods barmhartigheid, die hij al volledig uiteengezet had. Het principe van de genade die behoudt was al vastgesteld als de basis van het heil. De grondslag van alle christelijke moraal wordt nu gelegd met dit fundamentele principe: Het stellen van onze lichamen tot een offer, levend, heilig, aangenaam voor God - een dienst met inzicht, niet een dienst met handen, niet bestaande uit ceremoniën die het lichaam kon uitvoeren. Dit is een eenvoudig maar verrijkend en bijzonder krachtig principe.

Dit trof de mens persoonlijk. Wat zijn uiterlijke relaties aanging moest hij niet gelijkvormig worden aan de wereld. Dit moest ook geen uiterlijke mechanische niet-gelijkvormigheid zijn, maar het resultaat van de vernieuwing van het gemoed, waardoor men de goede, welbehaaglijke en volmaakte wil van God zou zoeken en zou onderscheiden. Op die manier zou het leven omgevormd worden.

Dit houdt verband met het eind van hfdst. 6. We zien hier de gelovigen niet als gezeten in de hemelse gewesten en als navolgers van God als geliefde kinderen, maar als mensen op aarde die zijn vrijgemaakt door de verlossende kracht van verlossing en genade en die zich aan God toewijden om Zijn wil te doen. De vermaning is in overeenstemming met het karakter van de brief zoals we dat hebben gezien.

De wandel van de christen werd op deze wijze gekenmerkt door toewijding en gehoorzaamheid. Het was een leven onderworpen aan de wil van een ander, namelijk aan de wil van God, en daarom droeg het het stempel van nederigheid en afhankelijkheid. Maar er was absolute toewijding van het hart in zelfopoffering. Want er was een gevaar dat voortvloeide uit de kracht die werkte in dit leven, dat het vlees een plaats zou krijgen en er gebruik van zou maken. Met betrekking tot dit gevaar moest ieder een geest van wijsheid en gematigdheid hebben en werkzaam zijn binnen de grenzen van de gave die God hem had toebedeeld, doordat hij daarmee bezig was in overeenstemming met de wil van God. Juist zoals elk lid zijn eigen plaats heeft in het lichaam en de taak heeft te vervullen die God eraan heeft toegerekend. De apostel gaat ongemerkt over tot al de vormen die de plicht van de christen aanneemt, in overeenstemming met de verschillende posities waarin hij staat en met de geest waarin hij in iedere relatie behoort te wandelen.

Alleen in hfdst. 12 vinden we de gedachte van de gemeente als een lichaam zo in deze brief. En dat in verband met de plichten van de leden afzonderlijk - plichten die voortvloeiden uit hun posities als zodanig. Anders is het onderwerp de positie van de mens in zijn individuele verantwoordelijkheid voor God en hoe hierin door genade voorzien wordt, en dan de verlost mens. Dat is wat de brief aan de Romeinen ons voorstelt.

Verklaring over brief aan de Romeinen (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 13

De richtlijnen die de apostel geeft breiden zich uit tot de verhouding van de christen tot de overheden waaronder hij gesteld is. Hij erkent ze als uitvoerders van de dienst van God, die gewapend zijn met gezag van Hem, zodat verzet daartegen verzet zou betekenen tegen wat God had ingesteld. Daarom werd de christen niet alleen door dwang, maar ook door het geweten genoodzaakt te gehoorzamen. Kortom, hij moest aan iedereen geven wat hem toekwam op grond van zijn positie en aan niemand iets schuldig zijn van welke aard ook - behalve liefde, een schuld die nooit kan worden vereffend.

Onder henzelf worden de christenen vermaand niet de hoge dingen van deze wereld te zoeken, maar als broeders te wandelen met hen die van lage afkomst zijn. Een voorschrift dat maar al te vaak vergeten is in de gemeente van God - en dat tot haar nadeel. Als een christen van hoge afkomst eist dat hem eer betoond wordt naar het vlees, laat men dat dan doen met bereidwilligheid. Maar gelukkig is hij, die volgens het voorbeeld van de Koning der koningen en het voorschrift van onze apostel weet hoe hij in gezelschap van hen die van lage afkomst zijn op hun reis door de woestijn kan wandelen. Nu is de liefde de vervulling van de wet, want de liefde doet de naaste geen kwaad en vervult op die manier de wet.

Nog een ander principe heeft ook zijn uitwerking op de geest van de christen. Het is tijd om te ontwaken. De verlossing van deze tegenwoordige boze eeuw, die de Heer voor ons tot stand zal brengen, komt nader. De nacht is ver gevorderd, de dag is nabij - God weet het moment. De kenmerken die de nadering ervan aangaven in de dagen van de apostel, zijn sinds die tijd nog op een heel andere manier tot rijpheid gekomen. Hoewel God zelfs nu nog deze kenmerken beteugelt, met het oog op hen die Hij vergadert en binnenbrengt. Laten we daarom wandelen als kinderen van de dag en de werken van de duisternis afwerpen. We behoren tot de dag, waarvan Christus Zelf het licht zal zijn. Laat onze wandel dan in overeenstemming met die dag zijn, door Christus Zelf aan te doen en geen aandacht te besteden aan wat naar de wil en de lusten van het vlees is.

Verklaring over brief aan de Romeinen (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 14

Vanaf het begin van hfdst. 14 tot het eind van vs.7 van hfdst. 15 wordt ingegaan op een ander punt, waartoe de verschillende posities van de jood en de niet-jood aanleiding gaven. Het was moeilijk voor een jood om het besef van verschil tussen dagen en tussen soorten voedsel los te laten. Een niet-jood die zijn hele godsdienstige systeem als afgodisch had opgegeven, was nergens aan gebonden. De menselijke natuur staat in dit opzicht naar beide kanten bloot aan zonde: aan de ene kant een gemis aan geweten, een ongebreidelde wil, en aan de andere kant een ceremonieel geweten. Het christendom erkent geen van deze beide dingen. Het verlost ons van het probleem van dagen en voedsel, doordat het ons hemels maakt met Christus. Maar het leert ons ook de zwakheid van het geweten van anderen te verdragen en zelf gewetensvol te zijn. Het geweten kan ons iets nieuws niet als een plicht voorschrijven, het heeft het recht niet daartoe. Maar het kan door onwetendheid vasthouden aan een traditie als iets dat verplicht is. In werkelijkheid hebben we volkomen vrijheid, maar we behoren de zwakheid van het geloof van een ander te verdragen en geen struikelblok op zijn weg te leggen. De apostel geeft drie aanwijzingen in dit opzicht:

1. Allereerst de zwakke aannemen, maar niet voor de discussie van vragen die opgelost moeten worden.
2. Ten tweede onze broeder niet oordelen, omdat hij een dienstknecht van Christus is, niet van ons. En iedereen moet voor zichzelf rekenschap geven aan God.
3. Ten derde de zwakheden van de zwakken dragen en niet onszelf behagen.

We hebben te wandelen in de geest van liefde en als onze toestand hoger is moeten we dat tonen door elkaar aan te nemen, zoals Christus ons heeft aangenomen, tot heerlijkheid van God. Dit stelt de mens en zijn nietige voortreffelijkheden in de schaduw en doet de liefde ontbranden en maakt die vurig en ijverig in het zoeken van het welzijn van anderen. Zodat we onszelf en onbetekenende dingen zo uit het oog verliezen, dat we ons bij anderen kunnen aanpassen, waar de wil van God en Zijn heerlijkheid niet in het geding zijn.

Er worden veel belangrijke principes in deze vermaningen naar voren gebracht. Iedereen zal voor zichzelf rekenschap moeten afleggen aan God. Iedereen zou in deze gevallen volledig overtuigd moeten zijn in zijn eigen gemoed en de ander niet moeten oordelen. Als iemand geloof heeft dat hem van overgeleverde gebruiken verlost en hij ziet dat ze absoluut niets betekenen - wat inderdaad zo is -laat hem zijn geloof dan voor God hebben en laat hij geen oorzaak van struikeling voor zijn broeder zijn.

Niemand leeft voor zichzelf en niemand sterft voor zichzelf, wij zijn van de Heer. De zwakken nemen de dag dus in acht terwille van de Heer, de anderen nemen hem niet in acht vanwege de Heer. Dit is de reden waarom we niet oordelen. Degene die ik oordeel behoort de Heer toe. Daarom moet ik ook ernaar streven mijn broeder te behagen tot zijn stichting - hij is van de Heer. En ik moet hem aannemen, zoals ik ben aangenomen, om te delen in de heerlijkheid van God die hem geschonken is. We dienen Christus in deze dingen door te denken aan het welzijn van onze broeder. Wat de kracht van iemands geloof betreft, laat dat een zaak

blijven tussen hemzelf en God. De liefde is de leidraad voor het gebruik van zijn vrijheid, als het tenminste vrijheid is en niet de slavernij van de onachtzaamheid. Wat de keerzijde van dit principe betreft, als deze overleveringen gebruikt worden om de vrijheid in Christus te gronde te richten, zie Gal.4. Daar toont de apostel dat, als de naleving ervan als een principe wordt geleerd, het werkelijk een terugkeer naar het heidendom is.

Verklaring over brief aan de Romeinen (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 15

Deze aanwijzingen besluiten de brief. Vanaf hfdst. 15:8 vinden we het exordium, de persoonlijke omstandigheden van de apostel en groeten. In vs.8-12 vat hij zijn gedachten samen met betrekking tot Gods wegen met de jood en de niet-jood in de komst van Jezus. Hij was een dienstknecht van de besnijdenis terwille van de **waarheid** van God, om de beloften te vervullen die aan de vaders waren gedaan. Want aan de joden had God beloften gegeven, maar geen enkele aan de volken. Voor de volken was het geen zaak van Gods **waarheid**, maar van Zijn genade. Door genade mochten ze door Jezus God verheerlijken om Zijn barmhartigheid. Voor hen haalt de apostel plaatsen aan uit Deuteronomium (dus uit de wet), uit de Psalmen en uit de Profeten.

In vs.13 richt hij zich vol liefde tot de Romeinen om uitdrukking te geven aan zijn wensen voor hen en zijn vertrouwen in de zegen die ze van God hadden ontvangen, waardoor ze in staat waren ook elkaar te vermanen. Terwijl hij tegelijk opmerkt dat hij wat vrijmoedig geschreven heeft, krachtens de genade die God hem had gegeven, om de dienaar van Jezus Christus te zijn voor de volken door een openbare taak te vervullen met betrekking tot hen. Want hij was als het ware een priester om de volken aan God aan te bieden en te offeren als een offer dat welgevallig was voor God, omdat het geheiligd was door de Heilige Geest (zie Nm.8:11). Dit was zijn roem voor God. Deze heiliging door de Heilige Geest verving de heiliging door geboorte. Dat had heel wat meer waarde.

Bovendien had hij zijn taak volbracht vanaf Jeruzalem tot Illyrië toe, niet waar Christus al gepredikt was, maar waar ze nog niet van Hem gehoord hadden. Dit had zijn komst naar Rome verhinderd. Maar nu er geen plaats meer voor hem was, in overeenstemming met de Heilige Geest, nu hij in die streken niets meer te doen had, en omdat hij al lang het verlangen had om hen te zien, was hij van plan hen te bezoeken op zijn reis naar Spanje. Op het ogenblik was hij op weg naar Jeruzalem met de inzameling die in Macedonië en Achaje was gehouden voor de heiligen.

We zien dat zijn hart zich richt op de joden, zij hielden zijn gedachten bezig. Hoewel hij verlangde het zegel van voltooiing te drukken op de genade die deze collecte betekende, namen ze zijn gedachten in beslag als joden, als mensen die eisen hadden. Misschien was dat gevoel wat tweeslachtig voor iemand die graag wilde laten zien dat hij hen niet vergat. Want in feite had hij zijn volk lief. Het is de vraag of hij bij het verrichten van deze dienst (eigenlijk die van een **diaken**), hoe welgevallig die ook mocht zijn, wel op de hoogte van zijn zending als apostel stond. Hoe dat ook zij, de hand van God was hierin om alle dingen te doen meewerken ten goede voor Zijn geliefde dienstknecht en kind, evenals tot Zijn eigen heerlijkheid.

Paulus had een voorgevoel dat het misschien niet zo goed zou afgelopen en daarom vraagt hij het gebed van de gelovigen in Rome, opdat hij verlost mag worden van de handen van de ongehoorzamen en hun aangezicht met blijdschap zal mogen zien. We weten hoe het afliep, we hebben dit onderwerp besproken toen we de Handelingen overdachten. Hij ontmoette ze

inderdaad in Rome. Hij werd verlost, maar als een gevangene. En we weten niet of hij ooit naar Spanje ging. De wegen van God zijn in overeenstemming met Zijn eeuwige raadsbesluiten, met Zijn genade en met Zijn volmaakte wijsheid.

Verklaring over brief aan de Romeinen (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 16

Omdat hij de christenen in Rome als gemeente niet kende, stuurt Paulus veel persoonlijke groeten. Dit was de band die bestond. We zien op bijzonder treffende wijze hoe hij stilstaat bij alle bijzonderheden van dienstbetoon waardoor hij verbonden was met hen die het be-
wezen hadden. De apostel die door genade al de raadsbesluiten van God had onderzocht, die het voorrecht had gehad te mogen zien wat aan de mens hier op aarde niet kon worden bekendgemaakt, herinnerde zich alles wat deze nederige christenen - deze toegewijde vrouwen - voor hem en voor de Heer hadden gedaan. Dit is liefde. Het is het echte bewijs van de Geest van God, het is de band van de liefde.

We hebben hier ook een kostbare en heel volmaakte regel voor onze wandel, namelijk on-
nozel te zijn ten opzichte van het kwaad maar wijs tot wat goed is. Alleen het christendom kon zo'n regel geven, want het resultaat hiervan is een wandel die positief goed is en wijs-
heid om erin te wandelen. Als christenen mogen we onnozel zijn wat het kwaad betreft. Wat een verlossing! Terwijl iemand van de wereld zich noodzakelijk op de hoogte moet stellen van het kwaad, om het te vermijden in deze wereld vol list en bedrog, en zo zijn geest moet bederven en zelf gewend moet raken aan het denken aan het kwaad, om er niet door ver-
strikt te worden. Maar spoedig zou de volle verlossing komen - spoedig zou de satan onder hun voeten worden vertreden.

We zien ook dat de apostel zijn brieven niet zelf schreef, maar een broeder gebruikte om dit te doen. Hier was het iemand die Tertius heette (vs.22). Omdat hij ernstig bezorgd was over de toestand van de Galaten schreef hij zelf de brief die aan hen gericht werd. Maar de groet aan het eind van deze brief was, evenals in de andere brieven , eigenhandig geschreven om de inhoud ervan te waarborgen. Zie 1Ko.16:21 en 2Th.3:17, waar de onechte brief waarop in 2Th.2 gezinspeeld wordt aanleiding gaf om dit bewijs te noemen dat hij altijd gaf dat een brief echt van hem was. We zien uit deze kleine bijzonderheid ook dat hij een ernstig en ge-
zaghebbend karakter aan zijn brieven toekende, dat ze niet alleen maar de ontboezeming van een geestelijk gezind hart waren. Maar dat hij wist als hij ze schreef en ook anderen wil-
de laten beseffen, dat ze waard waren overdacht en bewaard te worden als gezaghebbend, als de uitdrukking en de uitoefening van zijn apostolische zending. En dat ze als zodanig moesten worden aangenomen, dat wil zeggen als bekleed met het gezag van de Heer, waarmee hij was toegerust door de kracht van de Heilige Geest. Het waren brieven van de Heer door middel van de apostel, juist zoals zijn woorden dat ook waren (1Th.2:13 en 1Ko.14:37).

We moeten nog opmerken met betrekking tot de drie verzen aan het eind van de brief, die als het ware los van de rest staan in de vorm van een doxologie, dat ze de aanduiding vor-
men van een waarheid die het speciale kenmerk was van de leer van de apostel. Hij zet die hier niet uiteen.

De taak die de Heilige Geest in deze brief volbracht was het plaatsen van de ziel individueel

voor God in overeenstemming met de Goddelijke gedachten. Toch houdt dit rechtstreeks verband met de positie van het lichaam, en de leer met betrekking tot het lichaam, de gemeente, kan er niet van worden losgemaakt. Nu deelt de apostel ons nadrukkelijk mee, dat de verborgenheid, de gemeente, en het onder één Hoofd tezamen brengen van alle dingen in Christus volkomen onbekend waren geweest. God had over dat onderwerp gezwegen in de tijden die werden omschreven door het woord **eeuwen**, omdat de gemeente geen deel uitmaakte van die loop van de gebeurtenissen en van de wegen van God op aarde. Maar de verborgenheid werd nu geopenbaard en meegedeeld aan de volken door profetische Schriften - niet "de Schriften van de profeten". De brieven die aan de volken gericht waren bezaten dit karakter, het waren profetische Schriften. Dit is een nieuw bewijs van het karakter van de brieven van het Nieuwe Testament.

Wie de leer van deze brief, en van de brieven van Paulus in het algemeen, begrepen heeft zal ook de betekenis van dit naschrift gemakkelijk inzien. De brief zelf zet met Goddelijke volkomenheid en volledigheid uiteen hoe iemand voor God kan bestaan in deze wereld, en de genade en gerechtigheid van God, die bovendien Zijn raadsbesluiten handhaaft met betrekking tot Israël.

EINDE BRIEF AAN DE ROMEINEN